

[Sri R. Venkataraman]

[14th April 1960]

with the representatives of the Board and Workers' Union on 6th October 1959 and submitted his report to Government. The report of the Commissioner of Labour is under the consideration of the Government and final orders will be issued shortly. As this is the first dispute on a major scale between the Madras State Electricity Board and its employees working on projects, the Government have to examine these demands in detail and hence there has been some delay which is unavoidable.

On 7th March 1960, the Tamilnad Electricity Board Accounts Subordinates Union gave notice that the workers would go on strike from 21st March 1960 in order to get the demands of the Electricity workers of the Kundah Project conceded. Similarly, the Tamilnad Electricity Board Last Grade Servants Union, Kundah, Emerald and Kundah Hydel Workcharged and Services Union, Kundah, Emerald, Pegambahalla and Upper Bhavani Units also served notices on the Madras State Electricity Board proposing to go on strike from 21st March 1960 and 22nd March 1960, respectively. The threatened strike did not take place on that date.

The President and the General Secretary of the National Project Workers' Union, Kundah, who went on hunger strike from 7th March 1960 as a protest against the delay in passing orders on the demands raised by the union, called it off from 9th March 1960 and the workers who struck work in sympathy with the hunger strikers also resumed work from 10th March 1960. The National Project Workers' Union has again served a strike notice on the Madras State Electricity Board stating that the workers will be going on strike from 13th April 1960 if their demands are not conceded. The matter is under consideration. I may add that the question has been referred to the Commissioner of Labour for taking up statutory conciliation under the Act.

III.—ANNOUNCEMENT.

THE MADRAS LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) BILL, 1960.

MR. SPEAKER: I have to announce to the House that the Governor has given his recommendation for the consideration in the Madras Legislative Assembly of the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960.

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 8 OF 1960)

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Mr. Speaker, I beg to move—

“That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 45 members (30 members of the Legislative Assembly and 15 members of the Legislative Council) to consider the Madras Land

14th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960) and that the following members of the Legislative Assembly be selected to serve on such a Joint Select Committee ”.

Sir, I shall submit the list of members later.

Almost every country in the world has had the problem of land reform. India is not an exception. Being not only a predominantly agricultural country but an underdeveloped country also, where about seventy per cent of the people earn their livelihood from agriculture, land is the real basis of economy. So, (1) the system of land tenure, (2) the terms on which the land is held and cultivated and (3) the size and distribution of holdings—all these affect agricultural productivity and the progress of agriculture depends to a large extent on whether the land system provides incentives and opportunity for development. Various Committees considered this problem of land reform. The reports of the Raghavendra Rao Committee of 1947, the Congress Agrarian Reforms Committee in 1949, Board Member, Subramaniam Committee in 1951, the Kumarappa Committee of 1956 and the Planning Commission are all illuminating. The trend of the report is—

- (1) No place for intermediaries;
- (2) Land must belong to the tiller ;
- (3) Development of farmer's personality ;
- (4) There should be no scope for exploitation of one class by another ;
- (5) Aim at maximum efficiency of production ;
- (6) The magic of property is stated to be capable of turning sand into gold ; and
- (7) Schemes of reform should be within the realm of practicability.

The question of land reform is half as old as the Indian National Congress. Congress election manifestoes prominently refer to it. The subject gathered momentum at the Avadi session of the Congress and the 64th session of the Congress at Nagpur in 1959 categorically referred, among other things to the abolition of intermediaries and conferment of rights of ownership on tenants. So, India's land policy came to be one of effecting social change through democratic means, viz., to remove the defects in institutional framework, to correct social injustices and to permit tenants to become owners of the holdings by paying a price. This in effect is a white revolution as against a red one. These ideas have been fortified by the Directive Principles contained in the Indian Constitution. Article 38 says:

“ The State shall strive to promote the welfare of the people by securing and protecting as effectively as it may a social order in which justice, social, economic and political, shall inform all the institutions of the national life ”.

Again Article 39 says:

“ The State shall, in particular, direct its policy towards securing that the ownership and control of the material resources of the community are so distributed as best to subserve the common good ; and that the operation of the economic system does not result in the concentration of wealth and means of production to the common detriment ”.

[Sri M. A. Manickavelu] [14th April 1960]

So, Sir, the questions as to the level of ceiling to be adopted, the lands which should be exempted from the ceiling limit, the quantum of compensation to be paid for the surplus lands and the principle that should govern the redistribution of the surplus lands have been engaging the attention of the Government for some years past. In 1954, a Cabinet sub-Committee was appointed to go into these questions and other questions relating to comprehensive land reforms and submit a report. The Sub-Committee submitted its report in 1955. The report was examined in detail and the Government of India were also consulted. The idea, at first, was to introduce a Bill for fixing a ceiling on future acquisition only but later on it was considered that such a measure would not be adequate and that ceiling should be imposed on existing holdings also. In order to arrive at a decision as to the level of ceiling to be adopted, statistics of holdings were collected from the Agricultural Income-tax Department records for each district. The collection of statistics took some time. Towards the end of last year, a Bill was prepared and sent to the Government of India for their concurrence. The Central Committee on Land Reforms, Planning Commission, offered certain comments on the Bill. They were examined and were also discussed at a meeting with the Central Committee early in March 1960. With reference to the discussion at the meeting, certain modifications were made in the Bill and it was finalised and introduced in the Legislative Assembly on April 6th.

The provisions of the Bill are explained in detail in the Notes on Clauses appended to it. I shall here briefly refer to the important features of the Bill.

Level of ceiling.—The ceiling will be fixed in terms of standard acres. One standard acre will mean one acre of wet land assessed at Rs. 10 and above per acre; one and one-sixth acres of wet land assessed at between Rs. 8 and Rs. 10 per acre; one and three-fifths acres of wet land assessed at between Rs. 4 and Rs. 8 per acre and dry land irrigated by lifting water from the Government source of irrigation; two acres of wet land assessed at below Rs. 4 per acre; two and a half acres of dry land assessed at Rs. 2 and above per acre; three acres of dry land assessed at between Rs. 1.25 nP. and Rs. 2 per acre; or four acres of dry land assessed at below Rs. 1.25 nP. per acre.

The ceiling area in the case of every person or family consisting of not more than five members will be 30 standard acres. The ceiling area in the case of a family consisting of more than five members will be 30 standard acres, together with an additional five standard acres for every member in excess of five, subject to a maximum of 60 standard acres for a family.

Fixation of ceiling.—Within 90 days of the date of publication of the proposed Act (one year in the case of members of the Armed Forces), every person who on the date of publication of the Bill, i.e., 6th April 1960, held or is deemed to have held land in excess of the ceiling area, should furnish to the authorized officer, i.e., officer of the rank of Revenue Divisional Officer appointed for the purpose, a return containing the particulars of his land, including particulars of the land which he desires to retain. The authorized officer will, after enquiry, prepare a draft statement in respect of

14th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

each person holding land in excess of the ceiling area containing particulars of his land, including particulars of the land which in the opinion of the authorized officer may be comprised in the ceiling area and particulars of the land which the authorized officer proposes to declare as surplus land. The draft statement will be published and a copy thereof will be served on the person concerned, the creditors and others interested in the land, together with a notice inviting objections. The authorized officer will consider the objections, if any, preferred, make necessary alterations in the draft statement and publish a final statement, specifying therein the entire land held by the person, the land to be retained by him and the land declared to be surplus and cause a copy thereof to be served on the persons concerned. The Land Tribunal, consisting of only one member, who will be a judicial officer of the rank of Sub-Judge, can revise the decision of the authorized officer in this regard.

If, while considering the objections preferred the authorized officer finds that any question has arisen regarding the title of a person to any land, he may decide such question summarily and, against such decision, any party may institute a suit in the Land Tribunal.

After the publication of the final statements by the authorized officer, the Government will publish a notification to the effect that the surplus land is required for a public purpose and, on such publication, the land, together with the trees, buildings, machinery, plant, etc., thereon, will be deemed to have been acquired for a public purpose and will vest in the Government free from all encumbrances with effect from the date of such publication.

Now I come to the question of compensation. Every person, whose right, title or interest in any land is acquired by the Government, will be paid compensation, which will be a multiple of the net annual income from the land. The net annual income from the land will be the fair rent less the land revenue and land revenue will include cess, additional surcharge and charge for water.

The scale of compensation will be as follows:—

(i) Where the net annual income from the land does not exceed Rs. 5,000, twelve times such income;

(ii) where the net annual income from the land exceeds Rs. 5,000 but does not exceed Rs. 10,000, eleven times such income;

(iii) where the net annual income from the land exceeds Rs. 10,000 but does not exceed Rs. 15,000, ten times such income; and

(iv) where the net annual income from the land exceeds Rs. 15,000, nine times such income.

Compensation will also be payable for any tree, building, machinery, plant, etc., on the land acquired by the Government.

The authorized officer will determine the amount of compensation, prepare a draft compensation assessment roll, publish it and also serve it on the persons concerned, together with a notice inviting objections. He will consider the objections, if any, preferred, make

[Sri M. A. Manickavelu] [14th April 1960]

such alterations in the draft compensation assessment roll as may be necessary and publish the draft as so altered finally. Against the decision of the authorized officer on the objections preferred, there will be an appeal to the Land Tribunal.

The amount of compensation as finally determined will be paid in bonds and such bonds will be negotiable and transferable and payable in 20 equal annual instalments and will carry interest at 5 per cent per annum, with effect from the date of issue.

Land Board.—The Government may constitute for the State a Board called the Madras Land Board, consisting of five members, viz., one judicial member of the rank of High Court Judge, who will be either an officer in service or a retired person, the Land Commissioner, who will be an officer of 15 years' standing, the Director of Animal Husbandry and two members nominated by the Government. The Secretary to the Board of Revenue (Land Revenue) will be the Secretary of the Land Board, but he will not be entitled to vote. The Land Board will have power to decide the extent of land that can be retained or acquired for dairy farming or livestock breeding after taking into consideration the interest of the public generally, the status and previous experience of the person concerned, the suitability of the land for dairy farming and livestock breeding and the number of heads of cattle owned by the person, their breed and special features. If any owner of a plantation in existence, on the date of the publication of the Bill in any area other than a hill area, desires to retain or acquire land, which is interspersed in the plantation or is contiguous to the plantation, for the extension or for ancillary purposes of the plantation, the question has to be decided by the Land Board. In respect of land contiguous to the plantation, the owner may not, in any case, retain or acquire an extent exceeding 20 per cent of the total extent of the plantation.

Sugar Factory Board and Sugar Factory Tribunal.—The Government may constitute a Sugar Factory Board for the State, consisting of four members, viz., a Judge of the High Court, either in service or retired, two officers of the State or Central Government having knowledge in the financial matters relating to sugar factory or experience in sugarcane cultivation and the Secretary to Government in the department dealing with sugar factories. The Director of Agriculture will be the Secretary to the Board, but he will not be entitled to vote.

The Board will decide the extent of land that can be owned by each sugar factory, for the purpose of cultivation of sugarcane for use in the factory, taking into consideration the requirements of the factory, its financial structure and such other matters as may be prescribed. The Board will also decide the extent of land that may be held by each factory, on lease, for the purpose of cultivation of sugarcane for use in the factory. If it appears to the Government that the permission granted by the Board to a factory to own land was obtained by misrepresentation or fraud or if any of the conditions under which the permission was granted was contravened by a factory, the Government may constitute a Sugar Factory Tribunal, consisting of a High Court Judge only, and refer the matter to it for decision.

14th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

Religious or Charitable Trusts.—Any trust for a public purpose of a religious or charitable, but not of an educational nature including any temple, math, mosque, church or other place of public religious worship, may hold land not exceeding 200 standard acres. The land in excess of the above limit will be treated as surplus and acquired by the Government. Where surplus land is thus acquired, the Government will pay to the trust, every year, as a tasdik allowance, a sum equal to the net annual income of the surplus land (i.e., fair rent *minus* land revenue), plus 4 per cent of the value of the trees, buildings, machinery, plant, apparatus, etc., on the surplus land. In the case of composite trusts, there is provision for the separation of the several interests.

Inam lands.—In the case of inam lands, including lands in the leasehold villages and lands exempted from payment of land revenue, there is provision for the application of the ceiling limit only after the survey and ryotwari settlement of the lands. There is also provision for the acquisition of surplus inam lands, on payment of adequate compensation, in cases where an owner of inam lands, whose holding is in excess of the ceiling area, wants to dispose of his lands prior to their ryotwari settlement.

Lands in the transferred territory (i.e., Kanyakumari district).—There is provision for the survey and ryotwari settlement of lands in the transferred territory. Ceiling will be fixed, with reference to the special provision for calculating extents of the several classes of lands in the transferred territory in terms of standard acres, and compensation will be provisionally determined, with reference to the national rates of land revenue prescribed for the several classes of lands in that territory. Eighty per cent of the amount so determined will be paid in advance and adjustment will be made after the completion of ryotwari settlement on the basis of the assessment and water rate fixed at that settlement.

Exemptions.—The Ceiling Law will not apply to hill areas. It will not apply to lands held by the Central Government, State Government, local authority, University constituted by law, educational institution or trust for a public purpose of an educational nature and co-operative society. It will not apply to lands used, on the date of publication of the Bill for growing plantation crops, viz., cardomam, cinchona, coffee, rubber or tea and lands converted, on or before 1st July 1959, into orchards, topes or arecanut gardens. It will not apply to lands on which casuarina trees are standing on the date of publication of the Bill up to the date on which the trees are cut or up to the date on which a period of six years from the date of planting the trees expires, whichever is earlier. It will not apply to Gramdan lands, lands donated for purposes of the Bhoodan Yagna and lands awarded for gallantry in the First or Second World War or subsequently, for the lifetime of the person to whom the award was granted.

Any person may hold, in addition to the ceiling area, land exclusively used for grazing and assessed to land revenue at Rs. 1.25 nP. and below per acre, up to an extent of 50 acres.

Disposal of surplus lands.—Provision for the disposal of the surplus lands acquired under the proposed Act will be made in the rules to be issued under the Act. Such rules will not come into force

[Sri M. A. Manickavelu] [14th April 1960]

before they are approved by a resolution of each House of the Legislature. In the disposal of the surplus lands, the Government will give preference to any person who is completely dispossessed of his holding or whose extent of holding is reduced below 3 standard acres, by virtue of the provisions of the proposed Act.

Tenancy.—Any landowner, who is not assessed to any sales tax, profession tax or income-tax during 1956-57 or 1957-58, may resume land for personal cultivation up to 5 standard acres, after giving six months' notice, ending with an agricultural year, to the tenant in occupation of the land proposed for resumption. The tenant on the rest of the landowner's holding, if the tenant is not assessed to any sales tax, profession tax or income-tax during 1956-57 or 1957-58, cannot be evicted during his lifetime. After the death of the tenant, it will be open to the landowner either to take possession of the land or to allow the heir of the tenant to continue in occupation of it.

However, landowners who are members of the Armed Forces may, after discharge or release from the service of the Air Force, Army or Navy or of the Indian Merchant Navy, resume for personal cultivation, up to the ceiling area, any land leased by them to tenants.

If any landowner, including a member of the Armed Forces, who has resumed land for personal cultivation, lets the land for cultivation by another tenant within five years of such resumption or allows the land to lie fallow for more than a year or has resumed it under fraudulent misrepresentations, the tenant from whom the land had been resumed will be entitled to restoration to possession of that land.

12-00. noon. The above provisions will be in addition to and not in derogation of, the Cultivating Tenants Protection and Fair Rent Acts.

Kudiyiruppu.—No person occupying any kudiyiruppu on the 31st March 1959 can be evicted from such kudiyiruppu for a period of two years from the date of publication of the proposed Act, unless he has done any act or has been guilty of any negligence which is destructive of or injurious to the kudiyiruppu or if he has wilfully denied the title of the owner of the kudiyiruppu. If any person occupying a kudiyiruppu is evicted in contravention of the above provision, he may apply to the authorized officer for restoration of the possession of the kudiyiruppu.

Other miscellaneous provisions.—Where the contract of tenancy provides for the continuance of any person as a tenant in respect of a surplus land that vests in the Government after the expiry of the agricultural year next after the date of such vesting, such tenant will be entitled to compensation, equal to one-eighth of the fair rent for the land, for each agricultural year during which he would have normally continued in possession of the land but for the acquisition of the land by the Government. If there is any intermediary on the land the compensation will be apportioned equally between the tenant and the intermediary. The amount of compensation thus payable to the tenant and the intermediary will be deducted from the amount of compensation payable to the landowner.

14th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

If, after the date of publication of the Bill and before the date of publication of the proposed Act, any person transfers any land held by him, by sale, gift, exchange, surrender, settlement or otherwise or effects a partition of his holding, the authorized officer may, after notice to the person and others concerned, declare the transfer or partition to be void, if he finds that the transfer or partition defeats any of the provisions of the proposed Act. Any document relating to any transfer or partition registered during the period referred to above, will operate from the time of its registration only.

After the date of publication of the proposed Act, no person should voluntarily acquire or possess by transfer, either by sale, gift, exchange, lease, usufructuary mortgage, surrender, settlement or otherwise, any land which together with the land already held by him will exceed the ceiling area. No right, title or interest will accrue in favour of the transferee in any land in excess of the ceiling area by virtue of any transaction made in contravention of the above provision, and as a penalty for such contravention, the right, title or interest of the transferor in such excess land will be deemed to have been transferred to the Government, with effect from the date of such transfer.

If, after the publication of the proposed Act, any person acquires land by inheritance or bequest, and such land together with the land already held by him exceeds the ceiling area, then he should furnish to the authorized officer a return containing the particulars of the land. Thereafter, the normal procedure will be followed and the surplus land will be acquired by the Government.

Where, on account of any improvement made in the land by or at the expense of the person holding it, one class of land is converted into another class after the fixation of the ceiling area of that person, such conversion will not be taken into account in calculating the extent of land held by him for the purpose of ceiling. However, if such conversion takes place on account of any irrigation work constructed at the expense of the Government, then the land as converted will be taken into account in calculating the ceiling area of the person.

The ceiling area for a family once fixed will not be reduced by reason of any subsequent decrease in the number of members of the family.

Sir, I have now briefly indicated the important features of the Bill. As the Bill is an important one, it is considered desirable to refer it to a Joint Select Committee of both the Houses of the Legislature for detailed scrutiny. I request the House to accept the motion for referring the Bill to a Joint Select Committee.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR: I would request that copies of the speech made by the Hon. Minister may be circulated to hon. Members for their information.

MR. SPEAKER: Motion moved:

‘that the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 45 members (30 members of the Legislative Assembly and 15 members of the Legislative Council) to consider the Madras Land

[Mr. Speaker]

[14th April 1960]

Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960) and that the following members of the Legislative Assembly be selected to serve on such a Joint Select Committee. (The list of names to be furnished later.)

The hon. Member, Sri Palanisami, has given notice of an amendment. Let him now move the amendment.

SRI N. K. PALANISAMI: I am not moving the amendment, Sir. I will speak on the main motion.

MR. SPEAKER: Now, I would like to ascertain the views of the House in respect of one or two matters. This Bill is to be discussed for five days, on the 14th, 16th, 18th, 19th and 20th. I should first like to know how the hours of sitting of the House should be arranged. Today we are going to sit till 1-30 p.m. and meet again at 3 p.m. Till what time in the evening shall we sit today?

HON. MEMBERS: Till 4-30 p.m.

MR. SPEAKER: So, for today we will sit till 1-30 p.m. and then between 3 and 4-30 p.m. From tomorrow we will meet at 8-30 a.m. and sit till 1-30 p.m.

Another important matter is this. Members have made a representation to me that this being a very very important Bill, there should be ample opportunities for free discussion, and that there should not be any time-limit imposed on the speeches made by hon. Members. Today I am inclined to agree with them. If that should be the case I should like to know how the discussion is going to be regulated. Is the House willing to sit in the afternoons as well, if necessary or will they follow the very healthy practice now existing in the Lok Sabha which is, that Members who are going to be on the Select Committees or Joint Select Committees shall not ordinarily take part in the debate in the House because they will have ample opportunities of speaking in the meetings of the Select Committee and expressing their views? If that be agreed to, the Hon. Minister must give me a list of the members who are likely to be on the Select Committee so that I can prevent them from speaking here or rather I will see that they do not catch the eye of the Speaker. (Laughter.) I should like to know the views of the Hon. the Leader of the House and the Hon. the Leader of the Opposition on these important matters.

Some hon. Members rose.

MR. SPEAKER: I am not asking for the views of all the hon. Members.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இது ரொம்ப முக்கியமான மசோதாவானதினாலே கொஞ்சம் விஸ்தாரமாக பேசவேண்டிய அவசியம் ஏற்படலாம். ஆனால் சொன்னதை திரும்ப சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நீங்கள் சொன்ன கருத்தை இந்தச் சபை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கமிட்டியில் இருக்கிறவர்கள் பேசவேண்டிய அவசியம் இருக்காது. கமிட்டியில் யார் யார் இருப்பார்கள் என்று நிச்சயிக்கப் படவில்லை. (சிரிப்பு). ஆகையால் செலக்ட் கமிட்டியில் அங்கத்தினராக இருக்கவேண்டுமா அல்லது இந்தச் சபையில் பேசவேண்டுமா என்ற இரண்டில் ஒன்றை நிச்சயிக்கவேண்டும். ஆகவே இந்தச் சபையில் பேசி விட்டார்களானால்

14th April 1960]

[Sri C. Subramaniam]

அவர்களுக்கு செலக்ட் கமிட்டியில் இடம் இல்லை என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். இந்த அடிப்படையில் நிச்சயித்து விட்டால் ஐந்து நாட்கள் போதும் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி இல்லாவிட்டால் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் ஒரு மணிநேரம் இரண்டு மணிநேரம் என்று எடுத்துக் கொண்டால் ரொம்பவும் நாளாகும். ஆனால் எந்தெந்த அங்கத்தினர்கள். இந்தச் சட்டசபையில் இந்த மசோதாவின்மீது பேசினால் மக்களுக்கு தங்கள் அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்கமுடியும் என்று கருதுகிறார்களோ அவர்கள் இங்கு பேசலாம். ஆனால் செலக்ட் கமிட்டிக்கு வரவேண்டுமென்ற ஆசை வைக்கக்கூடாது. (சிரிப்பு)

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : சனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இது ஒரு முக்கியமான மசோதாவானபடியால் எல்லா அங்கத்தினர்களும் பேச விரும்புகிறார்கள். ஆகையால் எல்லோருக்கும் சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். செலக்ட் கமிட்டியில் யார் யார் அங்கத்தினர்களாக இருப்பார்கள் என்பது அந்தந்த கமிட்டியில் கூட்டம் போட்டுமுடிவு செய்யவேண்டிய ஒரு விஷயம். கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னபடி எவ்வளவு சுருக்கமாக பேசலாமோ, அவ்வளவு சுருக்கமாக அங்கத்தினர்கள் பேசினால் நன்றாக இருக்கும். அவசியமானால் சாயங்காலமும் கூட்டம் வைத்துக்கொள்ளலாம். அப்போது எல்லோருக்கும் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கமுடியும். செலக்ட் கமிட்டியில் அங்கத்தினர்களாக இருப்பவர்கள் இங்கு பேசவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று சொல்வது அவ்வளவு சரி அல்ல. ஏனென்றால் செலக்ட் கமிட்டியிலே அங்கத்தினர்கள் விஸ்தாரமாக ஒன்றும் பேசமுடியாது. அந்தக் கமிட்டிக்கு முன் வரும் சாட்சியின் அபிப்பிராயத்தைத்தான் கேட்கலாம். ஆகையால் அவர்களுக்கு சட்டசபையிலே பேசுவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : In that case would it be agreeable if I allow the hon. Members double the normal time allowed at present, that is, 20 minutes for each hon. Member.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, we will, to start with, allow 20 minutes for each hon. Member and then see how the discussion proceeds.

MR. SPEAKER : Though I do not like even this limitation of time, there should be some limit put to prevent repetition of points by Members. Therefore I shall now say that every hon. Member will be given 20 minutes and as things go on we can adjust. Another thing is, I do not know the names of Members who are likely to be on the Joint Select Committee. Therefore I cannot refrain from calling those Members to speak.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I am giving this indication to the hon. Members particularly belonging to the Congress Party. Perhaps those who make an elaborate speech here may not find a place in the Select Committee. Therefore, that should be kept in mind.

MR. SPEAKER : It is not a directive from the Chair but a directive from the Hon. the Leader of the House.

I shall allow 20 minutes for each hon. Member. Now I call upon the hon. Member, Sri N. K. Palanisami, to speak.

* SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சில பேர்களிடம் பூமி குவிந்து கிடக்கிறது. ஆகவே அதை எடுத்து நிலமில்லாதவர்களுக்கு பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று திட்டக் கமிஷன் சொல்லிற்று. அதன் பிரகாரம் மாகாண சர்க்காரர்களால் உச்சவரம்புச் சட்டங்கள்

[Sri N. K. Palanisami]

[14th April 1960]

நிறைவேற்றப் பட்டன. இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு அதனால் எந்த அளவிற்கு நமக்கு பூமி கிடைத்திருக்கிறது என்பதுதான் இன்றைய பிரச்சனை. பத்து வருடங்களாக லான்ட் லீலிங், லீலிங் என்று சொல்லி இப்பொழுதுதான் அதற்கு ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதே தவிர நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலம் கிடைக்கும் வகைகள் காணப்படவில்லை. 'operation was successful but the patient died' அதுதான் இதிலிருந்து காணப்படுகிறது. முப்பது ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் என்று வைக்கும்போது எந்தளவுக்கு பூமி டிஸ்ட்ரிப்யூஷனுக்கு கிடைக்கும் என்பது பற்றி ஒரு கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

Sir, with the permission of the Chair, I shall now quote from a letter, dated 27th October 1959, received from the Board of Revenue:—

(1) Number of persons owning lands exceeding 30 standard acres .. 9,671

(2) Extent of land owned by the persons in item (1)

Wet	319,613	standard acres.
Irrigated dry	38,460	Do.
Garden	42,155	Do.
Dry	171,807	Do.
Total	572,235	Do.

(3) The extent of surplus land that will be available if ceiling is fixed at 30 standard acres .. 282,105 (that is, including topes).

தோப்புகளும் ceiling-ல் உட்பட்டால்தான் மேலே சொல்லியிருப்பது, ஆனால் இப்பொழுது தோப்புகளுக்கும் exemption கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இன்னும் பூமி குறைவாகத்தான் கிடைக்கும். ஆனால் இந்த மசோதாவிலிருந்து தோப்பு போன்றவைகளை நீக்கி விட்டார்கள். பின்னர், “பாமிலி டெபனிஷனில்” இன்றையதினம் ஒரு தகப்பனார் ஒருவர் இருந்து அவர் தன் பையன்களமீது நிலம் எழுதி வைத்திருந்தால் ஒவ்வொரு வரும் 30 ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. அப்படியிருந்தால் டிஸ்ட்ரிப்யூஷனுக்கு லான்ட் எங்கிருந்து கிடைக்கும் என்று தெரியவில்லை. ஆகவே, ஸர்ப்ளஸ்ஸை எடுத்து என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் அதை “வேகாக” விட்டு விட்டார்கள். சர்க்காருக்குத் தெரியும் டிஸ்ட்ரிப்யூஷனுக்கு பூமி கிடைக்காது என்று. பின்னர், “ஆப்ஜக்ட்ஸ் அன்ட் ரீஸன்ஸ்”-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, ‘to reduce glaring inequalities’ என்று. “இன்னிக்கவாலிட்டி” என்று சொன்னால் டாட்டாவுக்கும் பிர்லாவுக்கும் உள்ள இன்னிக்கவாலிட்டியா? இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வாங்குபவருக்கும், 3,000 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குபவருக்கும் இடையேயும் இருக்கிறது, இன்னிக்கவாலிட்டி. “சென்ட்ரல் லேபர் விங்” சர்வே பிரகாரம் சென்னை மாகாணத்தில் 55 சத விகிதம் விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வருடத்தில் 185 நாட்களுக்குத்தான் வேலை இருக்கிறது. அவர்களுக்குள்ள வருடாந்திர வருமானம், ரூபாய் 400. ஆனால் அவர்களுக்கு செலவாவது 440 ரூபாய். ஆக, அவர்களுக்கு கடன்

14th April 1960]

[Sri N. K. Palanisami]

40 ரூபாயாகிறது. ஆகவே, இந்த 55 சத விசதம் விவசாயிகளும் இன்று பாப்பர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிப்பதற்கு, அவர்களுக்கு உடனடியாக நிலம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பது தான் இதன் அர்த்தம்.

கிராமங்களிலுள்ள மிகுதியாக இருக்கக்கூடிய பூமிகளை எடுத்து நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று கோரப் படுகிறது. ஆனால் அந்த முறையில் இந்த மசோதா அமைக்கப்பட்டு கொண்டு வரப் பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால் இல்லையென்றுதான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே சர்க்கார், இந்த மசோதாவை ஏற்றத்தாழ்வை போக்க கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. முன்பு ஸ்டான்டேர்ட் எக்கர் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நமக்கு தெரியும், இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் வரப் போகிறதென்று எத்தனையோ பேர்கள் தெரிந்து தங்க லிட்டமுள்ள நிலங்களை விற்று விட்டார்கள். நிலங்களை பெரும் அளவிற்கு விற்று விட்டு, அவர்களை முன் நின்று இப்பொழுது இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்கிறார்கள். அந்நிலையைத்தான் இப்பொழுது நாம் பார்க்கிறோம். ஆகவே, இன்று டிஸ்ட்ரிப்பூட் செய்வதற்கு வேண்டிய பூமி நம்மிடம் இல்லை. மார்ச் மாதம் நிதி அமைச்சர் அவர்களும், பக்தவத்சலம் அவர்களும் பிளமி ட்ரான்ஸ்லாக்ஷன் நடக்கிறது என்று 'சொன்னபோது we are not discouraging it' என்று சொன்னார்கள். ஆக அதை "இன்டயரக்டாக என் கரேஜ்" செய்திருக்கிறார்கள், ஆதரிக்கிறார்கள். திட்டக் கமிஷன் கூறுவது நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டுமென்றால் அடிப்படையாகவும், முதன்மையாகவும் binami transaction-ஐ தடுப்பதற்கு சர்க்கார் முதல்தர மாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பது, ஆனால் இங்கே அதற்கு சர்க்கார் ஆதரவு கொடுக்கிறார்கள். நான் சொல்வது என்னவென்றால் இந்த "பிளமி ட்ரான்ஸ் லாக்ஷன்" தடை செய்யவேண்டும். பஞ்சாப், பெப்சு போன்ற யிடங்களில் 1958-ம் ஆண்டில் கொண்டு வந்ததாலும் 1956 வருடத்திலிருந்து "ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபெக்ட்" கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்து "பிளமி ட்ரான்ஸ்லாக்ஷன்" ரத்து செய்யவேண்டுமென்று கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் 1956 லிருந்து. அவர்கள் செய்ததைப் போன்று நாமும் இந்த பிளமி ட்ரான்ஸ்லாக்ஷன் ரத்து செய்ய வேண்டும். இங்கு 1958-லிருந்து ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபெக்ட் கொடுக்கப்படவேண்டும். 1958 வருடம் நாகபுரி தீர்மானம் வந்ததற்குப் பிறகு ஏராளமான பூமி விற்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அதிலிருந்தாவது retrospective effect கொடுக்கலாம். பின்னர், எந்த அடிப்படையில் இந்த 30 ஸ்டான்டேர்ட் எக்கர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஒரு பகுதிக்கும் இன்னொரு பகுதிக்கும் இடையே தரம் வித்தியாசப்படும். அது, "பெர்டிலிட்டி ஆப் தி ஸாயிலைப்" பொறுத்திருக்கிறது. அதைக்கணக் கிட்டு இன்னின்ன பூமியின் தரம் இன்னின்னது என்று குறிப்பிட்டு அதற்குத் தகுந்தார்போல் ஸீலிங் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படித் தான் செய்யவேண்டும். ஆனால் அதுபற்றி அப்படித்தான் செய்யவேண்டுமென்று இதில் ஏதாவது குறிப்பு இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. நிலங்கள் எல்லாம் சுமார் 40 வருடங்களுக்கு முன்பு சர்வே செய்யப்பட்டதாகும். உதாரணமாக கன்னிவாடியை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு எக்கர் ஒன்றுக்கு 4 அணு நிலவரி இருக்கிறது. அங்கு ஒரு எக்கரிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வருமானம் 1,500 ரூபாய். திருச்சியில் எக்கர் ஒன்றுக்கு 8 அணு இருக்கிறது நிலவரி. அங்கு ஒரு எக்கரிலிருந்து சுமார் 1,500 ரூபாய் வருமானம் வருகிற அளவு அங்கு வாழை வளர்கிறது. தஞ்சாவூரை எடுத்துக் கொண்டால் இருபோக நிலத்திலிருந்து 75 கலம் கிடைக்கிறது. விலை 650 ஆகிறது. பள்ளாணிங் கமிஷன் சொன்னபடி கால்வாயியை செலவிற்காக குறைத்தாலும்கூட கிட்டத்தட்ட 450 ரூபாய் கிடைக்கிறது. அப்படி பார்க்கும்போது 30 ஸ்டான்டேர்ட் எக்கருக்கு ரூபாய் 13,500 கிடைக்கிறது. அதேபோல் வாழைத் தோட்டங்கள் 120 எக்கர் என்று கணக்கிட்டால் 1,20,000 ரூபாய் வருட வருமானம் கிடைக்கிறது. திட்டக் கமிஷன் வகுத்துக் கொடுத்த அடிப்படைக் கொள்கையை அனுசரித்து இந்த உச்சவரம்பு நிர்ணயம் செய்தார்கள். அவர்கள்

[Sri N. K. Palanisami]

[14th April 1960]

சொன்னது, கிராஸ் இன்கமாயிருந்தால் 4,800 ரூபாயும், நெட் இன்கமாயிருந்தால் 3,600 ரூபாய் என்றும் நிர்ணயித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் திட்டக் கமிஷன் என்ன சொல்லிற்றோ அதற்கு மாறுகத்தான் இந்த மசோதா இங்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இங்கே 50,000 வரையிலும் Net income கொடுக்கப்படக்கூடிய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : ஏதோ 120 என்று சொல்லி கணக்குப்போட்டு, வாழைத் தோட்டம் போட்டு லட்சத்தில் வருமானம் ரூபாய் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்படி நம் ராஜ்யத்தில் வாழைத் தோட்டத்திலிருந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் சம்பாதிக்கக்கூடிய ஒருவரின் பெயரைச் சொல்ல முடியுமா?

SRI N. K. PALANISAMI : பிளானிங் கமிஷன் சொன்ன அடிப்படையில் உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? என்றால் இல்லை. ஆகவே இந்த 30 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கர் என்பதற்குப் பதிலாக 15 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கர் என்று வைக்கவேண்டும். 10 ரூபாய்க்கு மேல் அஸெஸ்மென்ட் உள்ளவைகளுக்கும், 15, 20 ரூபாய் என்று லான்ட் டாக்ஸ் உள்ள நல்ல நல்ல பூமிகளையும், 12½, 10 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கர் என்று வைக்கவேண்டும். ஆகவே, லான்ட் ரெவன்யூ என்ன கிடைக்கிறது என்பதையும் பார்த்து உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும். தரம் குறைவானதையும், நல்ல தரம் உள்ள பூமிகளையும் ஒன்றாக மதிப்பதா? ஆகவே, லான்ட் ரெவன்யூ 10 நிர்ணயித்து 15, 20 ஏக்கர் தரம் உள்ள பூமி அளவிற்கு முக்கால் பாகம்தான் ஏக்கர் “பிக்ஸ்” செய்யவேண்டும். அது 15 ஏக்கர் என்றால் நல்ல பூமி 12½ ஏக்கர் என்றுதான் இருக்கவேண்டும். “பாமினி”யைப் பற்றிய “டெபனிஷன்” பெரும்பாலான ஸ்டேட் சட்டங்களில் இல்லை. இப்பொழுது “அசாமை” [Assam] எடுத்துக் கொள்வோம்.

அதாவது அங்கு எல்லாம் தனியாக ஒரு குடும்பம் நடத்திக்கொண்டிருந்தால், தனியாக சமையல் செய்து குடும்பம் நடத்திக்கொண்டிருந்தால் அவர்களையும் குடும்பத்தில் சேர்த்துத்தான் கணக்கெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல மாகாணங்களிலும் இவ்விதம்தான். டெபினிஷன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இங்கு இந்தச் சட்டத்தினால் ஒருவரும் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்பதற்காக ஒவ்வொருவருக்கும் 30 ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, பத்தாயிரம் ரூபாய், பதினைந்தாயிரம் ரூபாய் வரக்கூடிய நிலத்திலும் 30 ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். சாதாரண தென்னம்தோப்பை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஒரு ஏக்கருக்கு 80, 85 தென்னம் பிள்ளைகள் இருக்கலாம். இதிலுள்ள வருமானத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் வருடத்திற்கு 20 ஆயிரம் வரையிலும் கிடைப்பதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. இதற்கு என் விதிவிலக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் என்பதில் இதையும் சேர்த்து கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக காஷுரிமாரம் இருக்கிறது. இன்றையதினம் விறகுக்கு மிகவும் கிராக்கியாக இருக்கக்கூடிய இந்த நேரத்தில், இதற்கு விதிவிலக்கு கொடுத்திருக்கலாம். சமூத்திர ஓரத்தில்தான் இது அதிகமாக இருக்கின்றன. இதற்கு முன்னால் இதைப்பற்றி சொல்லும்போது சர்க்கரை ஆலைக்கு விதிவிலக்கு கொடுக்கப் போவதில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இப்போது விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் சர்க்கரை ஆலைகள் வைத்திருப்பவர்களில் நிலங்கள் அதிகமாக வைத்திருப்பவர்கள் எத்தனை பேர் என்று கணக்குச் சொல்ல முடியுமா? ஒரு கம்பெனியார் அதிகமாக நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஒரு கம்பெனிக்காக ஒரு செக்ஷன், அதற்கென்று நாலேந்து டெபினிஷன், இந்த முறையில் விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு காரணம் என்ன என்று கேட்க விரும்புகிறேன். தனிப்பட்ட நிலபிரபுக்களை பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில்தான் இந்த சட்டம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இதே போன்றுதான் கல்வி

14th April 1960]

[Sri N. K. Palanisami]

ஸ்தாபனங்களுக்கும் விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கின்ற கல்வி ஸ்தாபனங்களை எடுத்துக்கொண்டால் ஒரே ஒரு கல்வி ஸ்தாபனத்திற்குத்தான் 1,000, 2,000 ஏக்கர் இருக்கிறது. இதற்காக ஏன் விதிவிலக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று தெரியவில்லை. இந்த நிலங்களை எல்லாம் கவர்ன்மென்ட் வாங்கிகொண்டு, அந்த கல்வி ஸ்தாபனத்திற்கு கிராண்ட் என்ற முறையில் ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இதே போன்று இருக்கின்ற பல டிராஸ்டிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, கோவில்களை எடுத்துக்கொண்டால் நிதி வேண்டும் என்று சொல்லலாம். ஆனால் பணமே தேவையில்லாத பல ஸ்தாபனங்களுக்கு ஏன் விதிவிலக்கு கொடுக்க வேண்டும், அவைகளை எல்லாம் ஏன் சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். ஆகவே இதை எந்த முறையில் பார்த்தாலும் சரி, நாட்டிலுள்ள பெரிய நிலபிரபுக்களை எல்லாம் பாதுகாக்கக்கூடிய முறையில்தான் இந்த சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். நிலம் உள்ளவனுக்குத் தான் மேலும் நிலம் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் land to tiller என்று இருப்பது போய் lands to the landlord என்ற முறையில் இப்போது அமையப்போகிறது. நிலபிரபுக்கள் எந்த விதத்திலும் பாதகம் அடையக்கூடாது என்கிற விதத்தில்தான் இது அமைந்திருக்கிறதே தவிர இதனுடைய அடிப்படை நோக்கம் நிலம் கிடைக்க வேண்டும் என்பது இல்லை என்றுதான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு பழமொழி சொல்லுவதுண்டு.

வினாயகம் ப்ரக்ருதவான்

ஜனயாமாஸ வானரம்.

அதாவது விநாயகர் செய்யப்போய், குரங்காய் முடிந்த கதையாகத்தான் இது வந்திருக்கிறது. (கனம் ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணியம் : இதை தமிழிலேயே சொல்லியிருக்கலாமே). எனக்கும் கொஞ்சம் சமஸ்கிருதம் தெரியும். அதனால்தான் இதைச் சொன்னேன். நிலமில்லாதவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க சட்டம் போட்டு நிலமிருக்கக்கூடியவர்களுக்கு மேலும் நிலம் கிடைக்கக்கூடிய வகையையே இந்த சட்டம் வருகிறது. மேலும், இதில் பெர்ஸனல் கல்டிவேஷன் என்று சொல்லும்போது இதில் யார் யாரெல்லாம் உட்படுவார்கள் என்று பார்க்கும்போது உண்மையாக உழுகிறவனுக்கு ஒன்றும் கிடைக்காது என்கிற நிலைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உண்மையாக உழுது பயிரிடுகிறவர்களுக்குத்தான் நிலம் இருக்க வேண்டும். ஆப்ஸண்டி லான்ட்லார்டிஸம் என்று சொல்லப்படுவதை மைசூர், அஸாம் முதலிய ராஜ்யங்களில் சொல்லப்படுகின்ற பென்ஷனில் பார்த்தாலும் இங்கு இருப்பதைப்போல் சொல்லப்படவில்லை. இங்கு இருக்கின்ற நிலைமையை என்னவென்றால், கோவையில்தான் வயல்காடு எல்லாம் இருக்கும், மதுரையில் இருக்கும், அவர்களுக்கு வயல்களைக்கூட சரியாக தெரியாது, அடிக்கடி அங்கே போய் குத்தகை வாங்கிக் கொண்டு வரக்கூடிய வேலைதான் அவர்களுக்கு இருக்கின்றது. இம்மாதிரி இருந்து கொண்டிருந்தால் இங்கு சாதாரணமாக உண்மையாக விவசாயிகளுக்கு கொஞ்சம்கூட நிலம் கிடைக்காது, Mysore and Assam-ல் Personal cultivation என்ற Definition-ல் ஏற்றத்தது பூமிக்கு 5 மைலுக்குள்ளாக இருக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. நேரிடையாக உழுது உழைப்பவர்களிடம்தான் பூமியிருக்கவேண்டும் என்று சுப்பிரமணியம் கமிட்டி சொல்லியிருக்கிறது. Survey செய்த உண்மையான விவசாயிகள் யார் என்பதை கணக்கெடுக்க வேண்டும். விவசாயிகளாய் இல்லாதவர்களிடம் இன்று பூமி யிருக்கிறது. ஆனால் குத்தகை வாங்குவது மட்டும் இங்குள்ள நிலச் சொந்தக்காரர்கள். நிலத்தில் உற்பத்தி அதிகமாக கிடைக்கவில்லையே என்று இவர்கள் கவலைப்பட்டிருக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகவே இதில் ஆப்ஸண்டி லான்ட்லார்டிஸம் என்பதின் டெபினிஷன் நிச்சயமாக மாற்றவேண்டும். ஆக்குபன்ஸி ரைட் என்பதிலும் நல்ல முறைகள் எல்லாம் வகுத்திருக்கிறோம் என்று ரெவன்யூ அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் இந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படை நாகபுரி

[Sri N. K. Palanisami]

[14th April 1960]

யிலே செய்யப்பட்டது. திட்ட கமிஷனும் தனது திட்டத்தில் குத்தகை விவசாயிகளுக்கு ஆக்குபன்வரி ரைட்டுருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய தினம் என்ன நடக்கிறது என்றால், எட்டில் ஒரு பாகம் நஷ்ட ஈடு கொடுத்துவிட்டு விவசாயிகளை வெளியேற்றிவிடுகிறார்கள். சர்பினஸ்லில் இருக்கிற விவசாயிகளும் வெளியேற்றப்படுவார்கள். Ceiling உள்பட பூமியிருக்கிறவர்களையும் வெளியேற்றப்படுவார்கள். ஆகவே, இப்போது நிலத்தில் விவசாயம் செய்கின்ற விவசாயிகள் எல்லாருக்கும் compensation தொகை கொடுத்து அவனையும் பூமிகளுக்கு சொந்தக் காரர்களாக செய்யவேண்டும். 1955-ம் வருஷத்திய டெனன்ட்ஸ் ப்ரொட்டக்ஷன் ஆக்டின்படி, ரிஸியூம் செய்யும்போது ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் அரை ஏக்கர் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் பார்த்தால் இப்போதும் வெளியேற்றப்படுகிறவர்களுக்கு கொடுத்தாகவேண்டும். ஒரு பக்கத்தில் பூமியை விவசாயம் செய்வதற்கு கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு, மற்றபக்கத்தில் ஏராளமான குத்தகைக் காரர்களை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றுகின்ற அளவுக்குத்தான் இந்தத் திட்டம் அமைந்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, இதில் லாண்ட் போர்ட் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சர்ப்ளஸ் நிலங்களை எல்லாம் விநியோகிப்பதற்காக இந்த போர்ட் இருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையான விவசாயிகளுக்கு, அதிலும் நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு சரியான விதத்தில் நிலங்களை விநியோகிக்க வேண்டுமென்றால் இந்த போர்ட் (எல்க்ட் பெர்ஸன்ஸ்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபர்கள் கொண்டதாய் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் இந்த வேலை சரியாக நடக்கும். மீதியுள்ள நிலங்களை கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்ய வேண்டும் என்று இதற்கு முன் எல்லாம் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதை பற்றி இதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. குறிப்பிட்டு இதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் “வேக்”காக விட்டிருக்கிறார்கள். உண்மையில் நாகபுரி தீர்மானத்தின்படி இதை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றால், மீதி நிலங்களை எல்லாம் எடுத்து நிலமில்லாதவர்களுக்கும், கொஞ்சம் நிலம் அங்குள்ள விவசாயிகளின் சம்மதத்தோடு கூட்டுறவு முறையில் அதை கொண்டு வர வேண்டும். அப்போது தான் நாட்டில் உணவு உற்பத்தியும் அதிகமாகும். ஆனால் இன்றைக்கு சர்க்கார் யாரை நம்பியிருக்கிறது என்றால், பெரு முதலாளிகளை நம்பியிருக்கக்கூடிய நிலையில்தான் இவை எல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன. பொதுவாக “காபிடலிஸ்டிக் பார்ம் ஆப் அகரிகல்ச்சர்” என்ற முறையில் தான் இப்போதுள்ள விவசாயம் அமையப் போகிறது. உணவு உற்பத்தி மூலப் பொருட்களுக்கு எல்லாம் (ரா டெய்ரியல்ஸ்) இந்த capitalistic form of agriculture-ஐத்தான் நம்புகிறார்கள். பெரு முதலாளிகள் உயர்ந்துகொண்டே போவார்கள், சாதாரண விவசாயிகள் பின்தங்கிப் போகின்ற நிலைமை தான் ஏற்படும். ஆகவே சர்ப்ளஸ் நிலங்களுக்கு எல்லாம் கோவாபரேடிவ் முறையை அமுலுக்கு கொண்டு வரவேண்டும். அது மட்டுமல்ல இன்றைய தினம் நாகபுரி தீர்மானத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி, அதாவது வேஸ்ட் லாண்ட்ஸ், கல்டிவபிள் வேஸ்ட் லாண்ட்ஸ் இவைகளை ரிகன்மேஷன் செய்து நிலமில்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். இப்போது மசோதா கொண்டு வந்து, செலக்ட் கமிட்டி போட்டு, அப்புறம் லாண்ட் போர்ட் ஏற்படுத்தி எல்லாம் செய்வதற்கு 2 அல்லது 3 வருஷங்கள் ஆகும். வரப்போகிற எலெக்ஷனுக்காக இப்போது சட்டம் கொண்டு வந்தாகி விட்டது. போன எலெக்ஷனில் உச்ச வரம்பு கட்ட சட்டம் கொண்டு வரப்போகிறோம் என்று சொல்லி இப்போது மசோதா வந்திருக்கிறது. இது சட்டமாவதற்கு இன்னும் 3 வருஷம் வரையில் ஆகும். வருகிற எலெக்ஷனில் அதற்குள் உணவு உற்பத்திக்கு சட்டம் போட்டாச்சு என்று பிரசாரம் செய்வதற்குத்தான் இந்த சட்டம். நிலம் கிடைக்காது. உடனடியாகத் திட்டம் போட்டாக வேண்டும். இன்றைய தினம் எடுத்துக் கொண்டால் கோயம்புத்தூரில் சத்தியமங்கலம் ஏரியாவில் 22,000 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. சேலத்தில் 84,000 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. அந்த பூமிகளையெல்லாம் நிலம் இல்லாத விவசாயிகளுக்கு பட்டா செய்து கொடுத்து விவசாயம் செய்யக்கூடிய முறையில் கோவாபரேடிவ்

14th April 1960] [Sri N. K. Palanisami]

பார்மை உடனடியாக ஏற்படுத்த வேண்டும். அதோடு உடனடியாக தண்ணீர் வசதி மற்றும் வேண்டிய பல வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வழிவகை செய்யவேண்டும்.

இன்னும் சிறு விவசாயிகளை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்களைச் சுரண்டி பெரிய பெரிய மிராசதாரர்களுக்கு உரம், டிராக்டர்கள் முதலியன கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்களெல்லாம் கடனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கடன் பளுவைக் குறைப்பதற்கு ஒரு திட்டம் வேண்டும். உச்ச வரம்பு சட்டம் வரும்போது லேவாதேவிக்காரர்களிடமிருந்து கடன் வாங்குவதற்கும் வசதி இருக்காது. லேவாதேவிக்காரர்கள் கடன் கொடுத்துப் பூமியை ஆக்கிரமிப்பு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சட்டம் வந்த பிறகு போதுமான கடன் வசதி இருக்காது. இருபது கோடி ரூபாய் வரையில் தான் கோவாபரோடும் மூலமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதைத் தவிர லாங் டெர்ம் லோன், ஷார்ட் டெர்ம் லோன் முதலியன கொடுக்கப்பட வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தினால் கிராமங்களில் உள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியாது. இதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் கொஞ்சம்தான் போகும். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கவேண்டுமானால் வேறு தொழில்களை ஆரம்பிக்கவேண்டும். நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். இதெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று இணைந்திருக்கிறது. இதை யெல்லாம் செலக்ட் கமிட்டியில் நன்றாகப் பார்த்து, விவரம் பற்றி யெல்லாம் நன்றாக விசாரணை நடத்தி நல்ல முறையில் நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI A. P. C. VEERABAHU : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நீண்ட நாளாக எதிர்பார்த்து வந்த இந்த நிலச் சீர்திருத்தம் இன்று ஒரு கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது. ஒரு நல்ல திட்டத்தோடு இந்தச் சட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்தைத் தயாரிக்கும்போது நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு கொடுப்பது என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால் மாத்திரம் குறை காணலாமே தவிர, தொழில் பொருளாதாரத்திற்கு அடிகோலுவது, அதிலிருந்து ஒரு உப பொருளாதாரம்—மாற்று பொருளாதாரம்—அமைக்கவேண்டும் என்ற கருத்தோடு, விவசாயப் பொருளாதாரமாக இருக்கிற நம்முடைய நாட்டில் ஜனங்களிடத்தில் பொருளாதாரத்தை மாற்றிக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதற்காக, அதற்கு முதல் படியாக இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அங்கத்தினர்கள் அணுகவேண்டும். அதோடு பிளானிங் கமிஷன் அவர்களுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் இந்தத் திட்டத்தை அமுல் நடத்துகிறார்கள்—இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தும்போது, விலைவாசிகள் ஏறிப் போய்க்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில், உணவு உற்பத்தியை பாதிக்காத அளவில் இந்தச் சட்டத்தினுடைய அம்சங்கள் இருக்கவேண்டும் என்பதை மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. உணவு உற்பத்தியை ஊக்கப்படுத்துகிற நிலையில் இருக்கவேண்டும் அல்லது வளர்ச்சி அடையக் கூடிய நிலையில்—பாதிக்காத அளவில்—இருக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இந்தச் சட்டத்தை கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலம் கொடுப்பது என்ற அடிப்படையில் மாத்திரம் பரிசீலனை செய்யாமல் மாற்றுப் பொருளாதாரத்திற்கு இது ஆரம்ப நடவடிக்கை என்ற முறையிலே, விவசாயப் பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்துவதன் மூலமாக, விலைவாசியைக் குறைத்து, மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி உயரக்கூடிய அளவுக்கு, உணவு உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கு ஊக்கம் அளிக்கக்கூடிய வகையில் இருக்கவேண்டும் என்ற முறையில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று, இப்போது என் சபையில் பேசுகிற எனக்கு செலக்ட் கமிட்டியில் இடம் இருக்காது என்ற காரணத்தினால், இனிமேல் வரப்போகிற ஜாயிண்ட் செலக்ட் கமிட்டி அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri A. P. C. Veerabahu] [14th April 1960]

அதோடு நாம் பெரிய ஒரு மாறுதலை ஏற்படுத்தும்போது வருங்காலத்தைப் பற்றியும் ஓரளவுக்கு சிந்திக்கவேண்டும். முப்பது ஏக்கருக்கு மேல் வளமான பூமி பார்மிங்கில் இருக்க முடியாத நிலைமையை இந்த நாட்டில் நாம் நிரந்தரமாக ஏற்படுத்துகிறோம் என்பதை கவனிக்கவேண்டும். என்னைப்பொறுத்த வரையில் எனக்கு ஒரு செண்ட் நிலமும் கிடையாது. சட்டம் வரப்போகிறது என்று இருக்கக் கூடிய நிலத்தை விற்றவனும் அல்ல. இந்தச் சட்டத்தை 20 வருஷத்திற்கு ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபெக்ட் கொடுத்து போட்டாலும் என்னை பாதிக்காது. ஆகையால் நான் நிலச்சுவான்தார்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கிக் கொண்டு பேசுவதாக நினைக்கவேண்டாம். நான் காங்கிரஸ் கட்சியிலேயே இருக்கக்கூடியவன். அடிக்கடி கட்சி மாறுகிறவனும் அல்ல. அதை விரும்பாதவனும் கூட. உழவர் கட்சியிலிருந்து திராவிடர் கட்சிக்கு வந்தவர்கள் மாதிரி அல்ல. ஆகையால் நான் என்னைப் பற்றி பர்ஸனல் எக்ஸ்பிளனேஷன் சொல்லிக்கொள்கிறேன். முப்பது ஏக்கருக்கு மேல் வளமான பிரதேசம் நமது நாட்டிலே நிரந்தரமாக இருக்காத ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்துகிறோம். ஸார்ஜ்ஸ்கேல் பார்மிங் என்று இதிலே, மேல் நாடுகளில் போது, ஒரு புரட்சிகரமான விவசாய மாற்றத்தை நம் நாட்டில் ஏற்படுத்தப் போகிறோம் என்று நாம் சொல்லிக்கொள்கிறோம். அதுவும் மெக்கானைசேஷன் முறையை நாம் ஏற்படுத்தப் போகிறோம் என்று சொல்லும்போது அபேத வாத பொருளாதாரத்தில் அக்கரை கொண்டவர்கள் எப்படியும் துரிதமாக ஏற்படவேண்டுமென்று ஆத்திரமும் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த மசோதாவைப் பார்க்கும்போது 30 ஏக்கர்களுக்கு மேல் வளமான பிரதேசம் எந்தக் காலத்திலும் ஒருவரிடம் இருக்கப்போகிறதில்லை என்ற ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தப்போகிறோம். அதே சமயத்தில் நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய நிலையை உணர்ந்து பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக ஷுகர் இண்டஸ்ட்ரிக்கு மாதிரம் அதிக அளவு நிலம் இருக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்து அதற்கு இடம் கொடுக்கிறோம். இன்று வளர்ந்திருக்கக்கூடிய தொழிலை முக்கியமாக அமைச்சர் அவர்கள் உணர்ந்து மசோதாவைத் தயாரித்திருக்கிறார்களே தவிர இனிமேல் வளரக்கூடிய தொழிலுக்கு எந்த வகையில் இடம் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று பார்த்தால்—நான் அக்கரையோடு வேறு எந்த மசோதாவையும் படித்ததில்லை—இதை அக்கரையோடு நன்றாகப் படித்தேன்—இதிலே அதற்கான எந்தத் திட்டமும் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் லாண்ட் போர்டு என்று ஒன்று ஏற்படுத்தப் போகிறார்கள் அதை கொஞ்சம் எவ்வுட்க்காக பண்ணினால் நலமாக இருக்கும். இப்போது இருக்கிற விவசாய முறைப்படி இருந்தால் 30 ஏக்கருக்கு மேல் வேண்டாம். ஆனால் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயலாற்றக்கூடிய பெரிய தொழில்கள் வளர்ச்சியடைய இடம் உண்டு—ஏற்பட சந்தர்ப்பம் உண்டு—ஆகையால் விரிவாக லாண்ட் போர்டுக்கு அதிகாரம் கொடுப்பதன் மூலம் இந்த நிலைமையைத் தவிர்க்க முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன். லாண்ட் போர்டுக்கு எவ்வளவு விரிவாக அதிகாரம் கொடுக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு புதிய தொழில்களுக்கு வசதிகள் ஏற்படும். அந்த வகையில் எந்த விதமான முன்னேற்பாடும் செய்யாமல் இருப்பது நல்ல லெஜிஸ்லேஷன் ஆகாது என்று இந்தச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஆகவேதான் ஏற்கெனவே ஏற்படுத்தியிருக்கிற லாண்ட் போர்டுக்கு, தொழில் பொருளாதாரத்திற்கு வெகு சாதகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டிய அளவுக்கு அதிகாரத்தை கொடுக்க வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக 30 ஏக்கர் நிலம் நஞ்சை நிலமாகவும் அல்லது 14 ஏரடாய் வரையில் உள்ள ரேட்டுக்கு 120 ஏக்கர் வரையில் புஞ்சை நிலம் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று இதில் இருக்கிறது. கரிசல் காடு பூமி உள்ள விவசாயிகள் இடத்தில் இது விஷயமாக அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை கேட்டுடன். எவ்வளவு ஏக்கர் கரிசல் பூமியில் ட்ரை க்ராப் ரெய்ஸ் பண்ணப்படுகிறதோ அதில் $\frac{1}{3}$ பகுதி பூமியாவது கண்டிப்பாக கால்நடை தீவனம் ஃபாட்டுருக்கு வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். பெருவாரியாக கரிசல் நிலங்கள் நிறைந்த தாலுகாக்கள் எங்கள் ஜில்லாவில்

14th April 1960] [Sri A. P. C. Veerabahu]

இருக்கின்றன. கோவில்பட்டி, சங்கரன்கோயில் ஆகிய தாலுகாக்களில் மேய்ச்சல் பூமியே இல்லை. மேச்சல் பூமிக்கு இடம் கொடுத்துவிட்டோம், மாடுகளுக்கு நல்ல விதமான மேய்ச்சலுக்கு வகை செய்துவிட்டோம் என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டு ஒரு வரம்பை நாம் நிர்ணயித்திருக்கிறோம். உண்மையில் பல இடங்களில் மேய்ச்சல் பூமியே இல்லை என்பதை கவனி யாமல் நாம் இவ்வாறு நிர்ணயித்திருக்கிறோம். எனவே அவர்களுக்கு அவர்கள் கோருவதுபோல “காட்டில் ஃபாடருக்கு” (cattle fodder) $\frac{1}{2}$ பங்கு நிலம் ஒதுக்க வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்படுமானால், பாக்கியுள்ள பகுதியை வைத்துக்கொண்டு, நாம் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டு மென்று நினைக்கும் சராசரி வருமானத்தை சரிக்கட்ட முடியுமா என்பதை யும் ஜாயின்ட் ஸெலக்ட் கமிட்டி கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இதையெல்லாம் நன்றாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும். மேய்ச் சல் நிலம் இல்லாத பிரதேசங்களில் “காட்டில் ஃபாடருக்காக” விவசாய பூமியில் $\frac{1}{2}$ பகுதியை ஒதுக்க வேண்டிய நிலைமையையும் கவனித்து, எஞ்சியுள்ள பகுதியில் விவசாயிகளுக்கு நல்ல வாழ்க்கைத் தரத்தைக் கொடுக்கும் பொருளாதாரத்திற்கு வகை செய்ய முடியுமா என்பதையும் கவனித்துச் சட்டமியற்ற வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

“மார்க்கேஜ்”, “மார்க்கேஜ்” இவை பற்றியெல்லாம் ஒரு ஷரத்து இந்த மசோதாவில் இருக்கிறது. அதன்படி, உச்சவரம்புக்கு மேலே நிலம் வைத் திருப்பவர் அதை இழந்து விடுவார். ஒத்திவைத்தவர் ஒரு ரூபாயும் கொடுக்க வேண்டாம். எதோ ஒரு அளவுக்கு பணம் நிர்ணயம் பண்ணுவார்கள். ஸெக்யூரிடினைப் பொறுத்தவரையில் மறுபடியும் அதே நிலத்தை ஸெக் யூரிடி கொடுப்பதற்கு இடம் இருக்கிறது. இந்த நிலையில், பெரிய அள வில் எக்ஸ்ப்ளோபிரேஷனை செய்யும்போது, கடன் கொடுத்தவர்களுக்கு பணம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்வதை விட வேறு விதமாக விதிக்கலாம். முன்பெல்லாம், 30 வருஷங்கள் அனு பவித்தவரிடமிருந்து கடனைத் திருப்பிப் பெற வேண்டியதில்லை என்று சொல்லி வந்திருக்கிறோம். அத்தகைய ஷரத்தைப் போட்டு அதை அமுல் செய்து நிலத்தை அவர்களுக்குச் சொந்தமாக்கலாம். அவ்வாறு செய்யா மல் நிலமும் அவர்களுக்குச் சொந்தம், அவர்கள் கடனை திருப்பித் தர வேண்டியதில்லை என்று விதிப்பது வினோதமாக இருக்கிறது. ஒன்று, கடன் நிவாரணச் சட்டத்தை பிரயோகித்து மீதி கடனை வசூலிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும், அல்லது சர்க்கார் அதற்கான பணத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்து “ரெவின்யூ ரெகவரி ஆக்ட்” பிரகாரம் காம்பென்ஷேஷன் வசூலிப்பது போன்ற முறையைக் கையாள வேண்டும். அது தான் நியாயமான தவிர, “சொத்துக்களை மாத்திரம் திருப்பிக் கொடுக்க வகை செய்திருக்கிறோம்” என்று சொல்வது எவ்வளவு தூரம் நியாயத்திற்கும், வாதத்திற்கும் பொருந்தும் என்று பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

இனும் நிலங்களைப் பற்றி VIII-ம் சாப்டரில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 3,000 கிராமங்களில் நிலங்கள் இன்னும் இனும் நிலங்களாகவே இருக் கின்றன. அந்த நிலங்களுக்கு இன்னும் பரிசாரம் ஏற்படவில்லை. ஜமீன் நிலங்களுக்கு பரிசாரம் கொடுத்திருக்கிறோம். ஜமீன் நிலங்களுக்கு ரயத் வாரிப் பட்டாக்கள் வழங்கியிருக்கிறோம். அந்த நிலங்களை அனுபவிப்பவர் கள் ரயத்துவாரிப் பட்டாதாரர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் இனும் நிலங்களுக்கு இன்னும் பரிசாரம் கொடுக்கவில்லை. அவைகளுக்கு 2 வருஷ வாய்தா கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளுக்கு ஸெட்டில்மென்ட் பண்ண வேண்டுமென்று இதற்கு முன்பு நான் எத்தனை தடவை வற்புறுத் தினாலும், வேண்டாத வேலையை வற்புறுத்துவதாக கனம் அமைச்சர் நினைத்தார். இப்போது 3,000 இனும் கிராமங்களுக்கு ஸெட்டில்மென்ட் வேலை ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு வருட காலத்திற்குள் இந்த வேலை முடிந்துவிடுமா, முடியாதா என்று நான் சந்தேகப்படுகிறேன். சில ஜமீன் பிரதேச நிலங்கள்கூட இன்னும் ஸெட்டில்மென்ட் ஆகவில்லை. 10, 12 வருஷங்களாக ஸெட்டில்மென்ட் வேலை செய்துவந்தும் அவை

[Sri A. P. C. Veerabahu] [14th April 1960]

இன்னும் பூராவும் செட்டில்மென்ட் ஆகவில்லை. அப்படி இருக்க, இந்த 3,000 இனம் நிலங்களுக்கு இரண்டு வருடத்தில் ஸெட்டில்மென்ட் செய்து விட முடியுமா? எப்படி இருந்தாலும், இவைகளுக்கு இந்த இரண்டு வருடத்தில் ஸெட்டில்மென்ட் செய்வதற்கு சர்க்கார் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க வேண்டும். ஜமீன் பிரதேசங்கள் சம்பந்தமாக எடுத்த நடவடிக்கைகளையே சர்க்கார் இந்த நிலங்கள் சம்பந்தமாகவும் எடுப்பார்களா, அல்லது வேறு எந்த முறைகளைக் கடைப்பிடிப்பார்கள்? இவைகளுக்கென ஒரு லான்ட் கமிஷனரை சர்க்கார் நியமிக்கப்போகிறார்கள். ஜில்லாவாரியாக அதிகாரிகளை நியமித்து எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இந்த வேலையை உடனடியாக எடுத்துக்கொண்டு 6 மாதங்களுக்குள் முடிக்க வேண்டுமென்று ஒரு அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ட்ரைவ்ஷன் மாதிரிம் இருந்தால் இது சாத்தியமாகும். ஏதோ நடக்கட்டும் என்ற அசிரத்தை இப்போது சர்க்காருக்கு இருக்கிறது. இனம் நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் இந்த அசிரத்தை கூடாயம் நீங்க வேண்டும். இந்த நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் இவைகளில் 3,000 கிராமங்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு மக்களின் பிரச்சினையாக இருந்தால், உதாரணமாக ஆலைத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினையாக இருந்தால், சட்டசபையில் தீர்மானம் பிரேரேபிக்கப்பட்டிருக்கும், சபையின் 41-வது விதியின்படி பிரேரேபினை கொண்டுரவப் பட்டிருக்கும் எல்லாம் வந்திருக்கும். நாடு சுதந்திரமடைந்து 10 வருஷங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. நிலச் சீர்த்திருத்தச் சட்டத்தை இயற்றுவதற்கு இப்போது முன்வரும்போது, இனம் நிலங்கள் சம்பந்தமாக ஸெட்டில்மென்ட் முடிவதற்கு இன்னும் இரண்டு வருட வாய்தா கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறோம். சர்க்கார் அதையாவது கொடுத்தார்களே என்று ஆறுதலடையத் தான் வேண்டியிருக்கிறது. இந்த இனம் நிலங்கள் சம்பந்தமான ஸெட்டில்மென்ட் பொறுத்தவரையில், சர்க்கார் இந்த வேலையை பிரதேசவாரியாக எடுத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் ஒரு ஸெட்டில்மென்ட் ஆபீசர் போட்டு வேலை செய்தால் இந்த வேலை நிச்சயம் ஆறு மாத காலத்தில் முடிந்தாலும். அத்தகைய நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதற்குரிய முறையில் VIII-வது சாப்டரை அமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மேலும், இதில் மேல்வாரம், குடிவாரம், குடிவாரத்தார் என்ற பிரிவினரையெல்லாம் குறிப்பிடுகிறோம். எப்படியும் இந்த வேலையை இரண்டு வருடங்களில் இல்லாமல் 6 மாத காலத்தில் முடிப்பதற்கு வகை செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த மசோதாவில் 5 ஏக்கர் வரையில் பெர்சனல் கல்டிவேஷனுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது வரவேற்கத் தகுந்த அம்சம். இனிமேல் இருக்கக் கூடிய குட்டி நிலச்சுவான்தார் யாரும் 5 ஏக்கருக்கு மேல் நிலம் உடையவராக இருக்கக் கூடாது என்ற நோக்கத்துடன் நாங்கள் இதை வரவேற்பதாக நினைக்கக்கூடாது. இதை ஏன் வரவேற்கிறோம் என்றால், இன்று வரையில் நிலத்தில்தான் இன்வஸ்ட்மென்ட் இருந்துவந்திருக்கிறது. அது எங்கள் குற்றமோ, எங்கள் மூதாதையர் குற்றமோ, தெரியாது. நொண்டிகள், மைனர்கள், கைம்பெண்கள் ஆகியவர்களுக்கு அந்தக் காலத்திலிருந்தே நிலத்தில் தான் சொத்து எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த 60, 40 வாரச் சட்டம் வந்தது. 40 வாரம் கூடக் கிடைக்காத பெண் நிலச்சுவான்தார்களை எனக்குத் தெரியும். நெல்லை ஜில்லாவில் ஆறுவைமங்களம் என்ற குளத்தில் 2,500 பட்டாதார்களும், 500 விவசாயிகளும் இருக்கிறார்கள் என்றால் அங்கே யார் அதிக எண்ணிக்கையில் இருக்கிறார்கள் என்று நாம் பார்த்துக்கொள்ளலாம். அங்கே இருக்கிற நிலங்களோ 2,000 ஏக்கர்தான். இப்போதாவது நிலச்சுவான்தார்களுக்கு பெர்சனல் கல்டிவேஷனுக்கு இவ்வளவு நிலம் அனுமதிப்பதை பாராட்ட வேண்டியது தான். இது ஸெலெக்ட் கமிட்டிக்குப் போய்விட்டு வரும்போது மாறுதல் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். “நாம் புத்தகத்தில் படித்தது தான் ப்ரோக்ரஸிவ், இது ப்ரோக்ரஸிவ் இல்லை” என்று வேறுவிதமாகத் தீர்மானித்துவிடக் கூடாது என்று ஸெலெக்ட் கமிட்டிக்குப் போகக்கூடிய அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த அளவை குறைக்கக் கூடாது என்று அவர்

14th April 1960] [Sri A. P. C. Veerabahu]

களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயிகள் 6 ஏக்கர் வரையில் சொந்தமாக விவசாயம் செய்யலாம் என்று டெனென்ஸி லீலிங்கிற்கு நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் பல விவசாயிகள் சொந்தமாக 10, 11 ஏக்கர்கள் விவசாயம் செய்கிறார்கள். மேலும் பெர்சனல் (Personal) கல்டிவேஷனுக்கு நில வரம்பு நிர்ணயிக்கும்போது, பிரதேச வாரியாக நிர்ணயிக்கலாம்; அவ்வாறு நிர்ணயிக்கும்போது சில பிரதேசங்களில் அதிகமாகக் கூட அனுமதிக்கலாம். எல்லாப் பிரதேசங்களுக்கும் இது 5, 6 ஏக்கர்களாகத் தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. டெனென்ஸி லீலிங்கிற்கு அதிகமாக நிலம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இந்த ஷரத்தையும் ஸெலெக்ட் கமிட்டியினர் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

“கிரேசிங் கிரவுண்டுக்கு” “எக்ஸம்ப்ஷன்” கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 50 ஏக்கர் வரை “எக்ஸம்ப்ஷன்” கொடுத்திருக்கிறார்கள். கிரேசிங் கிரவுண்டில் வேறு எதுவும் செய்ய முடியாது. 50 ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கிறதென்று சொல்லி பாக்கி பூராவையும் நாம் எடுப்பது என்றாலும் அந்த நிலத்தை யாரும் வந்து கேட்கமாட்டார்கள். விவசாயிகள் தங்களுக்கு வேண்டுமென்று அபலிகேஷன் போட்டால் கொடுப்பது பற்றி ஆட்சேபணையில்லை. அந்த “ரைட்” டைட் லாண்ட் போர்டு வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சர்ப்ளஸ் லாண்ட் ஒரு லட்சம் ஏக்கர் என்று புள்ளிவிவரம் போட்டு, அந்த கிரேசிங் லாண்ட் முழுவதையும் கோவாப் பரேடிவ் டெனன்சி சொசைடிகள் எடுத்து நடத்த கோவாப்பரேடிவ் சொசைடிகளை ஏராளமாக அமைத்து அதன் மூலம் சர்க்கார் பணம் போய்விடக் கூடாது. 50 ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கக் கூடிய நிலத்தை எடுத்துக்கொள்வது என்பதில் கிரேசிங் கிரவுண்ட் சர்ப்ளஸ் பேர்பாதி யிருக்கும். கிணறு வெட்டினால் நல்ல விதமாக வரும். 10 ஏக்கருக்கு ஒரு கிணறு வெட்டி, 25 ஆயிரம் பம்பு செட்டுகளுக்கு ஸ்பெஷல்களைக்ஷன் கொடுத்து, 50 ஆயிரம் ரூபாய் பொதுப்பணத்தைப் போட்டு ஒரு பெரிய “எக்ஸ்பரிமெண்ட்” போய் இறங்கிவிடக் கூடாது. கோவாப்பரேடிவ் முறைக்கு இதைக் கொண்டு போனால் நல்ல முறையில் நடத்த முடியாது. பிறகு கோவாப்பரேடிவ் என்றால் இப்படித்தான் நடக்கும் என்றும் சொல்லக் கூடிய நிலைமைக்குப் போய்விடக் கூடாது. அந்த முறையில் இந்த கிரேசிங் கிரவுண்ட் 50 ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்று விதிகள் வைத்துக்கொண்டு சர்ப்ளஸ் லாண்டை உபயோகப்படுத்தும்போது கிரேசிங் கிரவுண்டாக உபயோகப்படுத்த வேண்டுமா, அல்லது ஏதாவது மாற்ற முடியுமா என்பதற்கான யோசனைகள் நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

“காம்பன்சேஷன்” விஷயமாக நான் எவ்வளவு தூரம் பேச அருகதை யுள்ளவன் என்று தெரியவில்லை. எல்லா ஸ்டேட் காம்பன்சேஷனையும் பார்க்கும்போது நம்முடைய ஸ்டேட்டில் அதிகமாகக் காம்பன்சேஷன் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. ஆந்திரா “பேலிவிலி” பொதுவாக நம் ஸ்டேட் காம்பன்சேஷன் இருக்கிறது. இரண்டு மடங்கு அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது நியாயந்தான். எல்லா “ஸ்டேட்டையும்” விட கொஞ்சம் அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். காம்பன்சேஷன் கொடுக்கப்போது நிலத்தினுடைய “வேல்யூ” எவ்வளவு என்று நிர்ணயித்துக் கொடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏமாற்றம் இல்லாமல் இருக்க, பெரிய வருத்தங்களுக்கு இடமில்லாமல் இருக்க இவ்வாறு காம்பன்சேஷன் “அமவுண்ட்” நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது விலவும் வரவேற்கத்தக்கது தான். மற்ற மாகாணங்களை விட அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறோம். இதை இன்னும் கொஞ்சம் “லிபரலைஸ்” பண்ண வேண்டுமென்ற முறையிலும் யாரும் பார்க்கவேண்டாம், இன்னும் கொஞ்சம் குறைத்து கொடுமைப் படுத்த வேண்டுமென்றும் பார்க்க வேண்டாம். இப்போது இருப்பது கூடிய வரையில் நியாயமான அடிப்படையில் இருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[Sri A. P. C. Veerabahu] [14th April 1960]

ரிலிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷனுக்கு 200 ஏக்கர் நிலம் என்று நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் தனிப்பட்டவர்கள் ரிலிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷன்களுக்கு நிலத்தை எழுதி வைக்கக் கூடாது என்ற நிலைமைக்குச் சர்க்கார் வந்தாவிடத்தோல் தெரிகிறது. இன்றைக்கு, கோயிலாக இருக்கலாம், மடமாக இருக்கலாம், வேலையில்லாத மடமாக இருக்கலாம், பாழடைந்த கோயிலாக இருக்கலாம். ஆனாலும் சமய வளர்ச்சி ஸ்தாபனங்களுக்கு ஒன்றும் “ப்ரொவைட்” பண்ணவில்லை. சமய அறிவு, சமய ஆராய்ச்சி, சமயப்பண்பு ஆகியவற்றை வளர்க்கும் ஸ்தாபனங்களுக்கு நிலம் இருக்கக் கூடாது என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. கோவாப் பரேடிவ் பார்மிங் நல்ல முறையில் நடந்து வந்திருக்கிறதென்றால் அவைகள் கோயில் சொத்தாகத்தான் இருக்கும். அந்த சொத்தைப் பற்றி அதிக அக்கறை இல்லாமல், சட்டமே இல்லாமல் எடுத்துக் கொள்ளலாம். லாண்ட் சிலிங் கொண்டு வருவதற்கு முன்னாலேயே சர்ப்ளஸ் லாண்டை விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பதற்கு, இந்தச் சட்டமில்லாமல் அதிகாரங்கள் இருந்து வந்தன. அந்த அதிகாரத்தை இப்போது சட்டம் பண்ணுகிறோம். இந்தச் சட்டத்தில் அந்த மாதிரி அம்சத்தைக் கொண்டு வர வேண்டியது தான். கோவாப்பரேடிவ் முறையில் கோயில் நிலங்களும், மடத்தின் நிலங்களும் நல்ல முறையில் நடத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. எப்படி மடத்துக்கும் கோயிலுக்கும் நிலம் சேர்த்தால் “ஹாண்டிகாப்” ஏற்படுகிறது? சமயத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களைப் பற்றிக் கவலையிலலை. நம்பிக்கையுள்ளவர்களில் நான் ஒருவன். அந்த மட்டும் நம்பிக்கை போய்விட்டது என்று சொல்ல முடியாது. சமய ஸ்தாபனங்களுக்கு இந்தச் சொத்துக்கள் சேர விடக் கூடாது என்று சொல்வதைவிட சொத்துக்கள் சேர்ந்தாலும் அதிலே உழைப்பவனுக்கு அதிக உரிமை இருக்க வேண்டுமென்ற முறையிலே சட்டம் அமையவேண்டிய வகையில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். இந்த சட்டப்பைக்கு அப்பாற்பட்டு எத்தனையோ லட்சம் பேர் சமயப் பண்பும், சமய நாகரிகமும், சமயத்தில் நம்பிக்கையும் வைத்துள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள். நம்பிக்கை அடிப்படையில்தான் சர்வ விவகாரமும் நடக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் பார்க்க வேண்டுமே தவிர சட்டத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கக் கூடாது. இதைப் பண்ணுவதற்கு முன்னால், சமய ஸ்தாபனங்களுக்கு எந்த விதமாகின்றனமென்பதெனச் செலவு என்று தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு உழைப்பவன் பங்கு நிர்ணயிக்கும் இந்த செக்ஷனைப் போடலாம். ஒரு ஏக்கர் வைத்திருக்கும் பெண்மணி குழந்தை இல்லாவிட்டால் பக்கத்தில் உள்ள விநாயகர் கோயிலுக்கு எழுதி வைக்கலாம். அவ்வாறு எழுதி வைப்பதை இந்தச் சட்டம் தடை செய்கிறது. இந்த உலகத்தில் மனிதனுடைய வாழ்க்கை 30 வருஷம், 40 வருஷம் என்று சராசரியாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. 46 வருஷ வாழ்க்கையில் 10 வருஷம் வேண்டுமானாலும் ஒழுங்காக வேலை செய்திருப்பான். மற்ற நேரமெல்லாம் தூக்கத்திலும் வேறு வழிகளில் செலவாகியிருக்கும். இதற்கு அப்பாலும், இதற்கு முன்னாலும் நாம் இருந்தோம் என்ற நம்பிக்கைகள் இருக்கிறதே அந்த நம்பிக்கைக்கு உலை வைக்கிறது. இந்த சட்டப்பையில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் சமயஸ்தாபனங்கள் நில உடமை உச்சவரம்பு அந்த “எப்க்ட்” ஏற்படுத்துகிறது. இதையும் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். மத நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் விரும்பினால் கொடுக்கலாம் என்றிருக்கலாம். சட்டம் இல்லாத காலத்தில் சமய ஸ்தாபனங்களிடம் இருந்த சொத்துக்கள் மூலம் நல்ல பொருளாதாரத்திற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தைப் பரிசீலிக்கக் கூடிய ஜாயின்ட் செலக் கமிட்டியில் இந்தச் சட்டப்பில் உள்ள பெரும்பாலான அங்கத்தினர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் இங்கு கூறப்படுகின்ற கருத்துக்களையெல்லாம் நல்ல விதமாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்ததற்காக உதவி சபாநாயகர் அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1-00
p.m.

SRI C. MUTHIAH : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சென்ற எட்டு ஆண்டு காலமாக நிலச் சீர்த்திருத்தச் சட்டம் வரும் என்று எதிர்பார்த்த கட்டம் இந்த மாதம் 6-ந் தேதி ரெவின்யூ அமைச்சர்

14th April 1960]

[Sri C. Muthiah]

அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டது. முதலில் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம், பிறகு நியாய வாரச் சட்டம் இவைகளைவெல்லாம் கொண்டுவந்து, பிறகு, கடைசியாக, இறுதிச் சட்டமாக, உச்ச வரம்புச் சட்டம் என்பதைக் கொண்டுவருவதாகத் தெரிவித்த அமைச்சர் அவர்களுக்கு விவசாய மக்கள் சார்பாக நான் முதலில் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

முப்பது ஏக்கர் உச்ச வரம்பு என்று வைத்திருக்கிறார்கள். முப்பது ஏக்கர் உச்ச வரம்பு என்பதை பல விதத்திலே கொள்ளும்படியான நிலைமையில் சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது. ஒருவருக்கு பத்து ஏக்கர் சொந்த நிலமும், பத்து ஏக்கர் இனம் நிலமும், பத்து ஏக்கர் குத்தகை நிலமும் இப்படி மூன்றும் இருந்தால்கூட முப்பது ஏக்கர் உச்ச வரம்பு என்று காட்டியிருப்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. சொந்த நிலம் போக பாக்கியிருக்கும் நிலங்களை நாம் எடுக்கா விட்டால், நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு எப்படி நிலம் கொடுக்க முடியும் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு நிலம் கிடைக்கும்படியான நிலைமை ஏற்படவேண்டுமென்றால், அதிகமாக நிலம் வைத்திருக்கிறவர்களிடமிருந்து எடுத்துக்கொடுப்பதைக் காட்டிலும் குத்தகைக்கு நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே அவர்களுக்குக் சொந்தமாக்கவேண்டுமென்ற நிலைமை இருப்பது இந்தச் சட்டம் என்ன நோக்கத்தோடு போடப்பட்டதோ, அந்த நோக்கத்திற்கேகொஞ்சம் புறம்பாக இருக்கும் என்றும் நான் சொல்லவிரும்புகிறேன்.

ஆனால், இந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு முன்பு, நிலச் சுவாந்தாரர்கள் தாங்களாகவே தங்களுடைய மேடு நிலையை மாற்றிக் கொண்டு, சட்டத்தை இரண்டு ஆண்டுகாலமாக அமுலுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சீர்காழி தொகுதியை எடுத்துக்கொண்டால் சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் இருபதாயிரம் பட்டாக்கள் பிரிந்திருக்கின்றன என்பதை நான் இந்தச் சர்க்காருக்கு எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். இருபதாயிரம் பட்டாக்கள் ஒரு தொகுதியிலேயே பிரிந்தன என்றால், அந்த நிலங்களை யார் வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், பெரும் பகுதியினர் நிலமில்லாத விவசாயிகளும், அந்த நிலத்திலே சாகுபடி செய்த விவசாயிகளும் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அதை அவர்கள் தவணைகள் மூலமாகவோ, பாதிப் பணம் கொடுத்தோ, ஸ்டாம்பு பணத்தை மட்டும் கொடுத்தோ வாங்கியிருக்கிறார்கள். காரணம் யம் உள்ள நிலச்சுவாந்தாரர்கள் பெரும்பாலோர் இம்மாதிரி விட்டுக் கொடுத்து, இந்தச் சட்டம் வருவதற்கு முன்னமேயே இதை அமுலாக்கி விட்டனர். அப்படி அமுலாக்கியது போக பாக்கி இருப்பதற்கு இப்பொழுது நாம் சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். நாம் உச்சவரம்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்த பிறகு, அதிகமாக விற்க முடியாமல் அல்லது பிரித்துக் கொடுக்க முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், பல்லாயிரக் கணக்கான ஏக்கர்கள் வைத்திருப்பவர்களே தவிர வேறு ஒருவருமே இருக்க முடியாது. அப்படிப் பார்த்தால், தஞ்சை ஜில்லாவில் நார்ப்பது, ஐம்பது பேர்கள்தான் இருக்க முடியும் என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அந்த நார்ப்பது ஐம்பது பேர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கும்போது, அந்த நஷ்ட ஈடு எந்த அளவுக்கு நாம் கொடுக்க முடியும்? அதை நாம் விவசாயிகள் கையிலிருந்துதானே வாங்கித் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை மனதிலே நினைத்து, நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதை மிகவும் குறைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். அவரவர்களுக்குத் தேவை யான நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, முப்பது ஏக்கர் அவர்கள் குடித்தனத்திற்குப் போதும் என்று நிர்ணயித்துவிட்டு, மேற்கொண்டு அதிகமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு மேலும் பணமாகக் கொடுப்பதன் காரணமாக அவர்கள் அதிகச் சலுகை அடையக் கூடாது என்பதை நான் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

மேலும், இந்தச் சட்டத்தைக் குறித்து விவசாயிகள் சார்பாகச் சொல்லக் கூடியது என்னவென்றால், இதுவரை இல்லாத ஒரு மாறுதல் இந்தச் சட்டத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நிலச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பிறகு,

[Sri C. Muthiah]

[14th April 1960]

அந்த நிலத்தை அவர்கள் துர்விநியோகப்படுத்தினால், அதிலேயிருந்து மகசூலை அடைந்தால், 200 ரூபாய் நிலச்சுவான்தாருக்கு அபராதம் என்றும், அந்த நிலத்தை இடித்தாலோ அழித்தாலோ ஒரு வருஷ சிறைத் தண்டனை என்று இப்படி ஒரு புரட்சிகரமான மாறுதலை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்ததைப் பார்த்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நியாய வாரச் சட்டம் கொண்டுவந்தபோதே, நிலச் சுவான்தாருக்கும் விவசாயிக்கும், இருவருக்கும் இப்படிப்பட்ட தண்டனை கொடுக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் அப்பொழுது கேட்டதற்கு, அப்பொழுது நிலச்சுவான்தாருக்கு கொடுப்பதற்கு மனமில்லாமலிருந்து, இன்றையதினம் நிலச்சுவான்தாருக்கு தண்டனை அளிப்போம் என்பதைப் பார்க்க நீதி எங்கும் ஒரே மாதிரியாக நிலவும் என்பதை நான் சந்தோஷமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். காரணம் என்னவென்றால், அந்த தண்டனை இல்லையென்றால், அது எப்படி எப்படி மறையும், எந்த எந்த நிலையிலே உருக்குலையும் என்பதை நன்றாக அறிவோம்.

இப்பொழுது நாம் போட்டிருக்கும் சட்டத்திலே கூட, குடியிருப்பைப் பற்றி விசேஷமாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு விவசாயி குடியிருக்கும் நிலத்தையே சொந்தமாக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க அந்தக் குடியிருப்பு நிலத்தைச் சொந்தமாக்கியிருக்கிறார்கள். அப்படிச் சொந்தமாக்கும்போது, அதிலே விதிகளைப் பார்த்தால் மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கிறது. குடியிருப்பு மனைகளில் குடியேறியிருக்கிறவர்களுக்கு முன்னால் பரம்பரையாக இருந்தவர்கள் மரம் வைத்து ஆதாயத்தை மட்டும் அடைவலாம், வீடு கட்டுவதற்கு மரத்தை வெட்டினால், அங்கே “இன்ஜரி” செய்து விட்டான் என்று வெளியேற்றப்பட வேண்டும் என்ற குறிப்பு இருக்கிறது. மனையைக் கொடுத்த பிறகு, அதிலிருக்கும் பலன்களையும் அவன் அனுபவிக்காமல், உடைமையை அடைவதற்கு வழியில்லாமல் செய்திருப்பது சோஷலிச சமுதாயத்தை உருவாக்கவேண்டுமென்று ஆவடியில் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை ஒட்டியதாக இருக்குமா என்று ஆலோசிக்கும்படி நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

மேலும், கிராமத்தில் கொல்லர்கள், சலவைத் தொழிலாளர்கள், மண் பாண்டம் செய்யக்கூடியவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்குத் தொடர்பாக இருக்கும் இப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் குடியிருப்புப் பிரச்சினையிலே இடம் இல்லை என்பதைப் பார்க்கிறோம். அதற்காக மீண்டும் நாங்கள் போராடி சட்டசபையிலே சட்டம் கொண்டுவரவேண்டிய நிலைமை இனியும் இருக்காது என்று நான் நினைக்கிறேன். இது இறுதியான சட்டமாக வரப்போகிறது என்று சொல்வதன் காரணமாக, இதையெல்லாம் ஆலோசித்து, கிராமத்தில் குடியிருக்கிறவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கும் குடியிருப்பிலே உத்தரவாதம் கொடுக்க வேண்டும். சாகுபடிக்காக அவர்களுடன் ஒத்துழைக்கும் இம்மாதிரியான ஆட்களுக்கும் இந்தப் பாதுகாப்பு இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்கின்ற காரணத்தால் நாம் அதை அதிகமாகக் கவனிக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

தரும் பரிபாலனச் சொத்தைப் பொறுத்தவரையில் சட்டம் இயற்றப்படும் அது சட்டமே இல்லை என்பதைத்தான் நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இருநூறு ஏக்கர் சாமிக்கு வைத்தது போக, பாக்கியிருக்கும் நிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், என்ன பாதுகாப்பு அந்த விவசாயிக்கு ஏற்கனவே கிடைத்து வந்ததோ, அதே பாதுகாப்பைத் திருப்பிக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கலாம், நிலத்தை மாற்ற முடியாது என்ற நிலைமை தான் இருக்கிறது. இது நியாய வாரச் சட்டத்திலேயே போடப்பட்டிருக்கிறது. மனே நிலையை மாற்றியமைக்கக் கூடிய நிலைமையிலே வேண்டுமானால் இதில் போடப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளலாமே தவிர, பொருளாதாரத் துறையில் யாருக்கும் அதிலே அபிவிருத்தி இல்லை என்பதை நான் நிச்சயமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அந்த நிலையை மாற்றி, 200 ஏக்கர் தேவைக்குப் போக, நிரந்தரமாக வேண்டுமானாலும், இதைப்போல், எவ்வளவு பணம் சாமிக்குக் கொடுக்கவேண்டுமோ அந்தப் பணத்தை, பூராய்

14th April 1960]

[Sri C. Muthiah]

பணத்தையும், காம்பன்சேஷன் படி கொடுத்து நிலத்தை வாங்கிச்சொந்தம் ஆக்கிக்கொள்வதற்கு அரசியல் சட்ட அமைப்பு இடம் கொடுக்குமா என்பதையும் சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். தரும் பரிபாலனத்திலே கல்வியைத் தவிர இதர நிலங்களுக்கும் சலுகை கொடுத்திருப்பது அவ்வளவு முறையும் அல்ல என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, குத்தகைதாரர்கள் என்ற முறை கடைசி சட்டத்திலே ஒழிக்கப்படும் என்ற நிலைமை இருக்கும் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், குத்தகைதாருக்கு ஒரு உச்ச வரம்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, அவர்கள் நிரந்தரமாக ஒழிக்கப்படவில்லை என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒருவனுக்கு நிலம் இல்லாது, முப்பது ஏக்கர் குத்தகைக்கு எடுத்து வைத்திருந்தால், அந்த முப்பது ஏக்கருக்கும் நிலச் சுவாந்தாராக ஆகிவிடுகிறார் என்று பார்க்கும்போது, மிக மிக வேதனையாகக் கூட இருக்கிறது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். “டென்னிஸ் லீலிங் ஏரியா” என்று போட்டு “டெனியஷன்” செய்து, ஐந்து ஏக்கருக்குள் வைத்திருப்பவர்களுக்குச் சிறிதே செலவுகள் கொடுப்பதால், இன்டர்மீடியரி எப்போதும் இருந்துகொண்டிருப்பார். நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு நிலம் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று எந்தக் கொள்கையின்படி முன்வந்தோமோ அதன்படி கொடுக்கக் கூடிய வகையில், “இன்டர்மீடியரி” என்பதை அடியோடு எடுக்கும்படியான நிலைமைக்கு இந்தச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வகை செய்யவேண்டும். நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு நிச்சயமாக நிலம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன். குத்தகை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு முப்பது ஏக்கருக்கு உரிமை உண்டு என்று சொல்லி விட்டால், நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு நிலம் கிடைக்காமல் போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டுப்போய்விடுமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன். அந்த நிலைமையையும் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும் முப்பது ஏக்கருக்கு நிலச் சுவாந்தாரர்கள் இஷ்டப்பிரகாரம் 15 ஏக்கரை பண்ணையாக வைத்திருந்து, 15 ஏக்கருக்கு சாகுபடியாளராக இருந்தால், அந்த இடத்தை நிலச்சுவாந்தார் விரும்பினால் அதை மாற்றி எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற விதியைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். முதலிலே 40 வாரச் சட்டம் இயற்றியபோது சிறு நிலச் சுவாந்தாரர்களுக்கு ஒரு வேலி நிலத்திற்கு விதிவிலக்கு அளித்தோம். பிறகு 60 வாரம் போட்டு இன்றைய தினம் நாம் அந்த விதி விலக்குக்கு மீண்டும் வந்திருக்கிறோம். முப்பது ஏக்கர் நிலத்தில் சாகுபடி செய்பவர்கள் எந்த நிலத்தை வைத்திருக்கிறார்களோ, அந்த நிலத்தை நிலச் சுவாந்தார் இஷ்டத்திற்கு, இதுவரைக்கும் அவர்களுக்கு எவ்வளவு சுகம் இருந்து கொண்டிருந்ததோ அது போதும் என்று நினைக்கிறேன். அதை மாற்றுவதற்குள்ள அபிப்பிராயத்தை நிலச் சுவாந்தாரர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படிக் கொடுத்தால், நிலத்தை மாற்றும்போது விவசாயிகளுக்கு மனக் கசப்பு ஏற்படும். உழைப்பை அதிகமாகச் செலவழித்து, வளப்படுத்தியிருக்கும் நிலத்தை மாற்றியமைப்பது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால், அவ்வளவு செலவழித்ததற்கு என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதே நிலைமையில், குத்தகைதாருக்கு இதிலே என்ன சலுகை கொடுத்திருக்கிறதென்றால், முப்பது ஏக்கருக்கு மேல் நிலம் அதிகமாக வைத்திருப்பவர்கள், அவர்கள் முப்பது ஏக்கருக்கு அதிகமாக நிலம் வைத்திருப்பது போக, மீதம் இருப்பதற்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டுமென்ற நிலையும் இருக்கிறது. நடுவிலே குத்தகை எடுத்தவர், ஆதாயத்தைப் பார்த்தவர், நிலத்தை விட்டுப் போகவேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்றால், அது மிகவும் நியாயத் தவறாகும் என்றுகூட நான் சொல்வேன். அம்மாதிரி நடுத்தரக் குத்தகைதாருக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுத்து அவர்களுக்குச் சலுகை கொடுப்பதென்றால், இந்தச் சட்டம் அவ்வளவு முறையாகாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[14th April 1960]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : நஷ்ட ஈடு என்று சொன்னால், அவர்களிடையே 3 வருஷ காலத்திற்கு அல்லது 5 வருஷ காலத்திற்கு ஒரு உடன்படிக்கை ஏற்பட்டிருக்கலாம். அப்பொழுது அவர்கள் கோர்ட்டிற்கு போய் அமுல் செய்யலாம். அம்மாதிரி லீக்ஸ் டைஸ் அவர்களுக்கு வந்திருக்கலாம். அப்பொழுது அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டியிருக்குமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

SRI C. MUTHIAH : இதுவரையிலே அவர்கள் வைத்திருந்தாலும்கூட, அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கின்ற நிலை லீக்ஸ் நிலைக்கு வேண்டுமானால் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமே தவிர, கொள்கை அளவுக்குப் பார்த்தால் அது பொருந்தாது என்பதையும் நான் இங்கே ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இரண்டு வருஷங்களுக்கு வேண்டுமானால், “ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் பீரியட்” முடியும் வரையில் சாகுபடியாளர்களுக்கு கொடுத்துவிட்டு அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்காத நிலைமைக்கு சட்டத்தை திருத்த முடியுமா என்பதை ஆராயவேண்டும். நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது என்றால், அவர்கள் அதிக ஆதாயத்தை தேரும்படியான நிலைமை ஏற்படுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். சூழ்நிலை அப்படி இருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது மசோதாவில் கண்டிருக்கிறபடி 30 ஏக்கர் என்று வைத்திருந்தாலும்கூட, “ஜாயின்ட் பாமிலி” வைத்திருக்கக் கூடிய நபர், தான் சொந்தமாக கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்து வாங்கிய நிலம் 30 ஏக்கர் வைத்திருந்தால், அவர் தனியாகப் போகவேண்டுமென்று நினைத்தால், பாக்கி இருக்கிற குடும்பத்தை விட்டுவிட்டு, அவர் தனியாகப் போகலாம். தனியாக கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த 30 ஏக்கர் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு பாக்கியிருக்கிற நிலத்தை குடும்பத்திற்கு வைத்துவிட்டுப் போகலாம் என்று இருப்பதில் அவர் காலத்திலேயே அவர் எந்த விதத்திலும் சம்பாதித்து வாங்கினார் என்பதைப் பார்க்கவேண்டியவரும். சில கொடுக்கல், வாங்கல் மூலம் நிலம் வாங்கியிருக்கலாம், தொழில் மூலம் வாங்கவேண்டிய நிலைமை இருக்கலாம், வரியை ஏமாற்றுவதற்காக சில இடங்களில் வாங்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆகவே, ஏற்கனவே ஜாயின்ட் பாமிலியாக இருந்தது மைனர்களுக்கு பிரிவினை செய்து அவர்கள் ஜாயின்ட் பாமிலி இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்ட பிறகும் கூட, நாம் அவர்களுக்கு அதிக சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தும் கூட, அவர்களுக்கு விதி விலக்கு கொடுக்க வேண்டுமா என்பதை அரசாங்கம் ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். விதவைகளுக்கு அம்மாதிரி சலுகை கொடுத்திருப்பது மனச்சாட்சிக்கு பொருந்தும் என்றாலும், தனிப்பட்டவர்கள் தாங்கள் சொந்த முயற்சியால் நிலம் வாங்கியிருந்தால், அவர்கள் குடும்ப நிலத்தில் தங்களுக்குள்ள உரிமையை விட்டுக்கொடுத்தால் அவர் அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக கருதப்படமாட்டார் என்று அவர்களுக்கு விட்டுக்கொடுப்பது என்று நினைத்தோமானால் அது மிகவும் தவறாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

கடைசியாக “டெபனிஷன்” கொடுத்திருப்பதைப் பார்த்தால், “பாமிலி டெனன்ஸி லீலிங் எரியா”, “இண்டர்மீடியரி” இவைகளுக்கெல்லாம் கொடுத்திருக்கிற டெபனிஷன் மாற்றி அமைக்காவிட்டால், இந்த சட்டத்தினுடைய பலனை பூரணமாக விவசாயிகள் அடையமுடியாது என்பதைச் சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : சட்டமன்றத் துணைத்தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் விவாதத்தில் நிலச் சீர்திருத்த மசோதாவின் பேரில் நான் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் கடந்த 7, 8 ஆண்டு காலமாக கொண்டு வரப்படும், கொண்டுவரப்படும் என்று சொல்லப்பட்டு இந்த ஆண்டிலே கடந்த 6-ம் தேதி இங்கு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சட்டத்தைத் துருவிப் பார்த்தால் சாதாரண உழவர் பெருங்குடி மக்களுக்கு இந்த சட்டத்தின் மூலமாக என்ன நன்மைகள் எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டனவோ அந்த நன்மைகள் கிஞ்சித்தேனும், சிறிதேனும் அவர்களுக்கு

14th April 1960] [Sri M. P. Subramaniam]

ஏற்பட இருப்பதாக என்னால் பார்க்க முடியவில்லை என்பதை இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பல சந்தர்ப்பங்களில், பல பேர்கள் நில உச்ச வரம்புச் சட்டம் என்ன, புலி வருகிறது, புலி வருகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தோம். இப்பொழுது அந்தப் புலி வந்தேவிட்டது. ஆனால் அது உயிரோடு இல்லாமல் புலித்தோல் போர்த்திய பொம்மையாகத் தான் இங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புலிக்கு உயிர் இருப்பதாக என்னால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. இந்த மசோதா கொண்டுவரப்படும் நோக்கங்களும் காரணங்களும் என்ற வகையிலே அமைச்சர் அவர்கள் கூறியிருப்பது என்ன வென்றால் நில உடைமையில் இருக்கக்கூடிய ஏற்றத்தாம்பவை நீக்குவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற சட்டம் இது என்பது தான். ஆனால் இந்த மசோதாவை இந்த மன்றத்தில் பிரேரேபித்துப் பேசுகிற காலத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் பல கூட்டங்களிலும், பல் கான்பரென்ஸ்களிலும் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் குறிப்பிட்டார்கள். விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு நிலம் சொந்தமாக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும், டெனெண்டுக்கு, குத்தகை சாகுபடியாளர்களுக்கு அந்த நிலத்தினுடைய உரிமை வழங்கப்படவேண்டும் என்ற கொள்கையையும் ஆவடி காங்கிரஸ், நாக்பூர் காங்கிரஸ் கூட்டங்களில் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற நிலைமையையும் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். அவைகளை எல்லாம் பார்த்தால், இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் சாகுபடியாளர்களுக்கு நிலம் உரிமையாக்கப்படுகிறதா, அல்லது விவசாயத்தில் நேரிடையாக உழவுத் தொழில் செய்து தினக் கூலிக்காக வேலை செய்கின்றவர்களுக்கு நிலம் சொந்தமாக்கப்படுகிறதா என்று பார்த்தால், இரண்டில் இல்லை. அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள் சில மாதங்களுக்கு முன்பு நம்முடைய சென்னை ராஜ்யத்தில் எவ்வளவு நிலங்கள் இருக்கின்றன என்பதைக் குறித்து நாங்கள் புள்ளி விவரங்கள் கேரிக்கிறோம் என்று. அதுவும் குறிப்பாக 12½ ஸ்டான்டர்டு ஏக்கருக்கு மேல் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் விவசாய வருமான வரி கொடுக்கவேண்டுமாதலால், பெரிய விவசாயிகளுடைய புள்ளி விவரங்கள் அரசாங்கத்திற்கு உறுதியாகக் கிடைத்திருக்கும். அப்படியிருக்குமானால் இந்தச் சட்டம் அமுலாக்கப்பட்டால் எவ்வளவு உபரி நிலம் இருக்கும் என்பதை அரசாங்கம் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். ஆனால், இதைப்பற்றி ஏன் சொல்லவில்லை என்பதை நான் இங்கே கேட்க விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், கடந்த 4, 5, ஆண்டு காலமாக நில உச்ச வரம்புச் சட்டம் கொண்டுவரப்போகிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதன் காரணமாக ஏற்கனவே தாராளமாக நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் இந்த சட்டத்தினுடைய நோக்கத்தை முழுக்க முழுக்க முறியடிக்க நிலங்களை எல்லாம் பிரித்து சொந்தக்காரர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் எழுதி வைத்துவிட்டார்கள் என்பதை நாம் உண்மையாக ஒப்புக்கொண்டு தான் தீரவேண்டும். எனக்கு முன் பேசிய முத்தையா அவர்கள் சீர்காழி மாவட்டத்தில் ஏறக்குறைய 20,000 பேர்களுக்கு பட்டாக்கள் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன, அவர்கள் பெரும்பாலும் நிலம் இல்லாத ஏழைகள் தான், குத்தகைக்காரர்கள் தான் என்று குறிப்பிட்டார்கள். சீர்காழி மாவட்டத்தில் வேண்டுமானால் அம்மாதிரி நிலைமை இருக்கலாம். மற்ற இடங்களில் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்தால், ஏற்கனவே 50 ஏக்கர், 60 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் தங்களுடைய உறவினர்கள், தங்களுடைய குடும்பத்தார்கள் பெயரிலே நிலத்தைப் பிரித்து எழுதி வைத்துக்கொண்டு, இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கத்தை முழுக்க முழுக்க முறியடிக்கவேண்டுமென்று பார்க்கிறார்கள். குறிப்பாக கடந்த ஓராண்டு, ஈராண்டு காலத்தில் 30 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் உச்ச வரம்பாக நிர்ணயிக்கப்படும் என்பதை அமைச்சர்கள் வாயிலாக பலதடவை சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆகவே எந்த அளவுக்கு உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்படும் என்பது எல்லோருக்கும் முன்கூட்டியே தெரிந்து அவர்கள் செய்திருக்கும் ஏற்பாட்டின் காரணமாக, இந்த சட்டத்தினால் எந்த விதமான பலனும் ஏற்படப்போவதில்லை என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் இங்கே சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

[Sri M. P. Subramaniam] [14th April 1960]

தவிர, 30 ஏக்கர் உச்ச வரம்பு என்று கூறப்படும்பொழுது உண்மையிலேயே ஏற்கனவே எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளபடி நிலத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கு எந்த நன்மையும் செய்ய முடியாத அளவுக்கு, இந்த உச்ச வரம்பு வந்திருக்கிறது. பத்து ரூபாய்க்கும் அதற்கு மேற்பட்டும் நிலவரி செலுத்தினால் அது ஒரு ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் என்று கொள்ளவேண்டும். அதாவது சமார் ரூ. 300-க்கு மேல் வரி செலுத்துகிறவர்களைத் தான் இந்த சட்டம் பாதிக்கும். மற்றவர்களைப் பாதிக்காது. 300 ரூபாய்க்கு மேல் வரி கட்டக்கூடிய அளவுக்கு நிலம் வைத்திருப்பவர்களின் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவாகத் தான் இருக்கும். இந்த மசோதாவில் யாருக்குப் பலன் என்றால், நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடியவர்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய அளவுக்கு உச்ச வரம்பு வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் ஏற்பட முடியாத நிலைமையில் இந்த உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தவிர வேறு முறையில் இந்தச் சட்டத்தை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்பதை இந்த நேரத்திலே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

ஒரு ஏக்கருக்கு 10 ரூபாய் நிலவரி கொடுக்கக்கூடியவர்களுக்கு நிகர வருமானம் ஒரு ஏக்கருக்கு 250 அல்லது 300 ரூபாய் கிடைக்கக்கூடும். ஆகவே 30 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்களுக்கு எல்லாச் செலவுகள் போக நிகர வருமானம் ஏறக்குறைய 10,000 கிடைக்கும். பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் நிகர வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்கு இந்த உச்ச வரம்பு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்தச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். மற்ற ராஜ்யங்களிலே இருக்கக்கூடியதைப் பார்த்தால் ரூ. 3,000, 4,000, 5,000, 6,000 நிகர வருமானம் வரக்கூடிய அளவிலே தான் உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர 10,000-க்கு மேல் நிகர வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்கு உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்படவில்லை என்பதை நான் இங்கே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஏனைய ராஜ்யங்களிலெல்லாம் இந்த நில உச்ச வரம்புச் சட்டம் ஏற்கனவே கொண்டுவரப்பட்டு, செலக்ட் கமிட்டி ஸ்டேஜிலோ அல்லது செலக்ட் கமிட்டி அறிக்கை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற நிலையிலோ இருக்கின்றன. நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், பல துறைகளில் அது முன் நின்றாலும், இந்தத் துறையில் நாம் இறுதியாகச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதுவும் 30 ஏக்கர் உச்ச வரம்பு என்று வைத்திருப்பது உண்மையிலே நியாயமானது அல்ல என்பதை இந்த நேரத்திலே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

ஒருவனுக்கு எவ்வளவு நிலம் அனுமதிக்கிறது என்பதை அமைச்சரவர்கள் காரணத்துடன் சொல்ல வேண்டும். சொந்த உழைப்பால் எந்த அளவுக்கு ஒருவன் நில சாகுபடி செய்ய முடியும் என்பதை நிர்ணயம் செய்து கொள்ள வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தின் முறைகளைப் பார்த்தால், ஏற்கனவே உள்ள (Land system) லாண்டு சிஸ்டத்தில் என்னென்ன தவறுகள், குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறேமோ, அவைகள் இந்தச் சட்டத்தால் நீடித்துத்தான் இருக்கும் என்பதைத்தான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தத் தவறுகளை, குறைபாடுகளை சட்ட மூலமாகச் செய்கிறோம். அவ்வளவுதான். இப்பொழுது பார்த்தால், 30 ஏக்கர் வைத்திருப்பவன் கட்டாயம் 50 அல்லது 60 கூலியாட்கள், பண்ணை யாட்கள் வைத்துக்கொண்டுதான் விவசாயம் செய்யமுடியும். அல்லது 10 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட நிலங்களை குத்தகைக்குத் தான் விட்டாக வேண்டும். ஏற்கனவே நாம் இண்டர்மீடியரிகள், உழைப்பவனுக்கும் சொந்தக்காரனுக்கும் இடையே, யாரும் இருக்கக்கூடாது என்பதைக் கொள்கையளவில் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும், திட்டக் கமிஷனும் வலியுறுத்தியிருக்கிறது என்பதையும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். முப்பது ஏக்கருக்கு உச்ச வரம்பு என்று வைப்பதினால், இடையிலே உள்ளவர்கள், வருமானத்தைச் சாப்பிட, திட்டக்கமிஷனின் நோக்கத்தை முறியடிக்கக் உதவுமே தவிர, அது மக்களுக்கு நன்மை பயக்காது என்பதை வலி

14th April 1960] [Sri M. P. Subramaniam]

யறுத்த விரும்புகிறேன். ஆகவே இந்த உச்ச வரம்பை 10 அல்லது 15 ஏக்கராக வைத்தால் போதும். அப்பொழுதுதான் ஒரு நல்ல விவசாயி தன் குடும்பத்தினர்களைக் கொண்டே விவசாயம் செய்ய ஏதுவாக இருக்கும். முப்பது ஏக்கர் என்றால், நிச்சயமாக குத்தகைதாரர்களை நம்பித் தான் ஆகவேண்டும். ஆகவே, இந்த வரம்பைக் குறைக்கவேண்டும் என்று உறுதியாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சட்டத்திலே மிக மோசமான பகுதி விதிவிலக்குதான். விதிவிலக்கு என்ற பெயரிலே, ஏராளமான நிலங்களுக்கு சட்டத்தின் கீழ் வராமல் இருக்கும் நிலைமை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது சட்டத்தின் நோக்கத்தைக் கிஞ்சித்தேனும் பயன் உள்ளதாகச் செய்யாது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மக்களுக்கும் நன்மை பயக்காது என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

கல்விக் கூடங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது கொள்கையளவில் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியது என்றாலும், நடை முறையில், இது நியாயமானதுதான், சரியானதுதான், என்று பார்க்கவேண்டும். பலர் இன்று கல்விக் கூடங்களுக்கு என்று நிலங்களைக் கொடுத்துவிட்டு, அவற்றைத் தாங்களே டிரஸ்டிகளாக இருந்து கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் சட்டத்திலிருந்து தப்புவதற்கே கல்விக் கூடங்களுக்குக் கொடுக்க முன் வருகிறார்களே தவிர, அதிலிருந்து வரும் லாபத்தில் கல்விக் கூடத்திற்கு எவ்வளவு கொடுக்கிறார்கள் என்பதைச் சற்று நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் அதிகப்படியாக அந்தக் கல்விக் கூடங்களுக்கு கொடுக்கிறார்கள் என்பதில்லை என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆகவே, கல்விக் கூடத்திற்கு என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் நிலங்களுக்கு அதில் ஏதாவது குறைகள் ஏற்பட்டால் அதற்கென்று நஷ்ட ஈடு கொடுத்து கல்விக் கூடங்களுக்கு உதவி செய்யலாமே தவிர, அடியோடு அந்த நிலங்களை உச்ச வரம்பிலிருந்து எடுத்து, அந்தச் சட்டத்தில் ஈடுபடுத்தாமல் இருப்பது நியாயம் இல்லை என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இங்கே கூட்டுறவு சங்க விவசாயத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மற்ற மாநிலங்களிலே, கூட்டுறவு விவசாயம் வைத்திருந்தால், எத்தனை உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்களோ, அதைத் தனித்தனியாக வைத்துப் பார்த்து மொத்தமாக இவ்வளவு நிலம் என்று வைத்திருக்கிறார்களே தவிர, ஒரேயடியாக கூட்டுறவு விவசாயம் என்றாலே விதிவிலக்கு என்று செய்யவில்லை. இங்கே, நாம் கூட்டுறவு விவசாயம் என்றவுடனேயே அடியோடு விதிவிலக்கு என்று செய்திருப்பது தவறு.

அடுத்தபடியாக, ஹில் ஏரியா நிலங்கள். நீலகிரி, ஏற்காடு, கொடைக்கானல் முதலிய மலைப் பிராந்திய நிலங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கனம் உறுப்பினர் ஒருவர் சொன்ன பிரகாரம், அந்த நிலங்களுக்கு உச்ச வரம்பு இல்லையென்றால், கீழே உள்ளவர்கள் எல்லோரும், நீலகிரிக்கும், ஏற்காட்டிற்கும், கோடைக்கும் வந்துவிடுவார்கள், அங்கே குடியேறிவிடுவார்கள், எங்களுக்குத் தொந்தரவாகப் போய்விடும் என்று சொன்னதுபோல் ஆகிவிடக் கூடும். என்ன காரணத்திற்காக விதிவிலக்கு அளிக்கிறார்கள் என்று புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அங்கே, காப்பி, உ, தேயிலை போன்ற பயிர்கள் விவசாயம் செய்கிறார்கள். அங்கே எல்லோரும் பெரிய, பெரிய தோட்டங்கள் தான் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதில்லை. சிறிய தோட்டம் வைத்திருப்பவர்களும் அதிக லாபம் அடைகிறார்கள். ஆகவே, சிறிய தோட்டங்களாக வைத்து நடத்த முடியாது என்பதில்லை. ஆகவே, அங்குள்ள நிலங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும் என்பதன் அவசியத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே, விதிவிலக்கு அளிப்பது நியாயம் இல்லை.

அதே போல பழத் தோட்டங்களுக்கும், பாக்குத் தோட்டங்களுக்கும் விதிவிலக்கு அளிக்கிறார்கள். சாதாரணமாக கிராமப் புறங்களிலே, ஒரு ஏக்கர் பாக்கு வைத்திருப்பவர்கள் கூட, ரூ. 2,500, 3,000 என்று நிகர

[Sri M. P. Subramaniam] [14th April 1960]

வருமானம் அடைகிறார்கள். இன்று பாக்குத் தோட்டம் போட்டு, 6, 7, ஆண்டுகளில் பலன்கொடுக்க ஆரம்பிக்கும் காலத்தில், இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய விலை வரம்பில், சாதாரணமாக ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 3,000 வரை நிகர லாபம் கிடைத்து விடுகிறது. உண்மையாக இந்த சட்டத்திலிருந்து எதற்காக, என்ன காரணத்திற்காக விதிவிலக்கு அளிக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. மற்றவர்களும், நஞ்சையாக இருக்கும் நிலங்களையும், இம்மாதிரிப் பாக்குத் தோட்டங்களாக மாற்ற முயற்சிப்பார்கள். ஆகவே, அது சட்டத்தின் நோக்கத்தையே முறியடிக்க வழிவகை செய்ததாக முடியும். இந்த விதிவிலக்கு நியாயமானது அல்ல. ஆகவே, இதே மாதிரிப் பழத் தோட்டங்களுக்கும் விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை.

அடுத்தபடியாக ஆடுமாடுகளுக்கு மேய்கால் நிலங்களுக்காக இராமப் புறங்களில் விதிவிலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. இப்பொழுது சாதாரண விவசாயிகள் 30, 40, மாடுகள் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த நில உச்ச வரம்பு சட்டத்தை முறியடிக்க, இன்னும் பல மாடுகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு மேய்கால் நிலம் என்று கேட்பார்கள். தங்கள் மாடுகள் மட்டுமோ, பக்கத்தில் இருப்பவர்களின் மாடுகளையும் சேர்த்தோ அவர்கள், இவைகளின் தீவினத்திற்காக 20 ஏக்கர், 30 ஏக்கர் நிலம் வேண்டும் என்று கோருவார்கள். நாளைக்கு லாண்டு போட்டுக்கு விண்ணப்பம் போடும்போது அப்படி அவர்கள் செய்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இதில் ஒரு குறிப்பு இருந்தாலும் நல்லதாக இருக்கும். ஏற்கனவே யார் யார் மாடுகளின் மேய்ச்சலுக்காக நிலம் வைத்திருந்தார்களோ அவைகளுக்கு மட்டும் விலக்கு அளிப்பதானாலும்கூட என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆனால், ஒரேயடியாக விலக்களிப்பது துர்வினியோகத்தில்தான் கொண்டு விரும் என்று தோன்றுகிறது.

இதிலே முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது கரும்பு விவசாயம் பற்றி. அதற்கு விலக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். சட்ட சபையிலேயே முன்பு குறிப்பிடப்பட்டது, “தஞ்சை ஆரூரான் சர்க்கரை ஆலை, இம்மாதிரி வரவிருக்கும் சட்டத்தை முறியடிக்கவே செய்யப்படுகிறது” என்று. சென்ற சில ஆண்டுகளில், பெரிய நிலச்சுவான்தார்கள், அந்தக் கரும்பு ஆலைக்கு சப்ளை செய்வதற்காக, கரும்பு விவசாயத்திற்கு மாற்றியிருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோரும் அறிந்த ரகசியம். நான் சொல்வது தவறாக இருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் பகுதியிலே உள்ள பெரிய நிலச்சுவான்தார்கள், கரும்பு என்பது இன்டஸ்ட்ரி என்று வந்து விரிவதால், கரும்பாலைக்கு அளிக்க வென்று கரும்பு சாகுபடி செய்து வருவது நடக்கிறது. ஆகவே, அதற்கு ஏன் விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இப்பொழுது பார்க்கிறோம், தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலே, நெல்லிக்குப்பம் கரும்பாலைக்கு, கரும்பு அளிக்க, 2, 3 ஏக்கர்கள் வைத்திருப்பவர்கள்கூட, விண்ணப்பங்கள் கொடுக்கிறார்கள். அதில் அவர்களுக்கு ரூ. 2,000 அல்லது 3,000 லாபம் கிடைக்கும் என்ற காரணத்தினால் தான். ஆகவே, இந்தக் கரும்புச் சாகுபடிக்கு ஏன் விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும் என்பது தெரியவில்லை.

கடைசியாக நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள். நிகர பேர் ரெண்டைப் போல், 12 மடங்கு என்று சொல்லும்போது, ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 300 லாபம் என்று வைத்துக்கொண்டால், நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது ரூ. 3,000 அல்லது 4,000 ஒரு ஏக்கருக்கு என்று

1-30 p.m. DEPUTY SPEAKER : The hon. Member may continue his speech after lunch. The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m.

The House then rose.

14th April 1960]

[After lunch—3 p.m.]

DEPUTY SPEAKER: The hon. Member Sri M. P. Subramaniam may continue his speech.

* SRI M. P. SUBRAMANIAM : சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, காலையில் நான் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதைப்பற்றி குறிப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் தான் கூடுதலான நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியேதான் ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதாவது நிகர வருமானத்தை விட 12, அல்லது 10 அல்லது 9 மடங்கு என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதன்படி பார்த்தால் ஏக்கருக்கு மூவாயிரம் ரூபாய் வரையில் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டியதாக வருகிறது. நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வரப்பெடுக்கிறது என்ற காரணத்தால் இப்பொழுது நிலத்தின் விலை ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 1,500 அல்லது 2,000 அல்லது 2,500 என்று தான் விற்கப்படுகிறது. இந்த நிலையில் நஷ்ட ஈடு 3,000 ரூபாய் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு என்று சொல்வது சரியல்ல. இதன் கருத்தைப் பார்த்தால் பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களுடைய நிலத்தை சர்க்காரே வாங்கிக்கொண்டு பணமாகக் கொடுத்து உதவி செய்வதாக இருக்கிறது. ஆகவே நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவருவதன் பயன் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதை மாற்றி அமைக்க வேண்டியது அவசியமாக ஆகிறது. அதே நேரத்தில் மற்ற மாநிலங்களில் கொடுக்கக் கூடிய நஷ்ட ஈட்டைக் கவனித்தால் அங்கே மிகக் குறைவாகக் கொடுப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. அஸ்ஸாமைப் பொறுத்த வரையில் அங்கே நஷ்ட ஈடு எப்படிக் கொடுக்கப்படுகிறது. என்றால் நிலவரியைப்பொறுத்து அதற்கு ஐம்பது மடங்கு என்று கொடுக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக ஏக்கருக்கு வரி பத்து ரூபாய் என்றால் அதற்கு ஐம்பது மடங்கு அதாவது 500 ரூபாய் தான் நஷ்ட ஈடாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதைப்போலவே பம்பாய் மாநிலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே 100 மடங்கு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலையில் ஆயிரம் ரூபாய் தான் கிடைக்கும். பீகார் மாநிலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே இன்னும் குறைவாகத்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அங்கே முதல் க்வாலிட்டி நிலத்திற்கு 1,500 ரூபாய் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. மற்ற வகையில் அங்கே 800 ரூபாய்தான் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படுகிறது. அதைப்போலவே மத்திய பிரதேசத்தில் ரூ. 500-ம் நில வரியைப் போல இருபது மடங்கு என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது 720 ரூபாய் நஷ்ட ஈடாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. இப்படி பல மாநிலங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நம் சட்டத்தில் 12 அல்லது 11 அல்லது 10 அல்லது 9 மடங்கு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலத்தை வாங்கிக்கொடுக்கும்போது பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களுடைய நிலத்தை சர்க்காரே அதிகப்படியான பணம் கொடுத்து வாங்கிக்கொடுப்பதாகத்தான் இருக்கிறது. இதன் மூலமாக பெரிய நிலச் சுவாந்தார்கள் சலபமாக பணம் சம்பாதிக்கக்கூடிய அளவில் இந்தச் சட்டம் அமைந்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு சர்க்காரே உதவி செய்வதாக ஆகிறது. அந்த முறையில் இந்தச் சட்டம் அமைந்திருக்கிறது.

மற்றொன்று ஆப்சண்டி லாண்ட்லார்டு. நிலத்தின் சொந்தக்காரர் தானாகவே சாகுபடி செய்யாமல் வேறு தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தால் அவரை ஆப்சண்டி லாண்ட்லார்டு என்று குறிப்பிடப்பட வேண்டும். சிலர் வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டு தன்னுடைய குடும்பத்தில் யாரையாவது வைத்து அந்த நிலங்களை சூப்பர்வைஸ் செய்யச் சொல்லலாம். அதாவது சென்னையில் இருந்து கொண்டு தஞ்சையில் சாகுபடி செய்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் மற்ற ராஜ்யங்களில் இதற்கு எப்படி டெனிஷன் கூறுகிறார்கள் என்றால் நிலச்சொந்தக்காரர்கள் கிராமத்திலேயே தங்கி இருக்க வேண்டும், அல்லது அந்தக் கிராமத்தின் சுற்று வட்டாரத்திற்கு ஐந்து அல்லது பத்து மைலுக்குள் வசிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட விதி அங்கேயெல்லாம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதே மாதிரி இங்கே விதி செய்வது நலமாக இருக்கும்

[Sri M. P. Subramaniam] [14th April 1960]

என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் சென்னையில் இருந்து கொண்டு ஆண்டு ஒரு முறை கிராமத்திற்குச் சென்று மகசூல் காலத்தில் கிராமத்திற்குச் சென்று சூப்பரவைஸ் செய்து விட்டால் போதும் என்று ஆகிறது. இப்படிப்பட்டவரும் சொந்த சாகுபடிக்காரர் என்ற முறையில் வந்து விடுகிறது. ஆகவே இந்த பெபிளேஷனையும் மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

இந்தச் சட்டத்தில் உச்ச வரம்புக்குமேல் உபரி நிலம் எப்படி அளிக்கப்படும் என்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. இந்தச் சட்டத்தின் முக்கியமான நோக்கமே அதுதான். ஆகவே நோக்கத்திற்கு மாறாக இந்தச் சட்டம் அமைந்திருக்கிறது. உச்ச வேண்டியது கட்டி உபரியாகும் நிலத்தை எப்படியாருக்குப் பகிர்ந்து அளிப்பது என்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கவேண்டும். அதுதான் முக்கியமான அம்சம். முடிவில் விதிகள் செய்யும்போது அதைப்பற்றித் தீர்மானிக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது சட்டத்திலேயே இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதை இங்கே குறிப்பிட விருப்புகிறேன். ஆகவே விதிகளின் மூலம் குறிப்பிடாமல் சட்டத்திலேயே இருக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி அதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக கூட்டுறவு சாகுபடி முறையைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இதன் அவசியத்தைப்பற்றி பரவலாக பல ஆண்டுகளாக சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அதைப்பற்றி ஒன்றுமே இந்தச் சட்டத்தில் குறிப்பிடவில்லை. கூட்டுறவு சாகுபடி முறையை சிலர் எதிர்க்கிறார்கள் என்ற காரணத்தினால் அரசாங்கம் பயந்தகொண்டு அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடாமல் இருக்கிறார்களோ என்று தோன்றுகிறது. கூட்டுறவு சாகுபடி முறையில் அரசாங்கத்திற்கு நம்பிக்கை இருந்தால் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்து ஏன் அந்த முறையை தைர்யமாகக் கொண்டு வரக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். ஏன் அதை தைர்யமாகக் கொண்டு வரவில்லை?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அதைப்பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?

SRI M. P. SUBRAMANIAM : கூட்டுறவு முறை சாகுபடியை நான் அவசியம் ஆதரிக்கிறேன். ஒவ்வொரு நிலத்தையும் கூட்டுறவு சாகுபடி முறைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது என் அபிப்பிராயம். உபரி நிலத்தில் அவசியம் கொண்டு வரவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய வழிவகை காண வேண்டும். உபரி நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கும்போது நிச்சயமாக கூட்டுறவு முறையில் சாகுபடி செய்ய முன் வருவார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் நாம் இப்பொழுது புதிதாக உரிமை வழங்குகிறோம். அதிகப்படியான பலன் அடையவேண்டுமானால் அதற்கு வேண்டியது கூட்டுறவு சாகுபடி முறைதான். ஆகவே அதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இறுதியாக நான் குறிப்பிட வேண்டுவது என்னவென்றால் நில உடைமையில் மட்டும் நாம் இப்பொழுது ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கக்கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வருகிறோம். நிலத்தைப்பற்றி மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால் மக்களிடத்தில் “ப்ரஸ்டரேஷன்” அதாவது மன அதிருப்தி ஏற்படும். அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் அரசியல் சட்டத்தில் செல்வம் ஒரு சிலர் கையில் குவியக்கூடாது என்பதற்காக இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்படுகிறது என்று கனம் அமைச்சர் குறிப்பிட்டது போல் மற்ற துறைகளிலும் ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கக்கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வர வேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வரும்போது அதே நேரத்தில் சிலர் 100 வீடுகளுக்கு மேல் வைத்துக்கொண்டு ஐயாயிரம் பத்தாயிரம் என்று சம்பாதித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதைப்போலவே சென்னை போன்ற பல நகரங்களில் சம்பாதித்து வருகிறார்கள். அதைப் போலவே பல தொழில்களை நடத்தி லட்சக்கணக்காக சம்பாதித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

14th April 1960] [Sri M. P. Subramaniam]

நில உடைமையில் மட்டும் உச்ச வரம்பு கொண்டு வந்து மற்றத் துறையில் இதை போன்றச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட வில்லை என்றால் நாம் மற்றவர்களை கொள்ளையடிக்க அனுமதிப்பது போல் ஆகிறது. உடைமையில் ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் எல்லாத் துறையிலும் அது இருக்கக்கூடாது. அதற்காக உடனடியாக எல்லாத் துறைகளிலும் அப்படி ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாமல் இருப்பதற்கு வழிவகை காண வேண்டும். இதைத் தொடர்ந்து அவைகளுக்கும் தக்க சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் அரசியல் சட்டத்திற்கு ஒத்ததாக இருக்கும், கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல. ஆகவே மற்ற துறைகளிலும் ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாமல் இருப்பதற்கு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வந்ததைப்போல் உடனடியாக அதற்கும் கொண்டு வரவேண்டும். கடைசியாக நான் சொல்ல வேண்டுமென்பது என்னவென்றால் இந்த நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தை யாருக்குப் பலன் அளிக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு கொண்டுவருகிறோமோ அவர்களுக்கு எந்த விதமான பலனும் கிடைக்கப்போவதில்லை என்ற என் அபிப்பிராயத்தைக் கூறிக்கொண்டு என் பேச்சை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI S. RANGANATHA MUDALIAR: Mr. Deputy Speaker, this is one of the most controversial pieces of legislation, about the wisdom and need for which there is sharp division of opinion in the country. Recently a local daily characterised this legislation as pernicious and as a charter of expropriation. Much of the criticism in my humble opinion is partly due to ignorance, partly due to prejudice and partly due to suspicion of the motives of those who sponsor this kind of legislation. There can be no question and there can be no two opinions with regard to the usefulness and the beneficial effects of a legislation like this. The object of this legislation is to fix the maximum limit of individual ownership of land. How best it can be secured and what are the kinds of benefits that will flow from it are matters that have been thrashed out more than once by a number of speakers on more than one platform. That there are benefits, there can be no doubt. It is believed that this legislation will undoubtedly benefit agricultural production and it is also felt that the wider the scope of legislation and the more equitable the distribution of land, the more it will tend towards the establishment of a socialistic pattern of society in the rural sector of our economy, and ensure social and economic justice to the rural population. As the Hon. Minister observed this morning, it will produce among the small landholders the magic of ownership which will convert sands into gold. It is all true. But why should there be so much opposition to this legislation? Opponents of measures like this say that this fixation of ceiling and the determination of the size of the family holding will not solve the problem of the landless since the extent of land available will be utterly inadequate to quench the land hunger of the landless. It is also stated that this kind of legislation will affect agricultural production in two ways. One is, whereas large holdings will lend themselves to scientific agriculture, fragmentation which is the result of fixation of ceiling, will lessen the productivity of the land. Also persons who may be given lands—small landholders—will not have the resources even to cultivate the lands. Another objection is that the surplus that may be left over will not be sufficient for distribution among the landless. They say, it will introduce social discontent and conflict between those who have been given lands and those who have not been able to get any land, which will not be for the good of the country. Another

[Sri S. Ranganatha Mudaliar] [14th April 1960]

objection is that the surplus will be so little after all the big land-lords have been allowed to dispose of their lands or to distribute them among their own kith and kin that it will not benefit any class of people. They fear, there will be no surplus left. Yet another objection is that distribution of small plots to the landless will result in the marketable surplus of agricultural produce being very little. It is also stated that the work involved in the distribution of lands and fixation of family holdings and other consequential measures will be beyond the administrative capacity of the Government to tackle. A further objection is that this Act will not be given retrospective effect. It is stated that it will come into force from the date of publication and it is asked: "What about lands which have been alienated in anticipation of this legislation?" Unless the Government are prepared to give retrospective effect and bring within the scope of the Act all these alienations, I respectfully submit this Act will not really be beneficial. Another thing that requires the attention of the Government is, we have always been talking of a ceiling at the top. Is it not desirable to have ceiling on, as Bhaye recently suggested, floor of ceiling. Why not have a floor ceiling whereby no one can have lands below a certain extent? Then only everyone will come to possess land and will have the mental satisfaction that he is also having a piece of land. So, floor ceiling also seems to be necessary and necessary legislation has to be undertaken. The measure is attacked on the ground that it is expropriatory. The feelings of fear and the misgivings entertained by an intelligent and powerful section of the people are genuine. How are the Government going to allay those fears? How are the Government going to bring within the scope of the Act hasty alienations and nominal alienations, that are effected in anticipation of this legislation? These are important points for the Government to consider. If the Government are able to give satisfactory answers to these objections, then this measure will certainly confer real benefit upon the people. Otherwise, it will give rise to discontent. The advantages are many as the Hon. Minister indicated and I do not want to repeat them. But the objections have to be seriously taken into consideration by the Government and genuinely tackled. Thank you.

* SRI V. SANKARAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய மசோதாவிலே பல நல்ல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. அதுவும் முக்கியமாக பிற ராஜ்யங்களிலே ஏற்கனவே கொண்டுவரப்பட்ட மசோதாவிலே உள்ள குறைபாடுகளெல்லாம் நீக்கப்பட்டு நல்லமுறையிலே இந்த மசோதா அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலாவதாக இந்த மசோதாவிலே ரிட்ராஸ்பெக்ட் எபக்ட் கொடுக்கப்படவில்லை என்பது வரவேற்கத்தக்க ஒரு விஷயம். எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்கள் பலர் இது சரி அல்ல என்று குறைசுறினார்கள். ஆனால் என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபக்ட் அவசியம் இல்லை என்றுதான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய தாத்பரியம் என்னவென்றால் டிசென்ட்ரலைசேஷன் பரவலாக இருக்கவேண்டும் என்பது. நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கவேண்டும் என்பது நம்முடைய குறிக்கொள் அல்ல. ஆதலால் இந்த மசோதாவில் ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபக்ட் கொடுக்கப்படாமல் இருப்பதால் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

ஜாயின்ட் பேமிலியில் இருப்பவர்களுக்கு ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் ஐந்து ஏக்கர் அதிகமாக கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லியிருப்பது மிகவும் தவிர்க்கக்கூடிய விஷயம். இது மாதிரி சீதனத்திற்காக 10 ஏக்கர் பெண்

14th April 1960]

[Sri V. Sankaran]

களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு விஷயம் என்னவென்றால் டவுனிலே உள்ள சிறு நிலச்சுவாந்தார்கள் விதிவிலக்குக் கொடுத்து நிவாரணம் அளிக்கவேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடப்பட்டது. இதற்குத் தக்கபடி இந்த மசோதாவில் சிறு நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு 5 ஏக்கர் வையத்துக்கொள்ள புரோவிஷன் அளிக்கப்பட்டது ஒரு நல்ல அம்சமாகும். இதற்கு முன்பு பேசிய ஸ்ரீ எம். பி. சுப்ரமணியம் அவர்கள் ஏன் இம் மாதிரி சலுகை கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். ஆப்சென்டி லாண்ட்லார்டிசம் என்கரேஜ் பண்ணக்கூடாது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் அவர்கள் அங்கேயே இருக்கவேண்டுமென்று தேவையில்லை. நம்முடைய சட்டத்திலேசுட Personal கல்டிவேஷன் பற்றி ஒரு ஷரத்து இருக்கிறது. அதே ப்ரொவிஷன் இருந்தால் போதும். அங்கேயே இருக்கவேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. இன்னும் சொல்லலாம் அங்கு நிலத்தை உழ வேண்டுமென்றுசுட சொல்வார்கள். இம்மாதிரி எல்லாம் நிபந்தனைகள் போடக்கூடாது. ஆகவே 5 ஏக்கருக்கு குறைந்த நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு சலுகை கொடுக்கப்பட்டது வரவேற்கக்கூடிய விஷயம். அதே சமயத்தில் ப்ரொபஷன் டாக்ஸ் கட்டினால் இந்த மசோதாவில் விதிவிலக்கு கிடையாது என்று சொல்லுகிறார்கள். வருஷத்திற்கு 900 ரூபாயாக இருந்தால் ப்ரொபஷன் டாக்ஸ் அதாவது மாதம் 80 ரூபாய்க்கு வருமானம் வந்ததற்குட ப்ரொபஷன் டாக்ஸ் கட்டக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஆகையால் 3,000 ரூபாய்க்கு குறைந்த வருமானம் உள்ளவர்கள் ப்ரொபஷன் டாக்ஸ் கட்டினாலும் அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தில் விதிவிலக்கு அளிக்கப்படவேண்டும். இன்கம்டாக்ஸ், சேல்ஸ் டாக்ஸ் கொடுப்பவர்களைப் பற்றி நாங்கள் ஒன்றும் சொல்லப்போவதில்லை. ஆகையால் தக்கபடி இதை மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

காம்பன்சேஷனை எடுத்துக்கொண்டால் 10 தடவை என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது அதிகம் என்று ஸ்ரீ எம். பி. சுப்ரமணியம் அவர்கள் சொன்னார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இது 15 தடவை யாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். காரணம் என்னவென்றால் ஒரு ஏக்கர் நிலமானது 5 ஆயிரம் ரூபாய், 6 ஆயிரம் ரூபாய் விற்கப்பட்டது. இப்பொழுது என்னுடைய பகுதியைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டாயிரத் திற்குக் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. ஆகையால் இதற்கு 15 தடவை யாக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஜாயின்ட் பேமிலி மெம்பர்கள் தொகையை குறைக்க ஏற்படலாம். இது 30 ஏக்கர் லிமிட்டுக்கு குறைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று ஒரு நல்ல ஷரத்து சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறது. இது மாதிரியாக கொஞ்சம் அதிகமான மெம்பர்கள் தொகை ஏற்படால் அதிகமான நிலங்கள் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட முடியுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். ஒரு ஜாயின்ட் பேமிலியை எடுத்துக்கொண்டால் ஹிண்டு பேமிலியைப்பற்றி ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் முஸ்லிம் ரெசிடன்ஸ் எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு எல்லோருக்கும் பங்கு கிடையாது. ஏதோ மேலே இருக்கும் நபர்களுக்குத்தான் சிலர்ன்ஸ் ண்ட் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு இந்த மசோதாவில் ப்ரொவிஷன் செய்யப்போகிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன். நான் செலக்ட் கமிட்டியில் இருப்பேன் என்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் விஸ்தாரமாகப் பேசாமல் ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ரிஸிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷனுக்குச் சொந்தமான நிலங்களுக்கு அவசியம் சிலிங் இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஏன் இப்படி ரிஸிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷனில் தலையிட்டு பிக்ஸ் பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் மற்ற ராஜ்யங்களில் ரிஸிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷனுக்கு மாத் திரம் பிரத்தியேகச் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் சட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இப்படித் திடீரென்று சிலங்கை போட்டிருக்கும் மனப்பான்மை எனக்குப் புரியவில்லை. இருந்தாலும் மற்ற ராஜ்யங்களிலே விதிவிலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக ஆந்திரா,

[Sri V. Sankaran]

[14th April 1960]

ஒரிஸ்ஸா, பீஹார், பம்பாய், மத்திய பிரதேசம், உத்திரப் பிரதேசம் போன்ற ராஜ்யங்களிலே ரிலிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷனுக்கு விதிவிலக்கு கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையிலே இருக்கும்போது நாம் இதுவரையில் இவ்வளவு நிதானமான மனப்பான்மையுடன் அந்த முறையிலே ஏற்படுத்தாததன் காரணம் எனக்குப் புரியவில்லை. கோவில் நிலங்கள் எல்லாம் பொதுவாக தஞ்சை ஜில்லாவில் சில பணக்காரர்கள் கையில் இருப்பது தான் இதற்குக் காரணம் என்று சில அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இது மாதிரி மடங்களிலுட்கூட ஊழல்கள் இருப்பதால் இந்த ப்ரொவிஷன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இது போன்ற டிராஸ்டிக் டிரக்—தீவீரமான மருந்து—தேவையில்லை. ஏனென்றால் cure is worse than disease. இதன் விளைவுகள் மிகவும் கூடுதலாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இதற்கு நல்ல மாற்று தேவை. கோவில் நிலங்கள் இந்து ரிலிஜியஸ் கமிஷனர் கேட்டால் நிலங்களை ஆங்காங்கு உள்ள கிராமத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஏக்கர் நிலத்தை குத்தகைக்குவிட உத்திரவு போடலாம். அல்லது கூட்டுறவு முறையிலே பயிர் செய்வதற்கு அந்தந்த கிராமத்திலுள்ள மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து பயிரிடுவதற்கு உத்திரவு போடலாம். இதைத் தவிர அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டத்திலே இதற்கான ஷரத்துக்கள் இருக்கின்றன. இது மாதிரி யான ஊழல், விரயம் ஏற்பட்டாலும், அதை உடனடியாக நீக்குவதற்கு ப்ரொவிஷன் இருக்கிறது. இது மாதிரி மடத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், மடத்தில் ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டால் பணம் விரயம் ஆனாலும் அதை நீக்குவதற்கு ப்ரொவிஷன் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

3-30
P.M.

இன்றுள்ள அமைப்பில், அலிஸ்டென்ட் கமிஷனர், பெட்டி கமிஷனர், கமிஷனர் போன்ற அதிகாரிகளின் கைனிஸ்தான் அதிகாரம் இருக்கிறது ஆலயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில். கூடைசியில் அவர்களது “வீல் ஆப் அப்ரூவல்” வேண்டியிருக்கிறது. அது இல்லாவிட்டால் கோவில்களில் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இப்பொழுது, ஸர் சி. பி. ராமஸ்வாமி ஐயர் அவர்களின் தலைமையில் ஒரு கமிட்டியை சென்ட்ரல் கவர்ன்மெண்ட்டார் நியமித்திருக்கிறார்கள். ஆக, கோவில் நிலங்களை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று சொல்வது, மூட்டைப் பூச்சிக்குப் பயந்து வீட்டைக் கொளுத்துவது மாதிரித்தான். எனக்கு ஒரு கதை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. ஒரு கரடி தனது எஜமானனின் பேரில் மிகப் பிரியமாக இருந்தது. ஒரு நாள் அதன் எஜமானர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது அவர் தலையில் ஒரு ஈ வந்து உட்கார்ந்ததாம். அந்த ஈயை கரடி எவ்வளவு விரட்டியும் அது போகாது போகவே ஒரு கல்லை எடுத்து அந்த ஈயின் மேல் போட்டது. அந்தக் கல் யஜமானனைத் தாக்கவே அவர் இறந்து போய் விட்ட கதை தான் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. ஆகவே, இந்த ரிலிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷன்ஸ் நிலங்களை எடுத்து விட்டு அவைகளை சரிவர நடக்காமல் ஆக்குவது சரியல்ல. ஆனால் இதற்கு ஒரு பதில் சொல்லலாம். அப்படி அதன் நிலங்களை எடுத்து விட்டாலும்கூட அதன் நெட் இன்கம்-த்தை கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லலாம். ரிலிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷன்களை சாதாரண “இண்டிவிடுவல்”, அதாவது ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனோடு “இக்வேட்” செய்வது என்பது பொருந்தவே பொருந்தாது. சாதாரண மனிதனின் வருவாயைக் கட்டுப்படுத்தலாம். ஆனால் ஒரு மத ஸ்தாபனத்தின் வருவாயைக் கட்டுப்படுத்துவது என்பது சரியல்ல. அப்படிச் செய்யக் கூடாது. ஸ்தாபனங்களை எடுத்துக் கொண்டால், பொதுவாக சமுதாயம் வளர வளர ஸ்தாபனங்களும் வளர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கிறது. எங்கள் ஊர் கோவிலை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கு திருக்கல்யாணம் நடக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். முன்பு அதற்காக பதினாயிரம் பேர்கள் வருவார்கள், அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள். ஆனால் இப்பொழுதோ லட்சக்கணக்கில் ஜனங்கள் வருகிறார்கள். ஆகவே அப்படி வரும் லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. முன்போல் ஏற்பாடு செய்தால் போதாது. ஆகவே, ஸ்தாபனங்கள் வளர்ந்து கொண்டு வரும்போது இன்றுள்ள இன்கம்-த்தை வைத்துக் கொண்டு அதைக் கட்டுப்படுத்துவது என்பது தவறான கருத்தாகும்.

14th April 1960]

[Sri V. Sankaran]

உதாரணமாக அரசாங்கத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். பத்து வருடங் களுக்கு முன்னால் அரசாங்கத்திற்கு 30 கோடி ரூபாய் வருமானம் வந்தது. ஆனால் இன்று அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கும் வருமானம் 80 கோடி ரூபாய். அந்நிலையியில் யாராவது முன்வந்து நான் 80 கோடி ரூபாய் ஆண்டுதோறும் தந்துவிடுகிறேன் அரசாங்கத்தின் வருவாயை நானே எடுத்துக் கொள்கிறேன் என்று சொன்னால் ஆதற்கு அரசாங்கம் அல்லது நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்களா? என்று கேட்கிறேன். இன்று 80 கோடி வருவது இன்னும் ஒரு பத்து வருடங்கள் கழிந்தால் 100 கோடியாகும். அதே போல் தான் பெரிய பெரிய கோவில்களின் நிலையும். பெரிய கோவிலை ஒரு “மினியேச்சர் அரசாங்கம்” என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். அங்கும் அதன் நிர்வாகத்தைப் பார்ப்பதற்கு எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள், அரசாங்கத்தில் இருப் பதைப் போன்று.

(Mr. Speaker in the Chair)

ஆகவே இன்று, மத ஸ்தாபனங்களுக்கு கொடுக்க இருக்கிற வருமானமே என்றென்றும் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்வது சரியல்ல. ஆகவே வருமானம் ஒரு நிலையில் இருக்கும்படியான விதத்தில் கட்டுப்படுத்தும் சட்டத்தை மத ஸ்தாபனங்களுக்கு அப்பிச் செய்யக்கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவ்வளவுதான் நிலம் அல்லது வருமானம் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று வரையறுப்பதைப் பார்த்தால் வீரபாகுப் பிள்ளை அவர்கள் கூறியதைப் போல், இனிமேல் மத ஸ்தாபனங்களுக்கு யாருமே தர்மம் செய்யக்கூடாது என்று இன்டயாக்டாக தடைபோடுவது போலாகும் என்று எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைய நிலையில் நிலச் சட்டங்கள் பல இருக்கின்றன. கோவில்களின் வருமானத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதால் இனிமேல் யாருமே மத ஸ்தாபனங்களுக்கு தர்மம் செய்யக்கூடாது, செய்யவேண்டாம் என்று வரையறுப்பது போலாகும். 200 ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்வது, யாரும் இனிமேல் “என்டென்ஸ்” செய்யக்கூடாது என்று சொல்வது போலாகும். அப்படிச் செய்தால் ஆலயங்கள் மதஸ்தாபனங்கள் நாளாவட்டத்தில் நசித்து விடும். To place the Religious Institutions at the mercy of the secular Government. மத ஸ்தாபனங்கள், வகுப்புவாத மற்றதொரு சர்க்காரின் கையை எதிர்பார்த்து நிற்கும்படியான தொரு அமைப்பை ஏற்படுத்துவது தவறு என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பழைய காலத்தில் ராஜாக்கள், சமஸ்தானாதிபதிகள் இருந்தார்கள். அவர்களின் சமஸ்தானங்களை எடுத்துக்கொண்டு அதற்குப் பதிலாக வருடத்திற்கு ஒரு லட்சம் அல்லது சில லட்சங்கள் என்று ரூபாய் கொடுத்து வருகிறது, மத்திய அரசாங்கம். இன்னும் ஒரு ஐம்பது வருடங்கள் சென்ற பிறகு பார்த்தால், அப்பொழுதுள்ள சந்ததியினர், எதற்காக இந்த ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது என்று தெரியாமல் இப்படிப் பொதுப் பணத்தை, மக்களின் வரிப் பணத்தை எடுத்து, ஏன் இவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கும் நிலை ஏற்படக் கூடும். அதே கதி தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கும் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது. தர்ம ஸ்தாபனங்களின் நிலங்களை எடுத்துக் கொண்டுதான் இந்தப் பணம் கொடுக்கப்படுகிறது என்பது நமக்குத்தான் தெரியும், இன்னும் பல ஆண்டுகள் கழிந்து வரும் சந்ததியினருக்கு அது தெரியாது. ஆகவே ஏன் இவ்வளவு பணம் தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்க நேரிடும். ஆகவே, பின்னர் அது பாதிக்கப்படும் நிலை ஏற்படலாகாது. இதை அரசாங்கம் மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நமது முன்னோர்கள் எல்லாம் கோவில்களுக்கு நிலங்களைத்தான் எழுதி வைத்தார்கள், அவர்கள் பணமாகக் கொடுக்கவில்லை. பணமாகக் கொடுத்திருந்தால் அது போயிருக்கும். ஆனால் நிலமாக கொடுத்தால் அது போகாது என்பதற் காகவே நிலமாகக் கொடுத்தார்கள், நமது முன்னோர்கள். மொகலாய ஆட்சியில்கூட அவர்கள் கோவில் நிலங்களை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. கடைசியாக ஒரு வார்த்தை. எட்யூக்கேஷனல் என்டென்மெண்ட் க்கு

[Sri V. Sankaran]

[14th April 1960]

விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ஒரு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தச் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழி யிருக்கிறது. எட்டயக்கேஷனல் இன்ஸ்டிடியூஷன்ஸ் அதிகம் நடத்துவதால், அந்த லாப்ஹோஸை வைத்துக்கொண்டு ஒரு சமுதாயத்தினர் மட்டும் இந்தச் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கு வழியிருக்கிறது. மற்ற சமு தாய ஸ்தாபனங்கள் இதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கு வழி கிடையாது. “ஊருக்கு இளைத்தவன் பின்னையார் கோவில் ஆண்டி” என்று சொல்வது போல் இந்து மத ஸ்தாபனங்கள் மட்டும்தான் இதில் அகப்பட்டுக் கொண்டு சிக்க நேரிடுகிறது. சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற பல ஆலயங்கள் எல்லாம் இன்று புராதன புதைப்பொருள் என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டன. இன்று நமது அரசாங்கமே தனது சின்னமாக வலிம்பலாக கோபுரத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆக, பிரசித்தி பெற்ற ஆலயங்களை புராதன சின்னங்களாக ஆக்குகிற அளவிற்கு எடுக்கக் கூடிய நடவடிக்கைகளைக் கை விட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்தியப் பிரதேசத்தில் இருப்பதைப் போன்று ரிலிஜியஸ் இன்ஸ்டிடியூஷனிலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய வருமானத்தை அவற்றிற்கே செலவழித்தால் அவைகளுக்கு இந்தச் சட்டத்திலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கலாம் என்றுவது வைத்துக் கொண்ட டால் நல்லது என்று சொல்லிக் கொண்டு நான் எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*** SRI S. M. ANNAMALAI :** சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்டமன்றத்தின் முன்னால் வைத்திருக்கக்கூடிய மசோதா வைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் பதவியேற்று ஓராண்டுக்கு பிறகு, அதாவது 1953-ம் ஆண்டிலிருந்து இந்த மாதிரியான ஒரு புலி வருகிறது, புலி வருகிறது, ஏழெட்டு ஆண்டு காலமாக சொல்லி இப்போது அந்தப் புலியை சட்டமன்றத்தின் முன்னால் கொண்டுவந்து நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். “மரத்தை மறைத்தது மா மதயானை, மரத்தில் மறைந்தது மா மதயானை” என்று சொல்லுவதுண்டு. அதாவது மரத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு யானையை சிறு குழந்தையிடம் காண்பித்தால் அது உண்மையாகவே ஒரு யானை என்று தான் நினைக்கும். ஆனால் அறிவு பெற்றவர்கள் அந்த யானையைப் பார்த்து வெறும் கட்டை என்று தான் நினைப்பார்கள். ஆகவே இந்தத் தரப்பில் இருக்கிற நாங்கள் இதை ஒரு கட்டை என்று சொல்லுகிறோம், அந்தத் தரப்பில் இருக்கின்றவர்கள் இது ஒரு பெரிய யானை என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நிலையில் கட்டை போன்ற ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, பாமர மக்களுக்காக நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டி விட்டோம், உச்ச வரம்பு கட்டிவிட்டோம் என்று ஆட்சியில் இருந்து கொண்டிருக்கிற சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே இதைப் படித்துப் பார்க்கிற பொழுது, இதன் மூலமாக பாமர மக்களுக்கு ஏதாவது பலன் கிடைக்குமா என்றால், இதில் மறைமுகமாக ராஜாஜியின் கொள்கைதான் பேசுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் காண முடிகிறதே தவிர உண்மையிலேயே பாமர மக்களுக்கு இதனால் எந்த விதமான பலனும் கிடையாது. மூப்பது ஏக்கர் வரை அனுமதிப்போம் என்று இந்தச் சர்க்காரிலுள்ள அமைச்சர்கள், இங்கும் வெளியிடங்களிலும் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததின் காரணமாக, பல மிராசுதார்கள் தங்கள் நிலங்களை எல்லாம் பிரித்துப் பிரித்து பல பேர்களுக்கு எழுதி வைத்து விட்டார்கள். ஆகவே இந்தச் சட்டம் கொண்டு வருவதன் மூலமாக மீதி எவ்வளவு நிலம் கிடைக்கும் என்று அமைச்சர் அவர்களுக்கே தெரியாது. இதனால் பாமர மக்களுக்கு இதன் மூலமாக என்னென்ன நன்மை செய்யப்படும், யார் யாருக்கு கொடுக்கப்படும் என்பதைப்பற்றி யெல்லாம் சொல்லாமல் விடப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாக நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர்களுக்கு முதல் சலுகை அளிக்கப்படும், அதன் பின்னால் சிறு நிலச்சவாந்தார்களுக்கு இரண்டாவது சலுகை தரப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய மீதமுள்ள நிலங்களை என்ன செய்யவேண்டும், அதை எப்படி எப்படி விநியோகிக்க வேண்டுமென்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லவில்லை. பின்னால் இதற்கு வேண்டிய விதிகளை சட்டமன்றத்தில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றிக்

14th April 1960] [Sri S. M. Annamalai]

கொள்ளலாம் என்று இந்த மசோதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இந்தச்சட்டம் சட்ட மன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டதிலிருந்து அமல் செய்யப் படும என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதில் நான் கேட்டுக்கொள்வது, தயவு செய்து இந்தச் சட்டத்தை 1952-ம் ஆண்டிலிருந்தே அமல் செய்கின்ற முறையில் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதுதான். அதற்கான முறையில் இதை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு மேலாக, மீதமுள்ள நிலங்களை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்வதில் சர்க்கார் நஷ்ட ஈடு என்ற முறையில் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பது மிகவும் அதிகம். மற்ற மாநிலங்களை எல்லாம் எடுத்துப் பார்த்தால் இது மிகவும் கூடுதல் என்பதை நாம் கண்டு கொள்ள முடியும். ஆந்திர மாநிலத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு வருவாயின் மீது பத்து மடங்கு, ஐந்து மடங்கு, எட்டு மடங்கு என்று விதித்திருக்கிறார்கள். பீகார் மாநிலத்தை எடுத்துக்கொண்டால், முதல் தர நிலங்களுக்கு 1,200 ரூபாய் என்றும், இரண்டாவது தர நிலங்களுக்கு 800 ரூபாய் என்றும், மூன்றாம் தர நிலங்களுக்கு 600 ரூபாய் என்றும், நான்காம் தர நிலங்களுக்கு 400 ரூபாய் என்றும் விதிகள் அமைத்திருக்கிறார்கள். கேரள மாநிலத்தை எடுத்துக்கொண்டால், விலையில் மார்க்கட் மதிப்பீட்டில் 60 சத விதிகம், 55 சதவிதிகம் என்று அமைத்திருக்கிறார்கள். மத்திய பிரதேசத்தை எடுத்துக்கொண்டால், நில வரியின் மீது 75 மடங்கு, 80 மடங்கு என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இப்படிப் பிற மாநிலங்களை எடுத்துப்பார்ப்போமானால், நம்முடைய மாநிலத்தில் நஷ்ட ஈடாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிற அளவைக் காட்டிலும் மிக மிக அதிகம். இந்த நஷ்ட ஈட்டை உண்மையாகவே குறைக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இருக்கின்ற நிலங்களில் பல நிலங்களுக்கும் இந்த மசோதாவின் மூலமாக விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரிப் பட்ட விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்ட நிலங்களை எல்லாம் விட்டு விட்டு, மீதமுள்ள நிலங்களை எடுத்துப்பார்ப்போமானால் சாதாரணமாக கிராமப் புறங்களில் உள்ள நெல், கம்பு, கேழ்வரகு போன்ற தானியங்கள் பயிரிடக்கூடிய நிலங்களுக்குத்தான் உச்ச வரம்பு கட்டப்பட்டிருக்கிறதே தவிர பெரிய பழத்தோட்டங்கள், சவுக்கு மரங்கள் இருக்கக்கூடிய இடங்கள் இவைகளுக்கு எல்லாம் உச்சவரம்பு கட்டவேண்டிய நிலைமையே இல்லை. ஏனென்றால் இவைகளுக்கு எல்லாம் விதிவிலக்கு கொடுத்திருக்கிறோம் இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக. அதே போன்றுதான் கோவில் நிலங்களுக்கும் விதிவிலக்கு கொடுத்திருக்கிறோம். இது தேவையா என்பதைப்பற்றி ஆலோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில், 200 ஏக்கர் 300 ஏக்கர் என்று ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும் தேவையில்லை. வேண்டுமென்றால், 50 ஏக்கரோ அல்லது 100 ஏக்கரோ வைத்துக்கொண்டு மீதமுள்ள நிலங்களை எல்லாம் சர்க்காரே எடுத்து அதன் மூலமாக கூட்டுறவு பண்ணைகளை ஏற்படுத்தி பாமர மக்களுக்கு நன்மை செய்வலாம். அதே போன்று தான் பெர்ஸனல் கல்டிவேஷன் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை எடுத்துப்பார்த்தால், அதிலும் திட்டக்கமிஷனின் கருத்துப்படி இதில் செய்யப் படவில்லை என்று தான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. நிலச் சொந்தக்காரர்கள் நிலங்களை சாகுபடிக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், அவர் தங்கியிருக்கும் இடத்திலிருந்து 5 அல்லது 10 மைல் சுற்றளவுக்குள் இருந்தால்தான் சொந்த சாகுபடிக்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதைப் பற்றி மாநில சர்க்காரே தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பிளானிங் கமிஷன் சொல்லியிருக்கிறது. திட்டக்கமிஷன் இதில் என்னவெல்லாம் கருத்துக்கள் கொடுத்திருந்ததோ அதில் இந்த மாநில சர்க்கார் இதை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டது என்று என்னை திட்டவட்டமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. பீகார் மாநிலத்தில் ஏதாவது மைனர் பெண்களுக்கும், விதவைகளுக்கும், அதைப்போலவே மாதம் ஒன்றுக்கு 250 ரூபாய்க்குக் கீழ் சம்பளம் வாங்கும் நபர்களுக்கும் தங்கள் நிலங்களை சொந்த சாகுபடிக்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றால், கலெக்டரின் பெர்மிஷனின் மேல் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆசாம் மாநிலத்தில் ஐந்து மைல் சுற்றளவுக்குள் இருந்தால் தான் நிலத்தை

[Sri S. M. Annamalai]

[14th April 1960]

சொந்த சாகுபடிக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியும் என்று விதித்திருக்கிறார்கள். மைசூர் மாநிலத்திலும் 10 மைலுக்குள் வசித்து இருந்தால் தான் நிலத்தைச் சொந்த சாகுபடிக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று விதித்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தை எடுத்துக்கொண்டால், 100 மைலுக்குப் பால் 150 மைலுக்குப்பால் இருந்தாலும் சரி, அதை சொந்த சாகுபடிக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று மசோதாவில் கண்டிருக்கிறது. அதைப் போலவே ஆப்பிள் லான்ட்லார்ட் என்பதிலும் பல வேறுபாடு இருக்கிறது. நிலம் எந்த இடத்திலும் இருக்கும், சொந்தக்காரர் எந்த இடத்திலும் இருப்பார். அவர்கள் வேறு ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு சாகுபடி செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இம்மாதிரிப்பட்ட நிலங்களை கூட்டுறவுப் பண்ணைக்காக தேவை என்று கேட்டால் அந்த நிலச்சொந்தக்காரர்கள் அதைத் தர முடியாது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரிப்பட்ட இடங்களில் எல்லாம் அந்த நிலங்களை எல்லாம் சர்க்காரே நேரடியாக எடுத்து அதில் கூட்டுறவுப் பண்ணை ஏற்படுத்த முன் வரவேண்டும். இவ்விதம் எல்லா நிலங்களுக்கும் 30 ஏக்கர் என்று உச்சவரம்பு கட்டி விட்டு மீதமுள்ள நிலங்களை எல்லாம் கூட்டுறவுப் பண்ணை அடிப்படையில் கொண்டு வந்தால் நல்லதாக இருக்கும். உத்திரப்பிரதேசத்தில் இவ்விதம் மீதமுள்ள நிலங்களை எல்லாம் 15 ஏக்கர்களுக்கு மேலாக இருக்கின்ற இடங்களில் எல்லாம் கூட்டுறவுப்பண்ணைகளை அமைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் போலவே நம் முடைய மாநிலத்திலும் கூட்டுறவுப் பண்ணைகளை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக 5 ஏக்கர் சொந்த சாகுபடியாக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இப்படி 5 ஏக்கரை சொந்த சாகுபடிக்கு எடுத்துக் கொண்டால் வாரத்திற்குப் பயிரிடுகின்றவனுக்கு மகசூலில் 8-ல் ஒரு பாகம் நஷ்ட ஈடாக தாராளமாகக் கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறது. ஆனால் வாரத்திற்குப் பயிரிடும்போது அக்ரிமெண்ட் இருக்கவேண்டும் என்று ஒரு விதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்ரிமெண்ட் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லும்போது வேண்டுமானாலும் தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருக்கலாம். பிற மாவட்டங்களில் வாரத்திற்குப் பயிரிடுகின்றவர்களுக்கும் நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் யாதொரு விதமான ஒப்பந்தமும் கிடையாது. வாய் மொழி மூலம் பயிரிடுகிறாயோழிய—கிராமப் பழக்க வழக்கங்களை வைத்துக் கொண்டு அதன்படி பயிரிடுகிறாயோழிய—உண்மையிலேயே நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும், வாரத்திற்குப் பயிரிடுகின்றவர்களுக்கு மிடையே ஒரு வித அக்ரிமெண்டும் கிடையாது. கணக்கப்பிள்ளைகள் அடங்கலில் குறிக்கவேண்டும் என்று சர்க்கார் உத்திரவிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அடங்கலில் இருக்கிறதா என்றால் எந்தக் கணக்கப்பிள்ளையும் இது வரையில் வைத்தது கிடையாது. ஆக, வாரத்திற்குப் பயிரிடுகின்றவர்களை வெளியேற்றும்போது அக்ரிமெண்ட் இருக்கவேண்டுமென்பதை நீக்கி, 4 அல்லது 5 ஆண்டுகளாகப் பயிரிடுகிறோம் என்று பல சாட்சிகள் மூலமாக நிரூபித்தால், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு காம்பென்ஸேஷன் கொடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும் வாரத்திற்குப் பயிரிடுகின்றவர்களுக்கும் மத்தியில் இருக்கக் கூடியவர்கள். இப்படி மத்தியில் உள்ளவர் வர்களை, பிளாண்டிங் கமிஷனை சொல்லியிருக்கிறது—ரிப்போர்ட்டுலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—அவர்களை கட்டாயம் நீக்கிவிட வேண்டுமென்று. இந்த சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கிற மசோதாவிலே பார்த்தால் அவர்களை விலக்கக்கூடிய முறையில் யாதொரு விதியையும் காணோம். ஏன்? அவர்களை அப்படியே வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சர்க்கார் விரும்புகிறார்களா? மத்தியில் இருக்கக் கூடிய அவர்கள் நிலத்தை குத்தகைக்கு எடுத்து வேறொருவருக்கு வாரத்திற்கு விட்டு—பயிரிடுகின்றவன் ஒருவன், நிலச் சொந்தக்காரன் ஒருவன், இவர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தரகர் மாதிரி இருந்துகொண்டு—ஆயிரக் கணக்கில் சம்பாதித்து வருகிறான் என்றால்

14th April 1960]

[Sri S. M. Annamalai]

அப்படிப்பட்டவனை ஏன் நீக்கக் கூடாது? திட்டக் கமிஷன் நீக்கிவிட வேண்டுமென்று சொல்லியும் கூட ஏன் நீக்கவில்லை? இதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அதைப் போலவே திட்டக் கமிஷன் கொடுத்திருக்கக்கூடிய அறிக்கை யிலே வாரத்திற்குப் பயிரிடுகின்றவனை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றினால் அவனுக்கு சர்க்கார் உத்தரவாதம் அளிக்கவேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. அவனுக்குப் பயிரிட வேண்டிய நிலத்தை சர்க்காரே முயற்சியெடுத்து தேடித் தரவேண்டுமென்று பிளானிங் கமிஷன் அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. அப்படி நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றப்படுகின்றவர்களுக்கு வேறு என்ன வகை செய்யப்போகிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்த அளவில் இந்த மசோதாவில் எதையும் காண முடியவில்லை என்பதைச் சொல்லி, இப்படிப் பட்ட பிற்போக்கான மசோதாவை உண்மையிலேயே பாராட்டுவதற்கில்லை என்று கூறி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI K. G. PALANISWAMY GOUNDER: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நமது சென்னை சட்ட சபையில் வந்திருக்கின்ற நிலச் சீர்திருத்த மசோதாவைப் பொறுத்த அளவில் இது சட்ட சபையின் சரித்திரத்திலேயே மிகவும் முக்கியமானது என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இது போன்ற பெரிய சட்டங்கள் இந்த சட்ட சபையினால் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி நிறைவேற்றப் பட்டிருந்தாலும் நமது நாட்டிலுள்ள ஜனங்களில் நூற்றுக்கு 70 பேர்களை பாதிக்கக் கூடிய ஒரு சட்டமாக, சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. பல வருஷங்களாகவே நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வருகிறது, வருகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது மக்களுக்கு உண்மையி லேயே ஒரு புதியாக இருந்து வந்தது. பல வருஷங்களாக சர்க்கா ருடைய கவனத்தில் இருந்து இப்போது மசோதாவாக ஆக்கப்பட்டு வந்திருக் கிறது. சட்ட சபையில் வந்த பிறகு, இன்று பல நண்பர்கள் பேசியதில் இதிலுள்ள சில குறைபாடுகளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில், இதைவிட வேறு வகையில் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவர முடியாது என்று தான் சொல்வேன். மற்ற ராஜ்யங்களில் இந்த மாதிரியான சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து இன்னும் அவைகளை நிறைவேற்ற முடியாமல் இருக்கிறார்கள். முக்கியமாக இந்த சட்டம் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. நல்ல முறையில் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததற்காக சென்னை மாநில முதலமைச்சர் அவர்களையும், நிதி அமைச்சர் அவர்களையும், ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்களையும் சம்பந்தப்பட்ட இலாகா அதிகாரிகளையும் நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். நமது ராஜ்யத்தில் இன்றைய தினம் நல்லபடியாக உரு வாக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய இந்தச் சட்டமானது மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது.

இன்றைய தினம் பூமி என்று சொன்னால் அதனுடைய வருவாயை நிர்ணயிக்க முடியாது. மற்ற பொருள்களை விலை கொடுத்து வாங்கலாம். அதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட விலை இருக்கிறது. ஒரு கட்டிடத்தின் விலையை நிர்ணயிக்கலாம். ஆனால் பூமியின் வருவாயை நிர்ணயிக்க முடியாது. விவசாயி நல்ல முறையில் பயிரிட்டால் ஒரு ஏக்கருக்கு 25 ரூபாய் முதல் 5,000 ரூபாய் வரையில் வருவாய் வரும். வருவாயை வைத்து நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வருவதில் பலருக்கு எமாற்றம் தான் ஏற்படும். இன்றைய தினம் சட்ட சபையில் இருக்கிறவர்களுக்கும், அமைச்சர்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும் தெரியாது. நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்கிறவர் களைக் கேட்டால்தான் தெரியும். பொருளாதாரத்தில், வேறு எந்தப் பொருளாதாரத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதிலே பணத்தை வைத்துக் கொண்டு சம்பாதிக்கலாம். வியாபாரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் லட்சம் ரூபாயை வைத்து வியாபாரம் செய்து பணத்தைச் சம்பாதிக்க வழி இருக் கிறது. கொடுக்கல் வாங்கல் மூலமாக லட்சம் ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு சம்பாதிக்கலாம். அல்லது பாங்கில் போட்டு கஷ்டம் இல்லாமல் சம்பாதிக்க லாம். வியாபாரத்தில் முதலாளிகள் ஒரு இடத்தில் இருந்துகொண்டு

[Sri K. G. Palaniswamy Gounder] [14th April 1960]

குமாஸ்தாக்களாக இருப்பவர்களை வைத்துக் கொண்டு பல விதத்தில் வியாபாரத்தில் சம்பாதிக்கலாம். மில் ஆலை முதலாளிகள் தினத்திற்கு 1 மணி நேரம் சென்றால் வேலை முடிந்து விடுகிறது. ஆனால் விவசாயத்தை எடுத்துக்கொண்டால் காலை 6 மணிக்கு ஆரம்பித்து மாலை 7 மணி வரையில் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நிலச் சீர்திருத்தத்தில் பூமி பாகுபாட்டைப் பொருத்த அளவில் அது பல பேர்களை பாதிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இன்றைய தினம் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் பேசினாலும்கூட என்னைப் பொறுத்த அளவில் இதைவிட வேறு விதத்தில் நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவர ஏதுவாக இருக்க முடியாது. இந்த வகையில் கொண்டு வந்ததைப்பற்றி அரசாங்கத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். நிலச் சீர்திருத்தத்தில் முக்கியமாக ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் 30 ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதாவது 10 ரூபாய்க்கு மேல் ரெவின்யூ கிஸ்தி இருக்கக்கூடிய பூமிகளின் தரத்தை வைத்து ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் வைத்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக இந்த 30 ஏக்கரைப் பார்த்தால் 10,000 ரூபாய் வரையில் வருஷ வருமானம் வரக்கூடிய நிலமாக இருக்கிறது. அந்த வகையில் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா தொழில் வளர்ச்சியிலே முன்னேற்ற மடைந்த ஒரு ஜில்லாவாக இருந்தாலும், விவசாய வளர்ச்சியிலே எங்களுடைய திருப்பூர், உடுமல்பேட்டை, தாராபுரம் பகுதியை எடுத்துக்கொண்டால் இதைவிட மோசமான ஜில்லா இருக்க முடியாது. எங்களுடைய ஜில்லா பல வருஷங்களாக மழை இல்லாத காரணத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் 30 ஏக்கர் என்றால் அந்த விதியை யொட்டிப் பார்க்கும்போது எங்கள் பகுதியில் 75-ல் இருந்து 100 ஏக்கர் வரையில் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஏக்கருக்கு 25 ரூபாய் வீதம் 2,500 ரூபாய் வருஷ வருமானம் இருக்கலாம். அதற்கு மேல் இருக்க முடியாது. இந்த வருஷம் அங்கே மழையில்லை. என்னுடைய சொந்த நிலத்தையே எடுத்துக் கொண்டாலும் கால் பங்குகூட வீசியாமல் இருக்கிறது. கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் தாராபுரம், உடுமல்பேட்டை பகுதியில் மேய்ச்சல் காடுகளாகத் தான் அவர்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் மேய்ச்சல் காடாக 50 ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. அவர்கள் 50 ஏக்கரில் ஆடு மாடுகளுக்கு போதிய மேய்ச்சல் வசதி அளிக்க முடியாது. சென்னை ராஜ்யத்தில் காடுகள் பல வகையில் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோயம்புத்தூரில்தான் காங்கேயம் பண்ணை போன்ற கால்நடைப் பண்ணைகள் இருக்கின்றன. அங்கே விவசாயிகளின் கால்நடைகளுக்கு மேய்ச்சல் வசதிக்கு 100, 200 ஏக்கர் நிலங்கள் கொடுக்கவேண்டும்.

4-00
p.m.

மேலும், பெண்களுக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்கும்போது அவர்களுக்கு பூமியும் கொடுப்பதுண்டு. கலியாணம் ஆகும் பெண்களுக்கு பூமி கொடுக்கப்படுகிறது. கலியாணமான பெண்களுக்கு 10 ஏக்கர் நிலம் கொடுக்கப்படுவதை அனுமதிப்பது போல, கலியாணமாகாத பெண்களுக்கும் 10 ஏக்கர் நிலம் அனுமதிப்பதற்கு வகை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மேலும், கரும்புக் காடுகள், கோவில் நிலங்கள் ஆகியவைகளுக்கு விதிலுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று, கரும்பு சாகுபடி செய்பவர்களுக்கு ஏக்கருக்கு 3,000 ரூபாயிலிருந்து 5,000 ரூபாய் வரை வருமானம் கிடைக்கிறது. மேட்டுப்பாளையத்தில் பாக்குத் தோட்டங்களில் ஏக்கருக்கு 3,000 ரூபாயிலிருந்து 5,000 ரூபாய் வரை வருமானம் வருகிறது. தனிப்பட்ட ஏழை விவசாயிகளுக்கும் இந்த முறையில் விலக்கு அளிக்கவேண்டும்.

மேலும் விவசாயிகளுக்கு விவசாய வருமான வரி விதிக்கப்படுகிறது. நான் இங்கே விவசாய வருமான வரி மசோதா வந்தபோது, “விவசாயிகள் கணக்குகள் வைத்துக் கொள்ள முடியாது. எனவே, அவர்களுக்கு விவசாய வருமான வரி போடாமல் அதற்குப் பதிலாக ரெவின்யூ கிஸ்தியை அதிகமாக வசூலியுங்கள்” என்று சொன்னேன். மேலும் இந்த மசோதா சட்டமானால் தனி மனிதர்களிடம் உள்ள அதிகமான நிலம்

14th April 1960] [Sri K. G. Palaniswamy Gounder]

குறைந்துவிடும். எனவே அடுத்த எப்ரல் 1-ம் தேதி முதல் விவசாய வருமான வரியை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். விவசாய வருமான வரியால் கிராமங்களில் விவசாயிகளுக்கு உத்தியோகஸ்தர்களின் தொந்தரவுகளும் வேறு பல கஷ்டங்களும் ஏற்படுகின்றன.

அடுத்தபடியாக, நமது ராஜ்யத்தில் கால்நடை வளர்ப்பு பல வகையில் கண்காணிக்கப்பட்டு வருகிறது. கால்நடை வளர்ப்புக்கு உதவும் முறையில் ராஜ்யத்தில் எல்லா இடங்களிலும், முக்கியமாக கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் அதிகமான காடுகளில் மேய்ச்சல் வசதிக்கு வகை செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கூட்டுறவைப் பொறுத்த வரையில், இந்திய சர்க்கார் பிரதம மந்திரி கூட்டுப்பண்ணைகளைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்கள். நான் கூட்டுப் பண்ணைகள் வரவேண்டும் என்பதை எதிர்க்கிறேன். கூட்டுப் பண்ணைகள் வந்தால் விவசாயத்திற்கும் கூட்டுப் பண்ணைகளுக்கும் சம்பந்தமே இருக்காது. இன்று நமது ராஜ்யத்தில் பல கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன. நமது ராஜ்யத்தில் மட்டுமன்றி பாரத நாட்டிலேயே கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் மக்களுக்கு ஏமாற்றம் அளித்திருக்கின்றன. கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சென்னை ராஜ்யத்தில் உதற்போகஸ்தாகள்தான் வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறார்கள். கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் வளர்ச்சியடையவில்லை. இது குறித்து நான் வருத்தப்படுகிறேன். வியாபாரத் துறையில் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் இருக்கலாம். விவசாயத் துறையில் கூட்டுறவு முறை துணை புரியாது. ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் நான்கு சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் நான்கு பேரும் கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்வதில்லை, விவசாயத்துறையில் தகப்பனும் மகனும் ஒற்றுமையாக இருப்பதில்லை, பங்காளிகள் ஒற்றுமையாக இருப்பதில்லை. விவசாயத்தில் நல்ல பலனடைய வேண்டுமானால் காலையிலிருந்து மாலை ஆறு மணி வரையில் நிலத்தில் பாடுபட வேண்டும். எனவே விவசாயத் துறையில் கூட்டுறவு முறை நல்ல பலனளிக்காது.

சென்னை ராஜ்யத்தில் விவசாய உற்பத்தி வருஷத்திற்கு வருஷம் பெருகியிருப்பதாக சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். ஆனால், நான் இங்கே அமராவதி அணைக்கட்டு போன்ற பல பெரிய அணைக்கட்டுகள் கட்டப்பட்டிருந்தாலும் இங்கே போதிய விளைச்சல் ஏற்படவில்லை என்றுதான் சொல்வேன். இங்கே விவசாயம் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே 70 சதவிகித மக்கள் விவசாயிகள். மற்றத் துறைகளில் உள்ளவர்களுக்கு சர்க்கார் பல சலுகைகள் கொடுக்கிறது. ஆனால் விவசாயத் துறையில் உள்ள தெர்ழிலாளர்களுக்கு சர்க்கார் அவ்வளவு சலுகைகள் அளிக்கவில்லை. மில் தொழிலாளர்களுக்கு சர்க்கார் பல சலுகைகளுக்கு வகை செய்திருக்கிறது. நாட்டில் உணவு உற்பத்திக்குப் பாடுபடும் நாட்டின் முதலெலும்பாக இருக்கும் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் சமூகத்திற்கு சர்க்கார் எந்த விதமான சலுகைக்கும் வகை செய்யவில்லை. விவசாய உற்பத்திப் பெருகியிருக்கிறது என்று சர்க்கார் சொல்கிறார்களே தவிர, உண்மையில் அது பெருகவில்லை. விவசாய உற்பத்தி ஏன் பெருகவில்லை என்றால், இன்றைய தினம், நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் வருகின்றனவே தவிர, பல நிலச் சுவாந்தார்கள் விவசாயத்தில் அக்கறை காட்டுவதில்லை. விவசாயத் திற்குப் போதிய உரம் கிடைப்பதில்லை. முப்பது ஏக்கர் நிலம் உள்ள ஒருவன் அவன் ஒருவனை விவசாயத்திற்குப் பாடுபட்டியாது. அவன் பல தொழிலாளர்களை வைத்துக்கொண்டு பாடுபட வேண்டியிருக்கிறது. மற்றத் தொழிலாளர்களின் ஊதியத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, விவசாயத் தொழிலாளிக்கு குறைந்த ஊதியமே கிடைக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். ஒரு மில் தொழிலாளிக்கு ஒரு நாளைக்கு 3, 4 ரூபாய் கூலி கிடைக்கிறது. ஆனால் ஒரு விவசாயத் தொழிலாளி அதிகாலையிலிருந்து மாலை 6 மணி வரையில் நிலத்தில் பாடுபட்டால் 1 ரூபாய் தான் அவனுக்குக் கூலி கிடைக்கிறது. அதே மாதிரி மில்லில் வேலை செய்யும் ஒரு பெண்ணுக்கு தினத்திற்கு 3 ரூபாய் கூலி கிடைக்கிறது, ஆனால் ஒரு

[Sri K. G. Palaniswamy Gounder] [14th April 1960]

பெண் விவசாயத் தொழிலாளிக்கு முக்கால் ரூபாய் தான் தினக் கூலி கிடைக்கிறது. விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் மற்ற தொழிலாளர்களைப் போல நிறையக் கூலி கிடைக்க சர்க்கார் வழி செய்ய வேண்டும். சர்க்கார் விவசாய வளர்ச்சியில் போதிய அக்கறை செலுத்தவில்லை. சென்ட்ரல் காப்டன் கமிட்டி பஞ்சின் விலைக்குக் கட்டுப்பாடு நிர்ணயித்துள்ளது. இது மில் முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாக இருக்கிறது. பஞ்சுக்கு நல்ல விலை கிடைத்தால் தான் விவசாயிகளுக்கு நல்லது. அப்போது தான் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல கூலி கிடைக்கும். மேலும் இப்போது, விவசாயக் கூலி வேலை செய்யக் கூடியவர்கள் நகரப் பிரதேசங்களுக்குப் போய் அங்கு வேலை செய்வதால், விவசாயக் கூலியாட்கள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. நான் இந்த மசோதாவை வரவேற்பதுடன், நிலங்களை நல்ல முறையில் கண்காணிக்கவும், விவசாயிகளுக்கு நல்ல விதைகள் கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும், நூலுக்கு விலைக் கட்டுப்பாட்டை எடுத்திருப்பது போல பருத்திக்கும் விலைக் கட்டுப்பாட்டை எடுக்க வேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்யவேண்டும் என்றும் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், இப்போது விவசாயிகளுக்குக் கடன் கிடைப்பது சிரமமாக இருக்கிறது. பல வருஷங்களுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின் காரணமாக, கூட நாட்டு மூல்டான் ஷேட்டுகள் 2 சதவிகித வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். விவசாயிகளிடமிருந்து 8 அணு தான் வட்டி வாங்க வேண்டுமென்றால், உண்மையில் அவர்களுக்கு இன்று கடன் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. இன்று சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு பல வகைகளில் கடன்கள் கொடுக்கின்றது. கூட்டுறவு ஸொஸைடிகளின் மூலம் அவர்களுக்குச் சர்க்கார் கடன் கொடுக்கிறது. சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டத்தின் கீழ் அவர்களுக்கு சர்க்கார் கடன் கொடுக்கிறது. இம்மாதிரி பல வகையில் அவர்களுக்கு சர்க்கார் கடன் கொடுக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு கிராமங்களில் ஸூரல் பாங்குகளின் மூலம் போதிய கடன் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். வியாபாரத் துறையில் சரக்குகளின் பேரில் பாங்குகளில் நிறையக் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. அதே போல, 25,000 ரூபாய் மதிப்புள்ள சொத்து உடைய விவசாயிகளுக்கு 15,000 ரூபாய் வரையில் கிராம பாங்குகளின் மூலம் வருஷம் பூராவும் கடன் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாக இருக்கும். அந்த வகையில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் அளிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஹரிஜனங்களுக்கு மாடுகள் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். அதற்காக மத்திய சர்க்கார் பணம் கொடுக்கிறார்கள். ஏதோ கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைத்தார்போல் இருக்கிறது. ஒரு ஷக்கர் உள்ளவர்களுக்கு மாடு வாங்குவதற்காக ஒரு தொகை.....

MR. SPEAKER: The hon. Member is speaking about credit facilities. It has no connection with land ceiling. Let him speak on the Bill.

SRI K. G. PALANISWAMY GOUNDER : இந்த நிலச் சீர்திருத்த மசோதாவை வரவேற்று, மற்றும் போதிய எல்லா நன்மைகளையும் விவசாயிகளுக்குச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இவ்வளவு நேரம் கொடுத்த சபாநாயகர் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI K. B. S. MANI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பில்லை என்னைப் போன்ற ஊழியர்கள் சபையின் சார்பில் வரவேற்றாலும் விவசாய மக்களாகிய என்னைப்போன்ற ஊழியர்கள் மனமார அதில் இருக்கும் சில அம்சங்களைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. உண்மையிலேயே இந்த நாடு இன்று எந்த நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும். சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு முன்பு இந்த நாட்டிலே இருக்கும் நிலப் பரப்புகளை என்னென்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இப்படி அவசரமாக

14th April 1960]

[Sri K. B. S. Mani]

இந்தச் சட்டம் வந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லையென்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. சட்டம் வருவதற்கு மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னதாகவே எந்த அளவுக்கு உச்ச வரம்பு கட்டப் போகிறார்கள் என்று மாகாணத்திலுள்ள எல்லா மிராச்தாரர்களுக்கும் தெரிந்துவிட்டது. அதை யொட்டி என்னென்ன முன்னேற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமா அத்தனையையும் செய்து முடித்துவிட்டார்கள் என்பது ஓரளவு அரசாங்கத்துக்கும் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் ஒரு சிலர் இந்த சொத்து ஏற்பாடுகளைச் செய்வதில் மித மிஞ்சிய பரிவோடு இருக்கிறார்களே என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். சட்டம் வந்த பிறகுதான் அவர்கள் ஏன் அப்படி இருந்தார்கள் என்பது தெரிகிறது. சட்டத்திலே அவர்கள் ஓடி விளையாடி சகல கோலாகலமும் செய்யப் போதுமான இடம் இருக்கிறது. உதாரணமாகக் கூடுவேண்டுமானால் இரண்டாயிரம் வேலிக்குச் சொந்தக் காரரான திருவாளர் வி.எஸ்.டி. எந்த விதத்திலேயும் பாதிக்கப்படவில்லை.

MR. SPEAKER : தயவுசெய்து பேசும்போது இந்தச் சபையிலே இல்லாத ஆணைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டாம். இந்த மசோதாவைப் பற்றிப் பொதுவாக பேசுங்கள். குறிப்பிட்ட ஆணைப்பற்றிப் பேச வேண்டாம்.

SRI K. B. S. MANI : இம்மாதிரி இருக்கின்ற மிராச்தார்கள் பல ஆயிரக்கணக்கான வேலி நிலங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். ஏதோ பண்ணை நாட்துவதாகச் சொல்கிறார்கள். ஏதோ 10 மாடுகள் வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அவைகளுக்காக மேய்ச்சல் நிலங்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்வார்கள். மடாலய நிலங்களைப் பொறுத்த அளவில் ஓரளவு வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கிறது.

முதலாளிகளைப் பொறுத்தப் பார்க்கும்போது, 30 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் உச்ச வரம்பு என்று இருக்கிறது. ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் என்று கணக்குப் பார்க்கும்போது அந்த நிலத்தைத் தரவாரியாகப் பிரித்துக் கொண்டு வந்தால் கிட்டத்தட்ட 75 ஏக்கர் வரை வரும் என்பது அரசாங்கத்துக்குத் தெரியாததும் அல்ல, புரியாததும் அல்ல. இந்த உச்சவரம்பு மசோதா எந்த மக்களைத் திருப்திபடுத்த வேண்டுமென்று நினைத்தார்களோ அந்த மக்களுடைய நல் வாழ்வு எந்த அளவுக்கு இந்த உச்ச வரம்புச் சட்டத்தினால் நல்லதொரு பயனை அடையமுடியும்? நிச்சயமாக அந்த மக்கள் நல்லதொரு பயனை அடையமுடியாது என்பது திண்ணம். இந்தச் சட்டத்திலுள்ள செக்ஷன்களையெல்லாம் கடந்த 3 நாட்களாகப் பரிசீலித்துப் பார்த்ததில், வக்கீல்களை வைத்துக்கொண்டு பரிசீலித்துப் பார்த்ததில் சட்டத்திலே நிச்சி சொந்தக்காரர்களுக்குச் சாதகமாக என்னென்ன வழி வகைகள் இருக்கின்றன என்பதை அழகாக வக்கீல்கள் வியாக்யானம் செய்கிறார்கள். ஒரு விவசாயி கூட நல்ல நிலைமையை அடையமுடியாத நிலைமை இருக்கிறது. இன்னும் 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்த நாட்டில் இருக்கும் நிலங்கள் அவ்வளவும் பண்ணையிலும் பண்ணையாக மாறிவிடுமே யொழிய வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஒருவருக்கு 10 ஆயிரம் வேலிகள் இருக்கிறது என்றால் அது முதலில் (டொப்சிட் லீசர்ஸ்) மொத்தக் குத்தகைதாரரிடம் போகிறது. அந்த மொத்தக் குத்தகைதாரர் அவ்வளவையும் நேரடியாகச் சாகுபடி செய்வதில்லை. குத்தகைக்கு விடுகிறார்கள். மொத்தக் குத்தகைக்கு விடப்பட்ட 22 ஆயிரம் வேலி நிலத்தில் வாரம் குத்தகை சாகுபடி செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்ற அளவுக்கு மொத்தக் குத்தகைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான முதலீடும் செய்வதில்லை, தேவையில்லை. தெரிந்த உற்றுர் உறவின சொத்தைச் சாமீன் கொடுத்து 100 வேலி, 200 வேலி என்று கிராமம் கிராமமாகக் குத்தகை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கீழ்தான் உழைப்பவன் இருக்கவேண்டும். பாடுபடுபவர்கள் இருக்கவேண்டும். பாடுபடுபவனுக்கு இதில்தான் ஒரு நயா பரிசாக கூட வருமானம் இல்லாத நிலைமையில் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுவார்கள். இந்தச் சட்டம் காரணமாக அந்த நிலைமை ஏற்படும். இதற்கு முன்னதாக வந்த தஞ்சை ஜில்லா பண்ணையான் பாதுகாப்புச் சட்டத்தினால் ஏற்பட்ட லாபத்தைக் கூட

[SIR K. D. S. MAMI]

[14th April 1960]

இந்தச் சட்டத்தினால் பாடுபடுபவர்கள் பெற முடியாது. சட்டப்படி ஒரு டாக்குமெண்ட் ஏற்படுத்திக் கொண்டால் ஸ்டாம் பேப்பரில் எழுதிவிட்டால் 4 மாத காலம் வரையில் ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்ளலாம் என்று மத்திய சர்க்கார் சட்டம் இருக்கிறது. டாக்குமெண்ட் செய்து கொண்டால் செல்லாது என்று இன்று வந்திருக்கும் சட்டத்தில் இருக்கிறது. ஆனால் குத்தகைக் காரர்கள் ரிஜிஸ்டர் செய்துவிட்டதினால் அவர்களுக்குச் சட்டப்படி நஷ்டாடு கொடுக்கவேண்டும் என்று கூறுகிற அமைச்சர் அவர்கள் வாதம் சரியல்ல. குத்தகைக்காரர்களுக்குச் சாதகமாகவும், விவசாயிகளுக்குப் பாதகமாகவும் இருக்கிற சட்டத்தை ஏன் மாற்றியமைக்கவில்லையென்பதுதான் என் போன்ற ஊழியர்களின் கேள்வி. குத்தகை எடுத்ததன் காரணமாக— 100 ரூபாய் கொடுத்து ரிஜிஸ்டர் செய்ததன் காரணமாக 30 ஸ்டாண்ட்டு எக்கர் அளவுக்குச் சாகுபடி செய்ய அருகதை உள்ளவராகிறார். அப்படி அருகதையான பிறகு நேரடியாகச் சாகுபடி செய்கிறார்களா என்று பார்த்தால் இல்லையென்றுதான் சொல்லவேண்டும். பண்ணையாட்களாவது, குத்தகைக்காரர்களாவது வாரம்தாரர்களாவது சாகுபடி செய்கிறார்கள். குத்தகைக்காரர்களுக்கு வாரம்தாரருக்கு அந்த பாத்தியதை கிடையாது. அவன் இறந்த பிறகு அந்த 30 எக்கர் நிலமும் டொசிட் வீசுருக்குச் சொந்தமாகி விடுகிறது. இந்த பில்லில் உண்மையில் உழைப்பு செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு வழியும் இல்லை.

கடந்த ஓராண்டுக் காலமாக மிராச்தார்கள் ஓரளவு பாகப்பிரிவினை செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். ஒரு வீட்டிலே 20 நபர்கள் இருந்து, அவர்கள் முன்னதாகவே பாகப்பிரிவினை செய்துகொண்டிருந்தால், முப்பது ஸ்டாண்ட்டு எக்கர்கள் வீதம் 600 ஸ்டாண்ட்டு எக்கர்கள் ஆகிவிடுகின்றன. பத்து நபர்கள் இருந்தால், 300 ஸ்டாண்ட்டு எக்கர்கள் ஆகி விடுகின்றன. ஐந்து நபர்கள் இருந்தால், 150 ஸ்டாண்ட்டு எக்கர்கள் ஆகின்றன. தவறி, யாராவது பாகப்பிரிவினை செய்யாமலிருந்தால், ஐந்து நபருக்கு முப்பது எக்கர்மேல் ஒரு நபருக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் ஐந்து எக்கர் என்று சொல்லப்படுகிறது.

பண்ணை சாகுபடி என்றெல்லாம் இருக்கிறது. பண்ணை என்பதே அடிமையின் சின்னமாக விளங்கும் பொருள். பண்ணையாள் என்றால் அடிமை என்று ஏற்படுவிடுகிறது. அவனுக்குச் சுதந்தர வாழ்வு இல்லை. முதலாளி என்ன சொல்லுகிறாரோ அத்தனை காரியங்களையும் செய்தால்தான் அங்கு வேலை செய்ய முடியுமே தவிர, செய்யவில்லையென்றால் வெளியேறியே திரவேண்டும். அப்படி வெளியேறவில்லை யென்றாலும், கட்டாயப் படுத்தி வெளியேற்றப்படுவான். அவனுக்குத் தஞ்சை பண்ணையான் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி 150 ரூபாய் பெனிபிட்டாகக் கொடுத்துவிட்டு, உடனடியாக, அதே நிமிஷத்திலேயே வெளியேற்றிவிடலாம். அப்படிப்பட்ட அடிமைத் தனையை ஒழிக்கவேண்டும் என்பதுதான் இந்த மசோதா கொண்டு வரவேண்டிய நோக்கம். ஆனால், அந்த நோக்கத்திலிருந்து தவறும் படியாக இருக்கிறது இந்த மசோதாவின் வாசகங்கள். புராணத்திலே சொல்வார்கள்—முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நார்பத்தெட்டாயிரம் கின்னரர்கள், சிம்புருஷர்கள், அத்தனை பேரும் அமுதம் எடுக்க வேண்டுமென்று திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தார்களாம். மேரு மலையை மத்தாகவும் வாசகி என்னும் பாம்பைக் கயிறாகவும் கொண்டு கடையும்போது, அமுதம் திரண்டு வரும்போது, அந்த வாசகியானது தன்னுடைய விஷத்தைக் கக்கிவிட்டதாம். அதைப்போல்தான் இந்த மசோதா நல்ல முறையிலே உருவாகி வரும்போது, நல்ல முறையிலே சர்க்கார் கொண்டுவரும்போது, முதலாளித்துவம் என்ற பாம்பானது தெரிந்தோ தெரியாமலோ விஷத்தை இந்த மசோதாவிலே கக்கிவிட்டது. தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விடுமோ என்று அஞ்சி, விஷத்தை அள்ளிக் குடித்து அள்ளிக் குடித்து (சிரிப்பு), கண்டத்திலே நிறுத்தி திருநீலகண்டம் என்று பெயர் பெற்றார் என்று புராணத்தில் சொல்வதுண்டு. (சிரிப்பு) அது போன்று, தொழிலாளிகளை நசுக்கும் ஒரு பயங்கரமான காரியத்தை இந்த மசோதாவில் புகுத்தியிருப்பதால், இனி அமைக்கப்படப்போகும் செலக்

14th April 1960]

[Sri K. B. S. Mani]

கமிட்டியார்தான் நிலைமையை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து, தீர்மானிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லையென்றால், உண்மையிலேயே தஞ்சை ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில், மற்ற ஜில்லாக்களில் எப்படி இருக்குமோ அதைப்பற்றி நான் சொல்ல விரும்பாவிட்டாலும், குறிப்பாக தஞ்சை ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில் கிட்டத்தட்ட இருபதாயிரம் விவசாயிகள், நிலத்திலே பாடுபட்டு உழைக்கும் விவசாயத் தொழிலாளிகள் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுவார்கள், அவதிப்படுவார்கள், திண்டாடுவார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சலுகையைப் பார்த்தால், ஒரு முதலாளி தனக்குத் தேவைப்பட்ட காலத்திலே, உச்ச வரம்புக்குக் கட்டுபட்டது போக பாக்கியிருக்கும் நிலத்தை, அவசியப்பட்டால் பால் பண்ணை வைத்துக்கொள்ளலாம், மேய்ச்சல் நிலங்களாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. அப்படியெல்லாம் அவர்களுக்குச் சகாயம் இருக்கும்போது, அவர்கள் எப்படி சர்க்கார் யோசனைப்படி, சர்க்கார் அபிப்பிராயப்படி, சர்க்கார் மக்களைத் திருப்தி செய்யும் முறையிலே, நிலத்தை விட்டுக் கொடுப்பார்கள்? எப்படி விட்டுக் கொடுக்கக்கூடிய மனப்பான்மை வரும்? வரமுடியாது.

நிலத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்காக நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்குக் கொடுக்கும் நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை 12 மடங்கு போதாது என்று, மேலும் ஐந்து சத விகிதம் வட்டி என்றால், இது அடுக்கவே அடுக்காது. யார் உழைத்தார்கள் என்று கேட்கிறேன். அவர்களுக்கு நிலம் எப்படி வந்தது என்பதை அரசாங்கம் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து பார்க்கட்டும். ஆயிரக் கணக்கான வேலி நிலம் வைத்திருக்கிறார்களே, அவர்களில் எத்தனை பேருக்கு மூல சாசனம் இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். மூதாதையர்கள் சம்பாதித்ததாகச் சொல்கிறார்களே, அதற்காவது மூல சாசனம் உண்டா? ஏதாவது ஒரு மூல சாசனம் சமர்ப்பித்தால்கூட, வேண்டுமானால் சர்க்கார் தங்கள் அபிப்பிராயப்படி செய்யட்டும். நான் சொல்வேன், அவர்களிடம் மூலசாசனமே இல்லை என்று. பழைய காலத்தில், மகாராஜாக்கள், நவாபுகள் ஆண்ட காலத்தில், ஆர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட நிலங்களே தவிர, இவர்கள் பணம் கொடுத்து வாங்கியதல்ல என்பதை நான் சரித்திர பூர்வமாக விளக்கமுடியும், நிரூபிக்க முடியும். நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதே மகா தவறு. அதிலும், 12 மடங்கு கொடுப்பது என்றால், அது அநியாயம். அத்துடன் ஐந்து சத விகிதம் வட்டி என்று சொல்வது மிக மிக அநியாயம். ஆகவே, இதையும் செலக்ட் கமிட்டியார் பார்த்துத்தான் செய்யவேண்டும். எங்களைப் போன்றவர்கள் சொல்வதற்கு உரிமை படைத்த காரணத்திற்காகச் சொல்லிவிடுகிறோம், அதனுடைய லாப நஷ்டங்களையெல்லாம் அவர்களே பார்த்துக்கொள்ளட்டும்.

இவர்கள் எடுத்துக்கொள்வது முப்பது ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் என்று இருக்கிறது. விவசாயி வளப்படுத்தியிருக்கும் நிலத்தில் முதலாளிகள் தாங்களாகவே இஷ்டப்பட்டதை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. ஒரு முதலாளிக்கு 60 ஏக்கர் நிலம் இருக்கலாம். அந்த 60 ஏக்கர் நிலமும் நல்ல நிலமாக இருக்கமுடியாது. பத்து ஏக்கர் நல்லதாக இருக்கலாம்; 15 ஏக்கர் இரண்டாம் பட்சமாக இருக்கலாம். 15 ஏக்கர் மோசமாக இருக்கலாம். இந்த மசோதாவின்படி அவருக்குத் தேவையான நிலங்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. ஒரு தொழிலாளி உழைத்துப் பாடுபட்டு நன்றாக வைத்திருக்கும் நிலத்தைக்கூட முதலாளி இஷ்டப்பட்டால் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. அந்த ஒரு உரிமை இருந்தாலே போதும் முதலாளிகளுக்கு. எந்த எந்த தொழிலாளி எங்கு எங்கு நன்றாகப் பண்படுத்தி வைத்திருக்கிறாரோ அதை மட்டும் பார்த்து எடுத்துக்கொள்வார்கள். இறுதியாக அளர் நிலங்கள், கழிசல் நிலங்கள் தான் கொடுக்கப்படும் என்பதை சர்க்கார் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

[Sri K. B. S. Mani] [14th April 1960]

சீதனம் பத்து ஏக்கர் என்று சொல்கிறார்கள். அந்தப் பத்து ஏக்கர் நிலம் யாருக்குச் சேருகிறது? எங்கே சேருகிறது? புருஷன், மனைவி, இரண்டு குழந்தைகள் என்ற அளவில் வாழக்கை நடத்தும் விவசாயத் தொழிலாளி சாகுபடி செய்வதை ஒரு ஏர் என்று சொல்வார்கள். எங்கள் தஞ்சை ஜில்லாவில் 3 ஏக்கர் 10 மா நிலம் இருந்தால் நல்ல முறையிலே இன்றிருக்கும் விவசாய முறைப்படியோ, ஜப்பானிய முறைப்படியோ, வரப் போகிற சைனா முறைப்படியோ, எந்த முறைப்படியானாலும், கண்டிப்பாக நல்ல முறையிலே உழுது பயிரிட முடியும். அந்த அளவுள்ள குடும்பம் 10 மா 3 ஏக்கருக்கு அதிகமாக, எந்த முறைப்படி விவசாயம் செய்தாலும் கூட, பாடுபடவே முடியாது, விவசாயம் செய்யவே முடியாது. வேண்டுமானால் மதிப்பிற்குரிய நண்பர்களில் சிலர் எங்கேயாவது புத்தகங்களைப் படித்துவிட்டு, அல்லது ஏதோ பேப்பரில் படித்துவிட்டுப் பேசலாமே தவிர, உண்மையிலேயே 3 ஏக்கருக்கு மேல் வைத்தால் ஒரு முடி நூற்றுக் கூட, 5 ஏக்கர், 20 ஏக்கர் கேட்கிறவர்கள் நட முடியாது என்று நான் சொல்கிறேன். உழவர்களுக்குத்தான் தெரியும். ஒரு மனிதன் மனைவி மக்களோடு சேர்த்து எவ்வளவு நிலம் சாகுபடி செய்யமுடியும் என்றால், மூன்று ஏக்கர் 10 மா நிலம் தான் செய்யமுடியும். 10 மா நிலம் இருந்தால், அவன் குடும்பம் ஆடம்பரச் செலவு இல்லாமல் நல்ல முறையிலே வாழ முடியும் என்று நாங்கள் மட்டுமல்ல, எங்கள் ஜில்லாவில் தெரிந்த விஷயம். ஆகவே, இந்த நேரடி விவசாயிகளுக்குக் கூடுமானவரை கொடுக்கப்படும்போது, கூட்டுறவுப் பண்ணை மூலமாகக் கொடுக்கும்போது, மூன்று ஏக்கர் விகிதாசாரத்தில் கொடுத்தால் போதும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கோயில் நிலங்களைப் பொறுத்த வரையில், 200 ஏக்கர் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். நான் அதைக் கூடுதல் என்றே குறைவு என்றே சொல்ல முன்வரவில்லை. 200 ஏக்கர் அவர்களுக்கு இருக்கட்டும். ஆனால், அந்த 200 ஏக்கர் நிலங்களை அவர்கள் பண்ணை சாகுபடி முறையில் சாகுபடி செய்யக்கூடாது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்வேன். அந்த 200 ஏக்கர் நிலத்தையும் குத்தகைக்குப் பயிரிடும் டெனன்ட்சுக்குக் கொடுத்து, நேரடி விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து, வேண்டுமானால், பழைய தஞ்சை ஜில்லா சட்டப்படி 40 வாரம் பெற்றுக் கொள்ளட்டும். அதற்கு மேல் இருக்கும் மற்ற நிலங்களை அவர்கள் பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டும்; கோயில் பாத்தியதை எடுப்படுவிலேண்டும். அப்படிச் சொல்லும்போது, “அது மாறான கருத்து, கோயில் சொத்துக்களை எடுக்கக் கூடாது” என்று சொல்கிறார்கள். கோயிலுக்கு ஊர்ஜிதமாக 200 ஸ்டான்ட்ர்டு ஏக்கர்கள் என்று ஆன பிறகு, பாக்கியிருக்கும் நிலங்களுக்கு உழவுடை பாத்தியதை தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, தனக்குத் தேவையான மாடு கன்றுகள் வாங்குவதற்கோ, வீடு கட்டிக்கொள்வது போன்றவற்றுக்கோ அந்த நிலத்தை ஜாமின் கொடுக்க முடியாது, என்ற நிலைதான் இந்த மசோதாவிலிருந்து தெரிகிறது. கோயிலுக்குச் சொந்தமாக இருக்கும் பத்தாயிரம் வேலி நிலத்தையும் எடுத்து ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தாலும், அதை ஜாமின்கூட அவர்கள் கொடுக்க முடியாது. அம்மாதிரியான நிலைமையில் நிலத்தைக் கொடுப்பதால் உண்மையிலேயே பயன்பட முடியாது. கோயிலுக்கு என்று 200 ஏக்கர் என்று இருப்பதை 300 ஏக்கர் என்று வேண்டுமானால் கொடுத்துவிடுங்கள். ஆனால், பாக்கியிருக்கும் கோயில் நிலங்களையெல்லாம் கோயிலுக்குப் பாத்தியதை இல்லாத முறையில் எடுத்து, அவைகளை ஆர்ஜிதம் செய்து, கூட்டுறவு சொஸைட்டி வைத்துச் செய்தாலும், அல்லது சர்க்காரே நேரடியாக விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தாலும், அதையொட்டி கடன் கிடைக்கும், மற்ற காரியங்கள் செய்ய அவர்களுக்கு நல்லதாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குடியிருப்புச் சம்பந்தமாக வரும்போது, கடந்த பத்து பதினைந்து வருஷங்களுக்கான தஞ்சை ஜில்லாவில் குடியிருப்புத் தொல்லை அதிகமாகப் போய், இரவு பகலாக கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள், விவசாயத் தொழிலாளி கள். அந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்ய ஒவ்வொரு அமைச்சரிடமும்

14th April 1960]

[Sri K. B. S. Mani]

சொன்னோம். அதற்காக வரும் சட்டம் குடியிருப்பைச் சொந்தமாக்கும் என்று நினைத்து உள்ளம் பூரித்தோம். ஆனால், மசோதாவைப் பார்க்கும் போது வேதனையாக இருக்கிறது. ஒரு கிராமத்திலே 100 பேர்கள் இருந்தால், அந்த 100 பேர்களும் ஏர் பிடிப்பவர்கள் அல்ல. 80 பேர்கள் ஏர் பிடிப்பவர்களாக இருப்பார்கள். பாக்கி 20 பேர்கள் சலவைத் தொழிலாளிகள், குயவர்கள், தச்சர்கள், கொல்லர்கள் இதைப்போன்று சாதாரண வகுப்பார்களாக இருப்பார்கள். இவர்களும் சேர்ந்தால்தான் கிராமமாக இருக்கும். அவர்களெல்லோருடைய ஒத்துழைப்பைக் கொண்டுதான் கிராமத்திலே விவசாயம் நடைபெறமுடியும். நேரடியாக விவசாயம் செய்பவர்களுக்கு மட்டுந்தான் குடியிருப்புச் சலுகை, மற்றவர்கள் வீட்டை விட்டுப் போகவேண்டுமென்றால், அது சரியான முறையாக இருக்க முடியாது. கிராமத்திலே விவசாயம் சரிவர நடக்கவும் முடியாது. அவர்களுக்கும் குடியிருப்புச் சலுகை கொடுப்பது அவசியமாகும். அதோடு, விவசாயிகளுக்குப் பூரண உரிமை கொடுக்கப்படாமல், சில ஆண்டுகளுக்குத்தான் உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் செடிகள், மரங்கள் வைத்து, தண்ணீர் ஊற்றி, வளர்த்திருந்தாலும், ஒரு சிறு குச்சு கூட, வெட்டி வீடு கூட கட்ட முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் இந்த பில்படி.

இன்னும் சில விஷயங்கள் பேசவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால்.....

MR. SPEAKER : நாலரை மணிக்கு சபை எழுந்திருக்க வேண்டியது. தாங்கள் 18 நிமிஷங்கள் பேசிவிட்டீர்கள். இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்கள் பேசி, பேச்சை முடித்துவிடுங்கள். அதுவரை சபை உட்கார வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

SRI K. B. S. MANI : தலைவர் அவர்களே, இந்த குடியிருப்பு சம்பந்தமாக சர்க்கார் அவர்கள் தயவு செய்து விவசாயிகளுக்கும், குடியிருப்போருக்கும் பூரண உரிமை கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் பயிரிட்ட மரங்களை வெட்டியாவது அவர்கள் வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கு உரிமை வேண்டும். ஏதாவது நிலத்திற்கு இடையூறு செய்தால் உடனே காலி செய்துவிடலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒரு கொட்டு மண்ணை வெட்டி மண் சுவர் கட்டினால் கூட, இடையூறு என்று சொல்லி ஒரு கேஸ் போட்டு வெளியேற்றிவிடுகிறார்கள். குடியிருக்கமட்டும் அனுமதி கொடுக்க முடியாது. அவர்களுக்கு உண்மையிலே நல்லதொரு சகாயத்தை எதிர்பார்க்க இந்த மசோதாவில் அது சம்பந்தமாக நல்லதொரு திருத்தத்தை ஏற்படுத்தி, அதை மாற்றி அமைக்காவிட்டால், உண்மையிலேயே இதைக் காட்டிலும் தஞ்சை ஜில்லா பாதுகாப்புச் சட்டம் இருந்தால், எங்கள் ஜில்லா விவசாய தொழிலாளர்களுக்கு எத்தனையோ மடங்கு நேரிடையாக உதவியிருக்கும் என்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன். நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கொண்டுவரப்போகிறோம் என்ற ஒரே வார்த்தையை அரசாங்கம் சொன்னதின் காரணமாக, நாட்டிலே இவ்வளவு பெரிய பரபரப்பு ஏற்பட்டு இவ்வளவு சீக்கிரம் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் பலபேர்களிடையே விநியோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மற்றபடி இந்த பில்லே வரவேற்று, செலக்ட் கமிட்டியார் எல்லா விஷயங்களையும் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்த சபாநாயகர் அவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

4-30
p.m.

MR. SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. on Saturday, the 16th April 1960.

The House then adjourned.